

ΑΝΑΣΤΕΛΛΟΝ

- ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΗΣ 15ης ΙΟΥΛΙΟΥ
- Η Β' ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΗΣ «ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ» ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ
- ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΑΙΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ «ΕΙΡΗΝΙΚΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ»
- ΟΙ ΗΠΑ ΔΕΝ ΒΑΖΟΥΝ ΌΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΜΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΕΙ ΌΡΙΑ («Αρθρό της «Λαϊκής Ήμεροίας»)
- ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΙΣ ΑΠΑΤΕΣ ΤΩΝ «ΕΙΡΗΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΜΙΑ-ΩΝ» ΣΑΝ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΤΩΝ ΗΠΑ
- ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ Κ.Κ. ΙΝΔΟΝΗΣΙΑΣ
- ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ Η ΟΡΓΑΝΩΤΗ ΤΩΝ ΑΥΣΤΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ - ΛΕΝΙ-ΝΙΣΤΩΝ
- ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟΥ-ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗ-ΜΑΤΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ
- ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

22

ΙΟΥΛΙΟΣ 1966

μηνιαία πολιτική επιθεωρηση

“Ενας χρόνος μετά τὸ ἰππεριαθιστικὸ πραξικόπημα τῆς 15ης Ἰουλίου

***

Η συμπλήρωση ένδεις χρόνου άπο τίς 15 Ιουλίου 1965 χαιρετίστηκε μὲ πυροβολισμούς κατὰ τῶν ἀγροτῶν ἀπὸ τίς δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος. Μὲ κριτικές ἀγαλύτεις καὶ «ἀνατομίες» τοῦ πραξικοπήματος, μὲ δυνάμωμα τῆς ὑποταγῆς τῆς στὴν ἡγεσία τῆς Ε.Κ. ἀλλὰ καὶ μὲ ἔνταση τῆς πολιτικῆς τοῦ ἔξευμενομού τῆς ἀντίδρασης, γιόρτασε ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ «τὴν ἐπέτειο τῆς 15 Ιουλίου». «Οσον ἀφορᾶ τὴν ΕΚ, αὐτή, ἔχοντας ἐπιτύχει μιὰ προσωρινὴ «διευθέτηση» τῶν διαφορῶν στοὺς κόλπους τῆς, ἐγκαίνιασε μιὰ «γέα» ταχτικὴ ποὺ τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς εἶναι ἡ προσοβολὴ ἐνδεῖς «ριζοσπαστικοῦ» προγράμματος καὶ ἡ ἐπίδειξη μᾶς «σκληρῆς» φρασεολογίας. Οἱ πορεῖς πρὸς τὸ Καστρί, οἱ συγεστιάσεις καὶ οἱ περιοδεῖς ἀποτέλεσαν καὶ ἀποτελοῦν τὰ μέσα γιὰ τὴν ἐκλατεύευση αὐτῆς τῆς «γέας» ταχτικῆς. Παράλληλα μὲ τὴν ἐπίδειξη «αὐτοδύναμίας» καὶ «αὐτογομίας» χρησιμοποίησε καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν ΕΔΑ μέσω τῆς ἀποκαλούμενης «Πανελλήνιου Ἐνώσεως Ἀγῶνος γιὰ τὴ Δημοκρατία» γιὰ νὰ περγάει τὴν γραμμή τῆς καὶ νὰ ἀναπτύσσει τὴν ἐπιρροή τῆς στὶς μᾶζες ποὺ ἀνήκουν στὸ χῶρο τῆς 15ης Αριστερᾶς.

Ποιοὶ παράγοντες εἶναι ἔκεινοι ποὺ καθορίζουν τὴν σάση αὐτὴ τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ δυνάμεων ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω καὶ ποιές εἶναι οἱ προοπτικές ποὺ διαχράφονται τώρα, ἔνα χρόνο μετὰ τὸ ήμεριαλιστικὸ πραξικόπημα τῆς 15ης Ιουλίου;

Οι ἐπιδιώξεις τῆς ἀντίδρασης.—Η κατάσταση στὸ στρατόπεδο τῶν δυνάμεων τοῦ πραξικοπήματος.

Ἡ ἐπίθεση κατὰ τῶν ἀγροτῶν στὴ Θεσσαλία, καὶ ἡ ἀξιοποίηση τοῦ «δυναμισμοῦ» τῆς κυβέρνησης Στεφανόπουλου ἀπὸ μέρους τῶν δυνάμεων τοῦ πραξικοπήματος ἀποτελεῖ μιὰ ἀκόμα ἀπόδειξη τοῦ διαθύτατου ἀντιλαϊκοῦ χαρακτῆρα τῆς σημερινῆς κυβέρνησης. Ἡ ἐπίθεση αὐτὴ φανέρωσε ἀκόμα περισσότερο τὶς ἐπιδιώξεις τῶν ἀντιδραστικῶν δυνάμεων γιὰ τὸ ἀμεσοῦ χτύπημα κάθε λαϊκῆς ἀεδήλωσης καὶ τὴ δημιουργία μᾶς ἀγάλογης ἀτμόσφαιρας ποὺ νὰ ἐπιδροῦσε στὴ συγχράτηση τῶν μαζῶν στὰ «καθερισμένα» πλαίσια. Οἱ ἀγρότες τῆς Βόρειας

Ἐλλάδας δπως καὶ τῆς ὑπόλοιπης χώρας ξεσηκώθηκαν μπροστά στὴν ἀπροκάλυπτη καὶ κυνικὴ ἀπόφαση τῆς κυβέρνησης γὰρ φορτώσει στὴν πλάτη τους τὰ δάρη τῶν ἔξδων τοῦ πραξικοπήματος, ρίχγοντας τὴν τιμὴ τῆς συγκέντρωσης τοῦ σίτου. Οἱ ἀγωγιστικὲς διαθέσεις τῆς ἀγροτικῆς ποὺ ξεκίνησε νὰ διεκδικήσει τὰ δικαιώματά της ἤταν δ στόχος τῆς κυβέρνησης καὶ τῶν ὑποστηριχτῶν της. Τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε στὴ Θεσσαλία διευρύνει τὰ χάσματα ἀνάμεσα στὴν ἀγροτικὰ καὶ στὶς δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος. Φυσικά, ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Κ. ποὺ φέρνει κι' αὐτὴ ἔνα μέρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὴ κατάσταση τῆς ἀγροτικῆς, καὶ ποὺ συγχρατοῦσε τὴν ἀγανάκτηση τῆς διατὰ ἤταν κυβέρνηση μὲ τὰ γνωστὰ δημιαγωγικὰ μέτρα ποὺ δὲν συντελοῦσαν παρὰ στὴν ἀκόμα μεγαλύτερη ὑπερχρέωση τῶν ἀγροτῶν καὶ στὴ χειροτέρευση τῆς κατάστασής τους, προσπάθησε νὰ κάνει «αἰσθητὴ τὴν παρουσία τῆς γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθεῖ πρὸς δρελός της τὴν ἀγανάκτηση τῶν ἀγροτῶν κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ πραξικοπήματος.

Ἡ κυβέρνηση προσπαθώντας νὰ ἀξιοποιήσει τὰ γεγονότα αὐτὰ προχώρησε στὴ δημιουργία ἀκόμα μεγαλύτερης τρομοκρατικῆς ἀτμόσφαιρας ἔξαγγέλουτας μὲ τὸ στόμα τοῦ προέδρου τῆς μέτρα «κατὰ τοῦ κοιμουνισμοῦ» καὶ καταθέτοντας τὸ γνωστὸ γομοσχέδιο γιὰ τὴ διάλυση τῶν Λαμπράκηδων, τὸ ἵδιο γομοσχέδιο ποὺ είχε ἐτοιμάσει ἡ κυβέρνηση Παπαγιάννη, σὰν πρῶτο μέτρο. Ο σκοπός της εἶναι φανερός. Τὸ γόημα αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν ἤρθε νὰ ἀποσαρφηθεῖ ἡ δήλωση Καγελλόπουλου στὴ Χαλκίδα, γιὰ τὶς «ἐκλογές ἐντὸς τοῦ πρώτου ἔκαμψηο τοῦ 1967» καὶ γιὰ τὴ δικτατορία καὶ οἱ δηλήψεις Στεφανόπουλου γιὰ τὸ διατὸ «δ ἐλληνικὸς λαὸς δὲν ἔχει πληροφορηθεὶ ἐπαρχῶς διὰ τὰ αἴτια τῆς κρίσεως» καὶ γιὰ τὴν ἀνάγκην «ἡ ἀντιπολίτευση γὰρ δοηθήσει» πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς δημιουργίας τῶν ἀναγκαίων συνθηκῶν γιὰ ἔκλογές. Βαδίζουμε, δηλαδή, γιὰ τὶς ἔκλογές, διατὰ θέλουμε ἐμεῖς, δημιουργώντας τὶς ἀναγκαῖες συγθήκες μὲ πυροβολισμούς κατὰ τῶν ἀγροτῶν, μὲ «ἀντικομμουνιστικὰ μέτρα» καὶ μὲ ἐκφοβιστικούς ἐκβιαστικούς «ψιθύρους» γιὰ δικτατορία.

Ἡ μόνη κρίση ποὺ χαρακτηρίζει τὶς σχέσεις τῆς δημάρχου Στεφανόπουλου μὲ τὴν ΕΡΕ καὶ τὸ κόμμα τοῦ

κ. Μαρκεζίνη δὲν ἀποτελεῖ τίποτα τὸ παράξενο καὶ οὕτως ἐκφράζει βασικές διαφορές ἀπόφεων στὴν πορεία ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήθῃ γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν στόχων τοῦ πραξικοπήματος. Οἱ λόγοι τῆς κρίσης αὐτῆς πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν στὴν προσπάθεια νὰ ἐπιριφθοῦν οἱ συγέπειες τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν μέτρων ποὺ πάρθηκαν καὶ παίρνονται στὸ διάστημα αὐτὸῦ στοὺς «ἀποστάτες τῆς EK» καὶ στὴν ταχύτητα ἵκανοποίησης τῶν κομματικῶν «αἰτημάτων» τῆς EPE γιὰ τὴν ἀνάκτηση θέσεων ποὺ εἶχε χάσει καὶ τὴν παραπέρα κατάχτηση νέων στοὺς καίριους τομεῖς τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. «Ολοὶ οἱ «θυμοί», οἱ «ἀπειλέδη καὶ οἱ «χειρισμοὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς EPE πρὸς αὐτοὺς τοὺς στόχους ἀπέβλεπαν καὶ ἀποδέπουν. Σὲ δὲ, τὸ ἀρφᾶ τὸν «τέταρτο ἄστο» ἀρχηγὸς τῶν Προσδευτικῶν, αὐτὸς ἔλιστεται μὲ τὸ γνωστὸν «μαρκεζίνικό» τρόπο γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴν ἐπιδιώση τοῦ μὲ τὴν πραγματοποίηση τοῦ γνωστοῦ σχεδίου γιὰ τὴν συγχρότηση ἐνδὲ «ἔθνικου δημοκρατικοῦ» ἢ μαύρου μετώπου ὑπὲρ τοῦ δροίου ἔχουν κηρυχθεῖ ἀρκετοὶ παράγοντες τῆς Δεξιᾶς. Ἀλλὰ ἡ κρίση στὶς σχέσεις τῶν παραγόντων αὐτῶν ἔχει τὴν αἵτια τῆς στὴ γενικώτερη κρίση ποὺ ἀποτελεῖ μόνιμο χαρακτηριστικὸ τοῦ στρατοπέδου τοῦ πραξικοπήματος. Ἡ αἵτια δρισκεται στὶς δέξεις ἀντιθέσεις ποὺ ἀντιπαραθέτουν διφορά συγχροτήματα τῆς ἀστικῆς τάξης τῆς χώρας μας στὴ βάση τῆς γενικώτερης σύγκρουσης διαφόρων ἴμπεριαλιστικῶν δυνάμεων στὸν ἐλλαδικὸ χώρο καὶ στὴν ἀκατάπαυστη λαϊκὴ ἀντίθεση καὶ πάλι. Καὶ ἡ σύγκρουση αὐτὴ τὸ τελευταῖο διάστημα δῆλος δὲ μειώθηκε ἀλλὰ ἀντίθετα δέξινθηκε ἀκόμη περισσότερο. Ἐτοί, ἡ «ξειδος» ἀπὸ τὴν κρίση αὐτῆς δρᾶς πάντα δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἀναζητηθεῖ στὴν ἔπιθεσης κατὰ τοῦ λαοῦ, κατὰ τῶν δικαιωμάτων του, ἔναντιον τοῦ διοικητικοῦ του ἐπιπέδου. Μετὰ τὸ γνωστὸ φορολογικὸ νομοσχέδιο, ἡ ἐπίθεση κατὰ τῶν ἀγροτῶν, ἡ κατασκευὴ νομοσχεδίων γιὰ τὴν δίωξη τοῦ κομμουνισμοῦ» κλπ. κλπ. πρὸς τὰ κεῖ πάντα στρέφεται νὰ δραστηριότητα τῆς ἀντιδρασῆς γιὰ νὰ «διπερικήσει» τὴν κρίση ποὺ διαποτίζει δλόκηληρο τὸ στρατόπεδο τῆς.

Ταυτόχρονα, ἐπισείσιταις τὴν ἀπειλὴ ἀνοιχτῆς ἡ συγκαλυμμένης δικτατορίας, οἱ δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος πρωθιμοῦν τὶς «συζητήσεις» καὶ τοὺς «προσβληματισμοὺς» γιὰ τὴν ἐπιβολὴ μιᾶς «μεταβατικῆς» κυβέρνησης ποὺ ἀπὸ καρδιὰ προσβάλλεται σὰν μιὰ διαθιμίδα τῆς κλιμάκωσης ποὺ ἐπιχειροῦν οἱ διμερικάνοι ἴμπεριαλιστές καὶ οἱ συνεργάτες τους γιὰ τὸν πλήρη ἔξανθραποδισμὸ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ ἀδυναμία τους νὰ κατατήξουν σὲ μιὰ «συμφωνία» σχετικὰ μ' αὐτὸῦ τοὺς ὥθετι νὰ ἔχαγειν τὰ περιθώρια ποὺ τοὺς παρέχει τὸ σημερινὸ σχῆμα, πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς λήψης μέτρων ποὺ θὰ «ώριμάσουν» τοὺς ὅρους εἴτε γιὰ ἔνα ἔκλογκο πραξικόπημα εἴτε γιὰ μιὰ «διευρυμένη» μεταβατικὴ κυβέρνηση ποὺ νὰ εἶναι τὸ ἔδιο δουλικὴ στὴν ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν τους δρᾶς ἡ σημερινή, ἀλλὰ ποὺ νὰ παρουσιάζει μιὰ μεγαλύτερη «ἐπιφάνεια».

Ἡ διάσταση στοὺς κόλπους τῆς EPE, ἡ διαμάχη στοὺς κόλπους τῆς διμάδας Στεφανόπουλου ποὺ ἐκφράστηκε μὲ τὶς τοποθετήσεις Πιπιγέλη - Καγελλόπουλου

σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς δικτατορίας στὴν πρώτη περίπτωση καὶ μὲ τὴ γνωστὴ ρουκέττα κατὰ Ἀποστολάκου ἀπὸ τὴν «ύποομάδα» Μητσοτάκη στὴ δεύτερη περίπτωση, ἐνῶ ἀποτελοῦν διαρκτικὰ γεγονότα δὲν ἔχουν σὰν ἀντικείμενο τὰ θέματα ποὺ προσβλητικανοῦν.

Ἀποτελοῦν προσπάθειες τῶν ἐπιμέρους συγκροτημάτων γιὰ τὴν ἐπίρριψη τῶν εὐθυνῶν γιὰ τὰ ἀντιλαϊκὰ μέτρα ἀπὸ τοὺς μὲν στοὺς δέ, καὶ γιὰ τὴν καλλίτερη διεκπεραίωση τῶν συμφερόντων ποὺ ἔκπρωτοι εἰναντιοῦνται. Ὁ κ. Μητσοτάκης λ.χ. ἐνδιαφέρεται νὰ διατηρήσει τὶς «δημοκρατικές» μετοχές του γιὰ νὰ τὶς ἀξιοποιήσει σὰν «διάδοχη» κατάσταση ἀλλὰ καὶ μελλοντικά. Σὲ δὲ, τὸ ἀρφᾶ τὸ ζήτημα τῆς «προετοιμασίας» τῶν «ὅρων» γιὰ ἔκλογκές, δὲν ὑπάρχει καμιὰ διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς «ύποομάδες» τῆς κυβέρνησης Στεφανόπουλου δρᾶς καὶ σὲ διαφορές τὶς δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος.

Ἡ κατάλυση αὐτῶν τῶν ὑπολειμμάτων δημοκρατίας ποὺ προσβάλλονται σὰν κοινοδουλευτικὸς μανδύας μιᾶς πραγματικῆς δικτατορίας τῆς μεγαλοκατεκῆς τάξης ποὺ διφίσταται στὴ χώρα μας εἶναι μιὰ ὑπόθεση ποὺ δὲν γίνεται παγκοῦ καὶ πάντοτε μὲ τὸν ἔδιο τρόπο. Ἡδη κάτω ἀπὸ τὸ κοινοδουλευτικὸ καθεστώς ποὺ ὑποτίθεται δὲν ὑπάρχει στὴ χώρα μας ἔχουν γίνει πάρα πολλὰ δημάτα πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἐκφραστικοῦ τοῦ κράτους. Ἡ ἀντιδραση δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ μορφὴ παρὰ τὸ σόσο αὐτὴ συγκαλύπτει τὴν οὐσία. Ἐξάλλου καὶ σὲ χώρες ποὺ κατὰ γενική ἀναγνώριση ἔχει ἐγκαθιδρυθεῖ δικτατορικὸ καθεστώς δρᾶς ἡ Βραζιλία, διατηροῦνται γιὰ λόγους ἔξαπάτησης τῶν μαζῶν «συμπλητεύσασθαι» καὶ «ἀντιπολίτευση» ἡ οὐσία δρᾶς ποιά εἶναι; ἡ ἐγκαθιδρυση ἔνδος αἰματοδαμμένου καθεστῶτος τυραννίας. Ὁ «κοινοδουλευτικός» καὶ «δημοκράτης» κ. ΙΙ. Κανελλόπουλος δὲν εἶχε ποτέ του οὐσίας ἔχει καμιὰ ἀντίρρηση γιὰ τὴ λήψη ὅποιων δημόσιων μέτρων ποὺ θὰ κατεύθυνονται στὸ διοικητικὸ ἀλυσσόδεμα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ ἀρκεῖ νὰ ἔχει τὴν ἐπίφαση μιᾶς «δημοκρατίας» δικτατορίας κατὰ τὸν ἔδιο τρόπο ποὺ ἡ χούντα τῆς Βραζιλίας ἐπιμένει νὰ προσβάλει τὴν διπαρέχη μιᾶς «ἀντιπολίτευσης». Ἄλλα καὶ δὲν ἀγαπάτος του προθερός ΙΙ. Πιπινέλης ζητάει ἀγαστολή «τιγών» ἀρθρων τοῦ Συντάγματος, γιατὶς ἔτσι: θέλει νὰ ἐμφανίζεται σὰν δὲ ἀγθρωπός τῶν «καθηρών» λύσεων στὴν προσπάθεια του γὰρ διεκδικεῖται τὴν ἡγεσία τῆς Δεξιᾶς, δταν γνωρίζει πώς ἡ «ἀγαστολή» αὐτὴ γίνεται καὶ μπορεῖ νὰ γίνει περισσότερο στὸ μέλλον καὶ δὲν ἀλλοι τρόπου. Ἐπομέως, τὸ κύριο ποὺ ἀντιπαραθέτει τοὺς δυὸ αὐτοὺς παράγοντες τῆς Δεξιᾶς δὲν εἶναι οἱ «διαφωνίες» γιὰ τὸ θέμα «δημοκρατίας» δικτατορίας, ἀλλὰ ἡ πάλη γιὰ τὴν ἡγεσία τῆς Δεξιᾶς, ποὺ διεξάγουν σὰν ὅργανα συγκεκριμένων ἔνσην καὶ ντόπιων οἰκονομικο - συγκροτημάτων.

Ἄλλα δὲ κ. Καγελλόπουλος ἔδωσε καὶ τὸ διεθνὲς πλαίσιο τῆς «θέσης» του. Μίλησε καὶ μάλιστα ἀρκετά γιὰ «μεγάλα ἡθικά γεγονότα εἰς τὰ μονοκομματικὰ καὶ διοικητικὰ κράτη ποὺ δυομάζονται: Λαϊκαὶ Δημοκρατίαι», ἐγνωμόντας τὴν γραμμή τῆς «εἰρηνικῆς ἐξέλιξης» πρὸς τὸν καπιταλισμὸ ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ ρεδιζιονιστές ἡγετές τῶν χωρῶν αὐτῶν. Καὶ κατέληξε: «Καὶ ἐρώτω: «Οταν σημειώνονται ἐκεῖ τὰ συμπτώματα κά-

ποιας αύγης, θὰ στραφοῦμε έμεις πρὸς τὸ δεῖλινδ καὶ τὴν γύχτα»; Φυσικά, οἱ ρεθίζοντες χαιρετίζουν καὶ ἐργάζονται ἔτσι ὥστε νὰ «ἐπιταχυνθοῦν» αὐτὰ τὰ «φεγάλα όθικά γεγονότα» στὶς χώρες αὐτές. Ἀλλὰ ἔδω στὴν χώρα μας, σ' αὐτές τὶς στιγμές, η ἔμφαση ποὺ δόθηκε ἀπὸ τοὺς διπορτουνιστὲς τῆς ΕΔΑ στὸ «Θετικό γεγονός» τοῦ λόγου τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΕΡΕ δείχνει σὲ τὶς αὐτήροφο ἔχουν καταρακυλήσει.

Ἐτσι, η προσδολὴ τοῦ «δημοκράτη» Κανελλόπουλου σὰν ἐκπρόσωπου τῆς «διαφοροποιημένης» Δεξιᾶς σὲ ἀντιπαράθεση μὲ τὸ δικτατορικὸ Πιπινέλη η δρισμένους ἄλλους ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ἀφήσεται ἐλεύθερο τὸ ἔδαφος γιὰ τὶς κάθε εἰδους σκευωρίες τῶν ἡμεριαλιστῶν καὶ τῶν λακέδων τους στὴν χώρα μας, νὰ ἀποπροσανατολίζεται δὲ ἐλληνικὸς λαός καὶ νὰ ἀμβλύνεται η ἐπαγρύπνησή του μὲ τὴν προσδολὴ τῆς θέσης «ὅλος διπολιτικὸς κόσμος καταδίκασε τὴ δικτατορία» (1). Ἐτσι, τὰ πράγματα ἔχουν φθάσει στὸ γελοῖο σημεῖο ποὺ νὰ γράφει η «Ἑμέρα» πώς «αὐτὴ η ἀδιανόητος ἔλειψις προσπτικῆς, δχι μόνο μᾶς ἔξαναγκάζει νὰ παρατείνωμεν τὸν δίον μᾶς κυδέρηνήσεων, διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς διοίκησης εἴμεθα ἐλάχιστα πεπεισμένοι, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν στηλώνωμεν, δ λ ο ι (*)», ἀπὸ τῆς ΕΔΑ, μέχρι τῆς ΕΡΕ, ἐπισείστες τὸ φάσμα τῆς Δικτατορίας, ἐγὼ οἱ πάντες γνωρίζουν, δτι οὐδεὶς ἀπεργάζεται τὴν ἰδέαν τῆς Δικτατορίας, δυνάμενος νὰ τὴν ἐπιδάλη (2). Κάτω ἀπὸ τὴν «καταδίκην» ἀπὸ «ὅλο τὸν πολιτικὸ κόσμο» τῆς «ἰδέας» τῆς Δικτατορίας συντελεῖται η προώθησή της, μὲ τὴν στήριξη «ὅλων» τῆς σημερινῆς κυδέρηνης - ὅργανου τῶν δυνάμεων τῆς ἀντιδρασῆς καὶ τοῦ φασισμοῦ, σὲ στιγμές ποὺ οἱ δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος ἔτοιμάζονται νὰ περάσουν σὲ νέα στάδιο τὴν κλιμάκωσή τους, γιὰ τὸ πιὸ πέρα ἀλυσσόδεμα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

·Η Ε.Κ. καὶ η «ἐπέτειος τῆς 15ης Ιουλίου»

Η ἡγεσία τῆς ΕΚ προσπάθησε μετὰ τὴν «διευθέτηση» τῶν διαφορῶν στοὺς κόλπους τῆς νὰ προσδῶσει πανηγυρικὸ καὶ «ἀγωνιστικὸ» τόνο στὴ συμπλήρωση ἐνὸς χρόνου ἀπὸ τὴν 15η Ιουλίου 1965, ἐγκαινιάζοντας ἔτσι μιὰ «έά» ἐξόρηση. Ο ἀπολογισμὸς διλῶν αὐτῶν τῶν ἐκδηλώσεων μπορεῖ νὰ συγνοψιθεῖ σὲ δύο σημεῖα: τὴν προσδολὴ τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου σὰν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐκφράζει τὸ «αὖριο» τῆς ΕΚ μὲ τὸ λόγο του τῆς Πάτρας, καὶ τὸ χαμηλὸ τόνο τῆς χρησιμοποίησης τοῦ λαϊκοῦ παράγοντα τόσο ἀπὸ λόγους «τακτικῆς» δυο καὶ ἀπὸ «διατικειμενικούς» λόγους, ποὺ φυσικὰ δὲν εἶναι σὲ τελευταία ἀνάλυση καθόλου ἀντικειμενικοί.

Η «διευθέτηση» αὐτὴ ἔδωσε τὴ δυνατότητα στὴν ἡγεσία τῆς ΕΚ νὰ παρουσιάσει μιὰ ἐφήμερη ἐνότητα, ποὺ δημιουργεῖ τὴν διαδικασίαν της στην πολιτική της.

(1) «Δ. ΑΛΛΑΓΗ», 22.7.1966.

(*) Τπογράμ. δική μας.

(2) «ΗΜΕΡΑ», «Τί θὰ γίνη Δι πέση η κυδέρηνης»; 24 Ιουλίου 1966.

γυρικὴ ἀπουσία τῶν Γ. Μακύρου - Σ. Παπαπολίτη ἀπὸ τὴν συνεστίαση τῆς 23) 7 στὸ «Σεραφίνο», οἱ ἐπαφὲς Η. Τσιριμάκου - Σ. Παπαπολίτη καὶ η ματαίωση τῆς κοινῆς περιοδείας Α. Παπανδρέου - Ν. Βενιζέλου στὴν Κρήτη. Οἱ «πρόωρες» αὐτὲς ἐκδηλώσεις, ἐπισπεύθηκαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοδὸ τῶν «μετοχῶν» τοῦ Α. Παπανδρέου στὸ χώρο τῆς ΕΚ ποὺ συνέβησε κυρίως μετὰ τὸ λόγο του τῆς Πάτρας, ποὺ προσβλήθηκε σὰ «λόγος - σταθμὸς» καὶ ἀπὸ τὰ δργανα τῆς ΕΚ σὲ διάφορους τόνους καὶ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΔΑ καὶ ἐκείνη τοῦ ΚΚΕ.

Ἀπὸ τὴν ἀποφῆ αὐτῇ εἶναι χαρακτηριστικὸς ὁ πανηγυρικὸς τόνος μὲ τὸν δποὶο η ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ δέχθηκε τὸ λόγο τοῦ Α. Παπανδρέου. Ο Ρ.Σ. «Φωνὴ τῆς Ἀλήθειας» ἀσχολήθηκε σὲ δύο συνεχῆ ἀρθρα μὲ τὸ λόγο αὐτό, δ Μ. Παρτσαλίδης σὲ λόγο ποὺ ἐκφώνησε τὶς μέρες ἔκεινες ἀφίέρωσε τὸ μεγαλύτερο μέρος του ἔξαρητος τὸ μεγάλο αὐτὸν γεγονός. Τὶς μέρες αὐτὲς ἔξαλλου στὴν «Ἐλλ. Ἀριστερά» ποὺ κυκλοφόρησε ἀναδημοπιεύτηκε ἀρθρο τοῦ Λ. Στρίγκου δπου καὶ αὐτὸς μιλάει γιὰ «ἀριστερὴ πτέρυγα» τῆς ΕΚ ποὺ ἀρχηγός της εἶγια δ Ανδρέας Παπανδρέου. Ο Ρ.Σ. «Φωνὴ τῆς Ἀλήθειας» ἔφθασε σὲ τέτοιο «ὕψος» ἐγκωμιασμοῦ ποὺ ὑπεράσπισε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Α.Π. τὴν παλιὰ τροτσική του δραστηριότητα, ποὺ κατὰ τοὺς ἡγέτες τοῦ ΚΚΕ, φαίνεται δτι ἀποσκοποῦσε στὴ προώθηση τῆς ὑπόθεσης τοῦ προλεταριάτου.

Ο Γ. Παπανδρέου μὲ τὸ λόγο του στὴ συνεστίαση τῆς 23) 7 δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ «καλύψει» μὲ τὸν γνωστὸ του τρόπο τὶς ἀντιδράσεις τῶν ἀντίπαλων δημάδων στοὺς κόλπους τῆς ΕΚ χωρὶς νὰ «ἀποστεῖ» οὐδειστικὰ ἀπὸ τὰ δσα εἶπε στὴν Πάτρα δ Α. Παπανδρέου.

Ποιά εἶναι η πραγματικότητα σὲ δτι ἀφορᾶ τὸ λόγο αὐτό;

Ο λόγος τοῦ Α. Παπανδρέου στὴν Πάτρα ἀποτελεῖ ἔγα «ἐκσυγχρονισμένο» δείγμα τῆς πατροπαράδοτης παπανδρεύτης λογοκοπίας. Τὰ γνωστὰ κλισὲ τοῦ πατρὸς Παπανδρέου, τοῦ εἰδους «ἐσωτερικὴ κατοχή», «εἰρηνικὴ ἐπανάσταση» καὶ π. συγδυάσονται μὲ τὰ ἐπίσης γνωστὰ «ἐπαναστατικὰ» σχήματα τῆς μόδας ποὺ διατρέχουν τοὺς ωκεανοὺς καὶ τὰ πλάτη καὶ μήκη μερικῶν «ἀδειμέτων» χωρῶν περὶ «δομῆς τῆς ἔξουσίας», «τομῆς εἰς τὸ πολίτευμα» καὶ π. Πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ λογοκοπία ὑπάρχει ἀναλλοίωτη η δημιαγωγία τῆς «φιλελεύθερης» πτέρυγας τῆς μεγαλοαστικῆς τάξης τῆς χώρας μας ποὺ δεκαετίες τώρα ἐκδηλώνει καὶ αὐτὸς τὸν τρόπο δχι μόνο τὴ «στοργή» της πρὸς τὴν ἀγροτικὰ ἀλλὰ καὶ τὴν «ταύτισή» της μ' αὐτὴν. Ο Α. Παπανδρέου μιλάει καὶ δεδιαιώνει πώς «ἔχει καταστεῖ συνείδησις δτι τὸ μεγάλο δημοκρατικὸ κίνημα ποὺ ζειγήσει στὶς 15 Ιουλίου 1965 ήταν καὶ ἔσωχνη ἀγροτικό» (1). Ελγαὶ γνωστὸ πώς η ἀγροτικὰ καὶ στὴ φάση τοῦ «ἀνενδότου» 1961—1963 καὶ σὲ συγέχεια δταν στὴν κυδέρηση δραστηριότητας τῆς ἡγεσίας τῆς θηραμαγικῆς δραστηριότητας τῆς ἡγεσίας τῆς τελευταίας. Σὲ μιὰ

(1) «Βῆμα», 17.7.66.

χώρα σάν τηγ Ελλάδα, που ή αγροτικά άποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ποὺ τὸ αγροτικὸ πρόβλημα διατηρεῖ δλη του τὴν δέξιητα, θὰ ήταν ἀφελῆς η τυφλὸς ἔκεινος ποὺ θὰ πίστευε πώς ή ἀστική τάξη καὶ μάλιστα τὸ τμῆμα ἔκεινο ποὺ θέλει νὰ ἐμφανίζεται σάν πιὸ «συγχρονισμένο». Δὲν θὰ ἔστρεψε πρὸς τὰ ἔκει τὴν «προσοχή» της. Τί ἔκανε δμως ή κυβέρνηση τῆς ΕΚ γιὰ τὴν ἀγροτικά; Πήρε τὰ γνωστὰ μέτρα ποὺ φόρτωσαν ἀκόμια περιεστέρα χρέος στοὺς δμους τῆς ἀγροτικᾶς ἀλλὰ ποὺ ἔδωσαν τὴν ἐπίφαση μᾶς στιγμαῖς «ἀνάστας» μὲ τὴ γνωστὴ «πριμοδότηση» τοῦ 1964 καὶ τὴν δῆθεν ἀναστολὴ τῶν πληρωμῶν τῶν χρεῶν. Μὲ τὴν πλήρη συμπαράσταση τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ ἐπιχειρήθηκε μιὰ τεράστια ἐπιχείρηση ἀπάτης εἰς δάρος τῆς ἀγροτικᾶς τῆς χώρας μας ποὺ τὶς συνέπειές της τὶς πληρών· θὰ τὶς πληρώσει ἀκόμια περισσότερο στὸ μέλλον. Αὐτὴν εἶγαι η «μεγάλη εἰρηνικὴ ἐπαγάστασις» τοῦ «ἐθνάρχου Γεωργίου Παπανδρέου». Καὶ δ ἐπιτελικὸς τῆς ἐπιχείρησης ἀντῆς, προσπαθεῖ νὰ ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ τὸ αἰματοκύλισμα τῆς ἀγροτικᾶς στὴ Θεσσαλίαν τὴν δημιουργίαν τῆς περιόδου 1961—1965 μὲ τὴ σημερινὴ μὲ δάση τὶς παρούσες ἀγάκες τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ εἰδικότερα τῆς παράταξης του. Νὰ ἀποτρέψει τὴ διαφοροποίηση τῆς ἀγροτικᾶς, τὴν ἀποδέξμευσή της ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς δημιουργίας τῶν ἀστικῶν κομμάτων καὶ ἔτοι νὰ ἀποστερήσει τὴν ἐργατικὴ τάξην ἀπὸ τὸν κύριο σύμμαχο τῆς στὴ σημερινὴ καὶ δπως πιστεῖει καὶ στὴν αὐτική φάση τῶν κοινῶν ἀγώνων γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, τὴ δημοκρατία καὶ τὴν κοινωνικὴ πρόσδοση.

Ἐπει ἀκόμια δ Α. Παπανδρέου στὸ λόγο του ἔκεινο: «Ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ στὴν Ἑλλάδα δρίσκεται στὴ δοιμὴ τῆς ἔξουσίας. Ο ΠΥΡΗΝΑΣ τοῦ ἐλληνικοῦ προσβλήματος, τὸ κλειδὶ ποὺ θὰ ἀγοῖξε τοὺς φωτειγοὺς δοϊκούτες τῆς Ἑλλάδας τῆς αὔριον εἶγαι η ΔΟΜΗ τῆς ἔξουσίας». Αισφαλῶς αὐτὸν εἶναι τὸ πιὸ «νέο» ἀπὸ δσα ἔγους εἰπωθεῖ μέχρι τώρα ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΚ. Άλλα εἶναι πραγματικά νέο η εἶναι ἀπλῶς ἔνα «νέο» καὶ «ριζοσπαστικὸ» περιβλημα μιᾶς γνωστῆς, παυπάλαις θέσης; Τὸ συγκεκριμενοποιεῖ ἀμέσως παραχάτω ὁ Ἰδιός διαιλητῆς: «Κι' αὐτὸν τὸ διατίκο, τὸ κρίσιμο θέμα συγχίζεται στὸ ἐρώ τη μα ποὺ δρίσκεται στὰ γείλη δλῶν τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρου τῆς Ἑλλάδος: «ΠΟΙΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ Ἡ Ο ΛΑΟΣ»; Αὐτὸς εἶγαι λοιπὸν δ ΠΥΡΗΝΑΣ τοῦ ἐλληνικοῦ προσβλήματος!

Σὲ ἄλλο σημείο τοῦ λόγου του, δ Α. Παπανδρέου μιλῶντας γιὰ τὸ «ραγιάδικο ρόλο τῆς δεξιᾶς στὴν Ἑλλάδα», καταγγέλλοντας πώς «ἡ ΕΡΕ δὲν εἶγαι κόμιμα, ἔστω κόμιμα τῆς ἀγτιδράσεως καὶ τῆς δλιγαρχίας ἀλλὰ «καιροσκοπικὸς δργανισμὸς ποὺ ἔχοντας προδώσει τὸν δπαδούς του, ἔκτελει τυφλὰ ἀγωθεν ἔντολές» «προειδοποιεῖ», «πώς δ ἐλληνικὸς λαὸς ὠρίμασε. Πώς δ εὑρωπαῖκὸς χώρος προσχώρησε σὲ ἄλλες ἐποχές, σὲ ἄλλα συνθήματα, σὲ ἄλλα προβλήματα».

Φυσικά στὰ «ἄλλα συνθήματα» καὶ στὰ «ἄλλα προβλήματα» κεντρικὴ θέση κατέχει προφανῶς τὸ «Ποιός κυβερνᾷ τὴν Ἑλλάδα;» καὶ η «δοιμὴ τῆς ἔξουσίας».

«Οσον ἀφορᾶ τὰ περὶ «εὑρωπαῖκον χώρου», ἐδῶ δ ἐπίδοξος ἡγέτης τῆς ΕΚ διαμασσάει τὸ γνωστὸ σύνθημα ποὺ «Ἄδελφικά» προωθοῦν τὴ στιγμὴ αὐτή, ἔξέχοντες ἀκπρόσωποι τοῦ μονωπωλιακοῦ κεφαλαίου τῆς Δ. Εὐρώπης καὶ οἱ ρενίκιοιστες ἡγέτες τῆς Σ.Ε. καὶ ἄλλων χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

Τι ὑπάρχει πίσω ἀπὸ δλα αὐτά; Τὸ κύριο καὶ τὸ δικτικὸ εἶναι η προσπάθεια ποὺ καταβάλλει η ἡγεσία τῆς ΕΚ στὸ σημερινὸ στάδιο, γὰς «Ἀναγνεώσει» χωρὶς η μᾶλλον γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξει τὰ συγθήματά της. Τὸ συγκεκριμένο περιεχόμενο τοῦ συγθήματος αὐτοῦ ἐκφράστηκε στὸ γνωστὸ «Χάρτη τοῦ Πανελληνίου Δημοκρατικοῦ Συγεδρίου» «γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ Ἀνωτάτου Αρχοντος». Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὸ Ἰδιό σύνθημα, τῆς ἀποκατάστασης τῆς «διμαλθητας» στὴ «λειτουργία τῆς Ἱσης ἐναλλαγῆς τῶν κομμάτων». Σὰ σύνθημα κατευθύνεται δπως καὶ προηγούμενα στὴ συγκάλυψη τῆς κύριας αἰτίας τῆς διγμαλίας στὴ χώρα μας, ποὺ δρίσκεται στὴν διποταγὴ τῆς χώρας μας στὸν ξένο ἴμπεριαλισμὸ καὶ πρὶν ἀπὸ δλα στὸν ἀμερικάνικο, καὶ στὴν ἐκτενώση καὶ τὴν ἐκτροπὴ τῆς πάλης τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν στόχο του, σὲ στόχους ποὺ ἔξυπηρτοῦν τὴν «φιλελεύθερη» ἀστικὴ τάξη τῆς χώρας μας στὴ διαιμάχη της μὲ τὴν ἀλλη πτέρυγα τῆς ἀστικῆς τάξης. Προβάλλοντας τὸ σύνθημα αὐτὸν η ἡγεσία τῆς ΕΚ ἐπιζητεῖ ταυτόχρονα νὰ ἀσκήσει πίση «προειδοπούντας» τοὺς ἀντιπάλους της πώς στὸ διαθήμα ποὺ δὲν θὰ ἵκανοποιοῦνται τὰ αἰτήματά της θὰ «προσχωρεῖ» σὲ πιὸ πέρα «ἄποσαργήση» τοῦ ἐρωτήματος «Ποιός κυβερνᾷ στὴν Ἑλλάδα;». Ή τακτικὴ αὐτὴ ἄλλωστε ἔχει τὸ προηγούμενό της καὶ στὴν περίοδο 1961—1963 ἀλλὰ καὶ στὸ χρόνο ποὺ πέρασε.

Σὲ δπι ἀφορᾶ τὸ πρόβλημα τῆς «δοιμῆς τῆς ἔξουσίας» ἔκει τὰ πάντα ἐγκαταλείπονται σὲ πλήρη ἀστριστία. Φυσικά, σὲ ἄλλες εὐκαρίες δ Α. Παπανδρέου ἔχεις ἀποσαργήσει τὴν ἔγγονι τοῦ «προβλήματος». Πρόκειται γιὰ τὸ «ἐκσυγχρονισμὸ τῶν δργανωτικῶν μορφῶν ἔξουσίας», ποὺ δέναται δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μιὰ ἀπόπειρα νὰ καλυφθεῖ μ' ἔνα φευδοπρόδηλημα. Ο «ἐκσυγχρονισμὸς» ἀποβλέπει στὸν ἔξωραϊσμὸ καὶ στὸ λουστράρισμα τῆς ἔξουσίας τῶν ἔγων καὶ γτόπιων μονωπωλίων, τῶν μορφῶν ἀσκησῆς τῆς Ἱδιός τῆς ἔξουσίας μὲ τὴ διαφορὰ δτι η τελευταία πρέπει νὰ μοιράζεται ἀνάμεσα στὶς δυὸ διμάδες τῆς μεγαλοαστικῆς τάξης τῆς χώρας μας. Αὐτὸν ἄλλωστε ἐκφράστηκε μὲ τὴ φράση τοῦ Α. Παπανδρέου: «Θέλουν τὴν ΕΚ ως κυβέρνησιν, ἄλλα δὲν τὴν θέλουν ως ἔξουσίαν».

Άλλα δ Α. Παπανδρέου μιλήσεις καὶ γιὰ τὸ ρόλο τῶν ξένων δυνάμεων, χωρὶς φυσικὰ νὰ κατονομάσει συγκεκριμένα καμιὰ ξένη δύναμη καὶ χωρὶς νὰ προσδιορίσει συγκεκριμένα τὸ ρόλο τους, κινούμενες στὰ σύνεργα μιᾶς «ριζοσπαστικῆς» ἀσκησῆς. Δὲν εἶγαι η πρώτη φορὰ ποὺ δστοι πολιτικοῦ μιλᾶνε γιὰ «ξένες δυνάμεις». Άλλα αὐτὸν πάντα γίνεται γιὰ λόγους δημιαργίας καὶ πάντα γιὰ τὴν ἔξυπηρέτηση μιᾶς δρισμένης ξένης δύναμης η δρισμένων ξένων δυνάμεων. Στὴ συγκεκριμένη περίπτωση, η φραστικὴ δέξιητα τῶν

καταγγειών τοῦ Α. Παπαγδρέου άνταγανκλᾶ ώς ἔνα
βαθμὸν τὴν δέξιητα τῶν ἐσωτικού περιαλιστικῶν ἀντιθέσεων
στὸν ἑλλαδικὸν χῶρο. Καὶ φυσικά, οἱ καταγγειλεῖς
αὐτές θὰ συνεχίζονται στὸ βαθμὸν ποὺ ἡ δέξιητα θὰ
διατηρεῖται καὶ ὁ ἀνταγωνισμὸς αὐτὸς θὰ θάξει τὴν
σφραγίδα του στὴν πορεία τῶν πραγμάτων στὴν χώρα
μας.

“Ετσι, τελικὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς δὲ λόγος του
Α. Παπαγδρέου ἀποτέλεσε ἔνα «σταθμὸν» δχι, μὲ τὴν
ἔννοια ποὺ δίγουν ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ καὶ τῆς ΕΔΑ. Ἀ-
ποτέλεσε «σταθμὸν» γιατὶ ἐκφράζει ὡς ἔνα βαθμὸν τὸ
βαθμὸν τῆς δέξιητας τῶν ἀντιθέσεων ποὺ ἐπικρατεῖ ἀ-
γάμεστα στὶς διάφορες ἴμπεριαλιστικὲς δυγάμεις στὴν
χώρα μας καὶ κατὰ συγέπεια ἀγάμεστα στὰ ἔξαρτωμενα
ἀπ’ αὐτές οἰκονομικὰ - πολιτικὰ συγκροτήματα τῆς ἀ-
στικῆς τάξης, δέξιητα ποὺ τὴ δυναμώνει ἡ ἀκατάπαυ-
στη λαϊκὴ ἀντίθεση καὶ πάλη. Σὲ καμιὰ περίπτωση
δὲ σημαίνει ἐκφραση τῆς διαιμόρφωσης «μιᾶς ἀριστερῆς
πτέρυγας στὴν ΕΚ» δπως θέλουν γὰ τὴν ἐμφανίζουν οἱ
ρεδίζοινιστές, ὑποδοηθώκτας ἔτσι τὴν «διαιμόρφωση» μι-
ᾶς διαιδοχῆς του πραξικοπήματος στὴν χώρα μας καὶ
τὸν ἀποπροσαγαπολισμὸν τῶν μαζῶν, ὑπονομεύοντας τὴν
πάλη κατὰ τοῦ πραξικοπήματος καὶ ἐνισχύοντας τὶς
δυνατότητες ἐλιγμῶν ἀπὸ μέρους τῆς ἀντίδρασης γιὰ
τὴ διεύρυνση του πραξικοπήματος καὶ τὸ παραπέρα ἀ-
λυσσόδεμα του ἐλληνικοῦ λαοῦ.

Οι ρεβιζιονιστές καὶ ἡ «ἐπέτειος τῆς 15ης Ιουλίου»

Η ἡγεσία τῆς ΕΔΑ μὲ θόρυβο καὶ τυμπανοχρουσίες
ἐξήγγειλε τὴν δργάνωση «παγδημοκρατικῶν» κινητο-
ποιούσεων γιὰ τὸ γιορτασμὸν τῆς ἐπέτειου τῆς 15 Ιου-
λίου. Πρὸς τὸ σκοπὸν αὐτό, ἀγαχοίγωσε συγκεκριμένο
πρόγραμμα συγκεντρώσεων, καθορίζοντας σὰ διατικό
τῆς στόχο τὴν πραγματοποίηση συγκέντρωσης στὴν
πλατεῖα Κλαυθμῶνος γιὰ τὶς 14 Ιουλίου. Η ἀγαχοί-
γωση τῆς ἀπαγόρευσης τῆς συγκέντρωσης ἀπὸ τὴν κυ-
βερνηση, προκάλεσε ἀπάντηση ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς
ΕΔΑ σὲ «ἀποφασιστικὸν» τόγο μὲ τὴν μεγαλόστομη δια-
βεβαίωση δι τοῦ «ἡ συγκέντρωση θὰ πραγματοποιηθεῖ» (1).
Φυσικὰ αὐτὸν ἤταν δλο. Η συγκέντρωση δὲν ἔγινε δ-
πως δὲν ἔγιναν καὶ οἱ συγκεντρώσεις σὲ ἀνοιχτὸν χῶρο
ποὺ εἶχε ἀναγγείλει σὲ ἀλλες πόλεις. Καὶ ἡ ὑπόθεση τε-
λείωσε δπως μᾶς ἔχει συγθίσει ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ.
Πρέπει νὰ σημειωθεῖ πῶς ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ, ἀπέφυγε
νὰ καθορίσει τὴν συγκέντρωση γιὰ τὴν ἡμερομηνία τῆς
15 Ιουλίου, δταν πιὰ εἶχε ἀναγγείλει ἡ ΕΚ τὴν πρα-
γματοποίηση του «προσκυνήματος» στὸ Καστρί, γιὰ νὰ
διευκολύνει προφανῶς τὴν «πορείαν» αὐτῇ. Αὐτὸν ἀπο-
δείχτηκε τὴν ἐπομένη τῆς «πορείας» δταν ἡ «Αὔγη»
(2) 7 τὴ χαρακτήρισε σὰν «ἐπιβλητικὴ» καὶ ἡ «Δ.
Α.» τὴ χαρακτήρισε μὲ τὶς λέξεις «Συγκέντρωση στὴν
Θεσσαλονίκη - Πορεία στὸ Καστρί - Πανικός στὴν Αύ-
λη». Τὴν ἵδια περίοδο, ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ στὰ πλαι-
σια τῆς πραγματοποίησης του «συγεδρίου» τῆς Πανελ-

ληγίου Ἐνώσεως Ἀγῶνος γιὰ τὴ Δημοκρατία» ἔδωσε
γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ μέτρο τῆς ὑποταγῆς τῆς στὴν ἡ-
γεσία τῆς ΕΚ. Ἀποδεχόμενη δλοκληρωτικὰ τὸ «πρό-
γραμμα» τῆς ΕΚ, συνέργησε στὴν κατασκευὴ ἐνὸς σχή-
ματος, ποὺ σκαρώθηκε δπως-δπως καὶ ἀποδέχτηκε δ-
λοκληρωτικὰ τὸ ρόλο του κλακαδόρου τῆς ἡγεσίας τῆς
ΕΚ. Εἶναι χαρακτηριστικὸν δι τὸ «συγεδρίο» αὐτό,
ὅταν ἔνας διμιλητής καταφέρθηκε κατὰ του τρόπου που
ἔγινε αὐτὸν τὸ συγέδριο καὶ κατήγγειλε τὴν ὑποταγή
του στὴν πολιτική, στὶς ἐπιδιώξεις τῆς ΕΚ, καὶ τὸν
ἀπροσχηματιστὸ τρόπο προδολῆς του ἀρχηγοῦ τῆς ΕΚ,
«ἀδελφωμένοι» οἱ παράγοντες τῆς ΕΔΑ καὶ τῆς ΕΚ μα-
ζὶ μὲ ὅρισμένους ποὺ παίζουν χάριν τῆς ἀπόχτησης τῆς
δουλευτικῆς ἔδρας τὸ ρόλο ἐγκαλλάξ τοῦ «συνεργαζό-
μενου» καὶ τοῦ «στηλιτευτῆρη» τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ, ἐκ-
τράπηκαν κατεχόμενοι ἀπὸ «ἰερὴ» ἀγανάκτηση σὲ ὅ-
δρεις καὶ σὲ τραμπουκισμούς πρὸς δόξαν τῆς «δημοκρα-
τίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς διατύπωσης τῶν γυαμῶν»
ποὺ τόσες φορὲς ἔχουν διακηρύξει.

Τὸ ἀποτυχία, ἀπὸ ἀποφη συμμετοχῆς τῶν μαζῶν, τῶν
«συγκεντρώσεων» ποὺ συγκάλεσε τὸ κατασκεύασμα αὐ-
τὸν καθὼς καὶ ἡ κωμῳδία τῶν λεονταρισμῶν καὶ τῆς ἀ-
τακτης ὑποχώρησης γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς συγκέν-
τρωσης τοῦ «Παναθηγαϊκοῦ» τῆς 18) 7, δείχνουν τὸ πόσο
ἐπικινδυνα ἔχουν ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὶς μαζες, καὶ τοὺς πρα-
γματικοὺς σκοποὺς γιὰ τοὺς δρόποις σκαρώθηκε ἡ «Ἐγω-
ση» αὐτή. Ενῶ στὰ λόγια διακηρύσσουν τὴν ἀγάκη
τῆς «συγένωσης δλων δσων ἀντιτίθενται στὸ πραξικόπη-
μα ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἰδεολογικές, πολιτικές, φιλοσοφικές
ἀπόψεις» στὴν πραγματικότητα ζητᾶντες τὴν ὑποταγή
δλων στὸ πρόγραμμα καὶ στὶς ἐπιδιώξεις τῆς ἡγεσίας
τῆς ΕΚ, στὴ δάση τῆς διαδήλωσης τῆς πίστης στὸ
πρόσωπο του ἀρχηγοῦ τῆς ΕΚ. Κάτω ἀπὸ τὶς συγθήκες
αὐτές, εἶναι φανερὸ πῶς ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ χρησιμο-
ποιεῖ αὐτὸν τὸ δῆθεν «ένιαιομετωπικὸν» δργανο γιὰ γὰ
μπάζει ἀκόμα διαθύτερα τὴν πολιτική τῆς στὶς μαζες
τῆς Αριστερᾶς μὲ τὴν δλο ἀνταπάρηγηση ἐνεργητικό-
τητα του μηχανισμοῦ τῆς ΕΔΑ ποὺ δουλεύει ἀκατάπαυ-
στα γι’ αὐτό. Ταυτόχρονα, τὸ «δργανο» αὐτὸν χρησιμεύει
σὰ μηχανισμὸς προδολῆς «γέων ἀνδρῶν» τῆς ΕΚ στὸ
χῶρο τῆς Αριστερᾶς καὶ γιὰ τὴν καλλιέργεια ἐπανά-
πτωσης καὶ ἐφημύχασης σὲ δ,τι ἀφορᾶ τοὺς πραγματι-
κοὺς κιγδύνους ποὺ ἀντιμετωπίζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ δ
λαὸς τῆς Ἐλλάδας.

Αλλὰ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ δὲν προχώρησε μόνο γιορ-
τάζοντας τὴν ἐπέτειο τῆς 15 Ιουλίου ἀκόμα περισσό-
τερο στὸ δρόμο τῆς ὑποταγῆς τῆς στὴν ἡγεσία τῆς ΕΚ
ἀλλὰ καὶ στὸ δρόμο τῆς συνθηκολόγησης μπροστὰ στὴν
ἐπίθεση τῶν δυνάμεων του πραξικοπήματος ἐγκατίον
του λαοῦ. Χαρακτηριστικὴ ἀπὸ τὴν ἀποφη αὐτὴ εἶναι
ἡ σάση της στὰ γεγονότα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ μετὰ ἀπ’
αὐτά. Η προσπάθεια τῆς ποὺ ἔκδηλωθηκε δμεσα γιὰ
νὰ «ἀποστείλει» τὶς κατηγορίες τῆς κυβερνησης γιὰ «ὑ-
ποκίνηση» δπως καὶ ἡ «παρέμβαση» τῆς γιὰ τὴ «διεύ-
θηση» τῶν πραγμάτων μὲ τὴν ἀποστολὴ στὴ Θεσσαλονίκη
μέλους τῆς ΕΕ, τὸ γνωστὸ τηλεγράφημα τῶν τριῶν
δουλευτῶν μὲ τὸ δποιο ἐπέρριπταν εύθυγες μόνο στοὺς
ὑπουργοὺς Βορείου Ἐλλάδας καὶ Δ. Τάξεως, ζητοῦσαν

(1) «ΑΤΓΗ», 3 Ιουλίου 1966.

τὴν ἀντικατάστασή τους γιὰ «γὰ διευκολύνθει ἡ διεξαγωγὴ τῶν ἀναχρίσεων», δίνοντας ἔτσι συγχωροχάρτην ἀλλὰ καὶ πιστοποιητικά «ἀμεροληγφίας» στὴν κυβέρνηση Στεφανόπουλου. Ἡ σάση αὐτὴ μετέβαλε σὲ κενὴ φράση τὸ σύνθημα ποὺ ρίχτηκε σὲ συγέχεια «Νὰ φύγει ἡ κυβέρνηση τοῦ αἰματος». «Ολαὶ αὐτὰ εἶναι μερικά δείγματα τῆς τακτικῆς της. Σὲ συγέχεια πρὸς τὸ σκοπὸν τοῦ ἐξευμενισμοῦ τῆς ἀντιδραστῆς, ὁ δουλευτής τῆς ΕΔΑ καὶ πρόσδρος τῆς ΔΝΔ τὴν ἵδια ἥμέρα ποὺ ἀναχοινώθηκε ἡ πρόθεση τῆς κυβέρνησης νὰ καταβέσῃ τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴ διάλυση τῆς ΔΝΔ καὶ ἀλλων ὄργανώσεων, ἐπισκέπτεται τὸν πρόσδρο τῆς κυβέρνησης γιὰ γὰ τοῦ ζητήσεις τὴς «συμπαράστασής» του γιὰ τὶς συναυλίες ποὺ δίνει οἱ δοποίες στέκονται «μακράν τῆς πολιτικῆς». Ἀλλὰ καὶ πιὸ πέρα: ἡ ἥγεσία τῆς ΕΔΑ χαιρέτησε μὲ ἀλλαληγρούς χαρᾶς τὶς γνωστές δηλώσεις Κανελλόπουλου στὴ Χαλκίδα «κατὰ τῆς δικτατορίας» καὶ τὶς κατοπινές «ἀντιδικτατορικές» δηλώσεις Στεφανόπουλου, διακηρύσσοντας μὲ δῆλα τὰ μέσα πώς «ὅλος ὁ πολιτικὸς κόσμος εἶναι ἐγκατίον τῆς δικτατορίας» καὶ πώς ἡ σάση τοῦ κ. Στεφανόπουλου εἶναι «θετικὸς στοιχεῖο». Ἐγκαταλείποντας κάθε πρόσχημα, ἐπιδόθηκε καὶ ἐπιδίδεται σὲ συνεχῆ διαβήματα ἰεστῶν καὶ παρακλήσεων στὸν δικτατορίον «ὅλου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου», ζητώντας γὰ καθορισθεῖ μιὰ διοικητή πότε ἡμερομηνία ἐκλογῶν, καλλιεργώντας ἔτσι τὴν αὐταπάτη διὰ ἡ καθορισμὸς μιᾶς τέτοιας ἡμερομηνίας θὰ ἐπιδράσει αὐτόματα στὴν ἀναστολὴ κάθε προσπάθειας γιὰ παραπέρα ἀκόμαλες λύσεις. Καὶ ἡ τυπικὴ ἀκόμα ἐγκατάλειψη ἀπὸ τὴν πλευρά της τοῦ αἰτήματος γιὰ τὴ διεξαγωγὴ ἀμεσῶν ἐκλογῶν ἀποτελεῖ κατευθεῖται δολὴ στὸν ἀγώνα γιὰ μιὰ δημοκρατικὴ λύση καὶ τὴν φέρνει πολὺ πίσω καὶ ἀπὸ τὶς θέσεις ποὺ ὑποστηρίζει καὶ ἡ ἥγεσία τῆς ΕΚ. «Ἀλλωστε, ἡ ἥγεσία τῆς ΕΔΑ χωρὶς γὰ παύει γὰ ἀνταποκρίνεται δουλεικώτας στὶς ἀνάγκες τῆς ἥγεσίας τῆς ΕΚ, ἐπιχειρεῖ ἀπεγνωμένους ἐλιγμούς πρὸς τὴν πλευρά τῆς «ὑποομάδας». Μητσοτάκη καὶ ἀλλων παραγόντων τῆς κυβέρνησης Στεφανόπουλου στὴ βάση ἀλλωστε τῶν διαπιστώσεων τῆς 10ης Συνόδου τῆς ΔΕ της γιὰ τὴν «ἀντιφατικήτητα καὶ περιπλοκήτητα τῆς σημειρινῆς κατάστασης» καὶ γιὰ τὴν ὑπαρξὴν δυνάμεων ποὺ ἀνήκουν στὴ δημοκρατία ἀκόμα καὶ στὸν κόλπους τῆς κυβέρνησης αὐτῆς.

Ἡ σάση αὐτὴ τῆς ἥγεσίας τῆς ΕΔΑ ὅδηγησε στὴν ἀκόμα μεγαλύτερη ἀποδυνάμωση τῶν λαϊκῶν ἀγωγι-

στικῶν ἐκδηλώσεων, στὸν παραπέρα ἀποπροσαγκατολισμὸν τῶν μαζῶν, πράγμα ποὺ ἐκδηλώθηκε καὶ σ’ αὐτές τις λίγες ἐκδηλώσεις ποὺ δργανώθηκαν στὴν περίοδο τῆς «ἐπετείου» τοῦ πραξικοπήματος. Οἱ μᾶζες δὲν συμμετείχαν στὶς συγκεντρώσεις κατές γιατὶ ἡ ἴδια ἡ πρακτικὴ τῆς ἥγεσίας τῆς ΕΔΑ τὶς ἀπωθοῦσε ἀπ’ αὐτές. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἐγκυμονεῖ κινδύνους γιὰ τῷρα καὶ γιὰ τὸ μέλλον. Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ καθῆκον τῆς καταγγελίας καὶ τῆς καταπολέμησης τῶν μανουσθρῶν τῆς ἀντιδραστῆς πρέπει γὰ συνδυάζεται μὲ ἐκείνο τῆς καταγγελίας καὶ καταπολέμησης τῆς συνθηκολόγας γραμμῆς τῆς ἥγεσίας τῆς ΕΔΑ. Οἱ ἀγωγιστές, δοιοὶ ὅσοι εἶναι ἀφοσιωμένοι στὴ λαϊκή ὑπόθεση πρέπει γὰ συνειδητοποιήσουν αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια ποὺ ἐπιβεβιώνεται κάθε μέρα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ γεγονότα. «Οπως ἔχουμε τογίσει καὶ ἀλλοτε: «Ἡ προσπικὴ ποὺ διαγράφεται εἶναι προσπικὴ ἀκόμα μεγαλύτερων δυσκολιῶν: εἴτε μὲ πορεία πρὸς ἀνοικτὴ δικτατορία, εἴτε μὲ πορεία πρὸς ἀνοικτὴ δικτατορία, εἴτε μὲ πορεία πρὸς πραξικοπηματικές ἐκλογές. Οἱ δυνάμεις τῆς ἀντιδραστῆς θὰ δυναμώσουν τὴν τρομοκρατία, θὰ ἐντείνουν τὴν ἀντικομμουνιστικὴ συκοφαντικὴ πίεση καὶ προπαγάνδα. Οἱ δυνάμεις τῆς ΕΚ θὰ μανουσθράφουν ἀκόμα γιὰ πολὺ γιὰ γὰ σταθεροποιήσουν καὶ ἐπεκτείνουν τὴ φθιροποιὸ ἐπιδρασή τους πάνω στὶς μᾶζες, γιὰ γὰ ἐξασφαλίσουν τὴ «διαδοχή» τῆς σημειρινῆς κατάστασης. Καὶ οἱ ρεδιζιονιστές θὰ δυθεῖσαν δολοτελείαν καὶ πιὸ πολὺ στὸ δούρχο τῆς συνθηκολόγησης καὶ τῆς προδοσίας, εύγουσχίζοντας τὴ λαϊκὴ πάλη, παιζοντας τὸ παιχνίδι τῆς ἀστικῆς τάξης» (1). «Ολοὶ οἱ ἀφοσιωμένοι στὸ λαὸ ἀγωγιστές, ὀφείλουν μπροστά στὴν κατάσταση αὐτὴ νὰ ἀναμετρήσουν τὶς εδύνεις τους. Τὰ περιθώρια γιὰ ταλαντεύσεις καὶ δισταχμούς ἔχουν στεγέψει. Οἱ συνεπεῖς ἀγωγιστές τῆς Ἀριστερᾶς πάντα ἔτσι καὶ τώρα θὰ κάνουν τὸ καθῆκον τους. Θὰ σταθοῦν στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς λαϊκῆς πάλης γιὰ τὴ συτηρία τῆς χώρας μας, γιὰ τὴν ματαίωση τῶν σχεδίων τῶν λιμενικαλιστῶν καὶ τῆς ἀντιδραστῆς, γιὰ τὴν ἀνταποκριτικὴ τοῦ λιμενικαλιστικοῦ πραξικοπήματος τῆς 15ης Ιουλίου, γιὰ τὴν ἔθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ τὴν πρόσδοτον λαοῦ μας.

(1) «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ», τ. 20—21, «Γύρω ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς 10ης Συνόδου τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ», σ. 29.

Σημ. Σύντ.: «Ἡ στενότητα χώρου μᾶς ὑποχρέωσε νὰ ἀναβάλουμε τὴ δημοσίευση τοῦ Γ' μέρους τοῦ ἀριθμοῦ: «Γιὰ ἔνα πραγματικὰ συνεπὲς ἐργατικὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα».

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ "ΕΙΡΗΝΙΚΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ,,

Στά τέλη 'Ιουνίου πραγματοποιήθηκε έπισκεψη του στρατηγού Ντέ Γκώλ στη Σοβιετική "Ενωση. Άμεσως ύστερα από αυτό, στις άρχες 'Ιουλίου, πραγματοποιήθηκε στὸ Βουκουρέστι «διάσκεψη κορυφής» τῶν χωρῶν τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας. Ή ρεβιζιονιστική προπαγάνδα ξεσήκωσε μεγάλο θύρυσθο γύρω από τὰ δυό αὐτὰ γεγονότα καὶ πρόβαλε πλατειὰ τὴν ίδεα δι τοῦ ή ἐπίσκεψη τοῦ Ντέ Γκώλ στὴ Σ.Ε., ἀπὸ τὴ μιὰ, καὶ η Διακήρυξη ποὺ υἱοθέτησε ἡ Σύνοδος τῶν ἀντιπροσώπων τῶν χωρῶν τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀποτελοῦν «Ιστορικῆς σημασίας» συμβολὴ στὴν ὑπόθεση τῆς «ἀποκατάστασης τῆς ἐνότητας τῆς Εὐρώπης (καὶ τοῦ κόσμου)» καὶ τῆς «διαμόρφωσης οὐσίου εἰδους σχέσεων μεταξὺ τῶν χωρῶν». Στὶς 26.6.66 η «Αὔγη» ἔγραψε: «Τὸ ταξῖδι τοῦ Γάλλου προέδρου δὲν ἀποτελεῖ μεμονωμένο ἐπεισδίο τῆς γαλλικῆς διπλωματίας, ἀλλὰ εἶναι η κορυφαία ἐκδήλωση τοῦ πολιτικοῦ ρεαλισμοῦ ποὺ κερδίζει ἔδαφος, δχι μόνο στὴ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ σὲ δικληρη τὴν Εὐρώπη... μιὰ σειρὰ ἐκδηλώσεις... δείχγουν δι τι ιδιαίτερον στὶς χώρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης μιὰ νέα πολιτική ίδεολογία... Ή νέα αὐτὴ πολιτική ίδιαπτύσσεται ίστερα ἀπὸ μιὰ εἰκονομική διχασμοῦ τῆς Εὐρώπης σὲ δυὸ ἀντίπαλους στρατιωτικοὺς συγκριτισμοὺς —διχασμοῦ ποὺ ἔφερε τοὺς πικροὺς καρπούς του σὲ διοίκηση τοὺς λαούς...» καὶ στὶς 10.7.66, τόνιζε δι τοῦ οὶ προτάσεις ποὺ περιέχονται στὴ Διακήρυξη τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας «ἀποτελοῦν μιὰ νέα συμβολὴ στὴν προσπάθεια γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργήσει δι ψυχρὸς πόλεμος, γιὰ τὴν ἐξασφάλιση μιᾶς γέας περιόδου στὶς σχέσεις τῶν χωρῶν Ἀγατολῆς-Δύσης». Προηγούμενα, στὸ φύλλο τῆς τῆς 29.5.66, η «Αὔγη» ὑπογράμμιζε: «Στὴν πολιτική τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, θεματικοῖς οὖνται διοίκησα καὶ γέα θετικὰ στοιχεῖα ποὺ δημιουργοῦν λαμπρές προσπικές γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν σχέσεων τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητας τῆς ἡπείρου μας, γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς συστήματος εὐρωπαϊκῆς ἀνταποκριτικῆς ποὺ θὰ ἀντικαταστήσει τοὺς στρατιωτικοὺς συγκριτισμούς. Οἱ τάξεις αὐτές ίδιαπικρίγονται στὴ σημερινὴ κατάσταση, στὸ σημερινὸ συσχετισμὸ τῶν θυγάμεων, ποὺ ἀπαιτεῖ ἐγκατάλειψη τῆς πολιτικῆς τῶν συγκριτισμῶν, πολιτικὴ ποὺ ἐπέδαλε καὶ διατηροῦσε δι ψυχρὸς πόλεμος». Καὶ παρακάτω: «Οἱ σοβιετικὲς προτάσεις ποὺ ὑποδηλήθηκαν στὴ Δυτικὴ Γερμανία (σημ. «Ἀναγέννησης: δηλ. οὶ προτάσεις γιὰ τὴ σύγχληση μιᾶς παγευρωπαϊ-

κῆς διάσκεψης κορυφῆς μὲ θέμα τὴν εὐρωπαϊκὴ ἀσφάλεια, γιὰ τὴν ἀμειψη διάλυση τοῦ NATO καὶ τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας κ.ἄ.), περιλαμβάνουν ἔνα πλήρες πρόγραμμα γιὰ τὴν ἐξομάλυνση τῆς κατάστασης στὴν Εὐρώπη, ἔνα πρόγραμμα ποὺ ἀν ἐφαρμοσθεῖ θὰ μπορέσει νὰ διδηγήσει στὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητας τοῦ κόσμου».

Ποιὰ εἶναι η διατίπωση ίδεα ποὺ προβάλλεται μὲ τὶς θέσεις καὶ διατυπώσεις αὐτές;

«Η διατίπωση ίδεα ποὺ προβάλλεται ἐδῶ εἶναι δι τὴν τελευταῖα «εἰκοσαετία» ἥπηλθε «διχασμός», «διαιρεση» τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου σὲ ἀντίπαλους στρατιωτικοὺς συγκριτισμοὺς ποὺ ἔδωσε «πικροὺς καρπούς» σὲ διλοὺς τοὺς λαούς καὶ δι τοῦ πρέπει γά ἀποκατασταθεῖ η «ἐνότητα» τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου. Ή ίδεα αὐτὴ δὲν εἶναι, δέδαια, καθόδου καινούργια. Τὴ διατύπωση πρώτος δ Τίτο τὸ 1958, δι τοῦ δήλωνε στὸ 7ο Συγέδριο τῆς Ε.Κ.Γ.: «Η διαιρεση τοῦ κόσμου σὲ συγκριτισμοὺς προκάλεσε, ἀντὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐνότητας καὶ τῆς καρποφόρης οἰκονομικῆς συνεργασίας, τὴ διαιρεση τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο προξένησε τεράστια ζημιά στοὺς λαούς». Τὴν ἐπανέλαβαν δ Τολιάττι καὶ οἱ ἄλλοι ρεβιζιονιστὲς ήγέτες τοῦ ΚΚΙ τὸ 1962, στὸ 10ο Συγέδριο τοῦ ΚΚΙ, ἀπαιτώντας «γά καταβληθεῖ συστηματικὴ προσπάθεια ποὺ θὰ ἐμποδίσει τὴ διαιρεση τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου σὲ μπλόκο, παραμερίζοντας τὰ ἐμπόδια πολιτικῆς καὶ μιλιταριστικῆς φύσης, ποὺ διατηροῦν αὐτὴ τὴ διαιρεση... γιὰ νὰ δημιουργήσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μιὰ μοναδικὴ παγκόσμια ἀγορά» («θέσεις τοῦ 10ου Συκεδρίου τοῦ ΚΚΙ»). Σήμερα η ίδεα αὐτὴ δρίσκεται στὸ κέντρο τῆς προπαγάνδας διλων τῶν ρεβιζιονιστῶν, ἀπὸ τοὺς ήγέτες τοῦ ΚΚΣΕ ως τοὺς ήγέτες τοῦ ΚΚ Γαλίας.

«Η διαιρεση τοῦ κόσμου σὲ δυὸ στρατόπεδα εἶναι ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα τῆς ταξικῆς πάλης σὲ παγκόσμια κλίμακα

Τί σημαίνει, δημως, η ίδεα τῆς «διαιρεσης» τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου, ποὺ προπαγαγίζουν οἱ ρεβιζιονιστές;

«Η διαιρεση τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου εἶναι ἔνα ιδιαίτερο καὶ ιστορικὰ ἀναπόφευχτο γεγονός. Αρχισε τὸ 1917, μὲ τὴ Μεγάλη Σοσιαλιστικὴ Όκτωβριανὴ Ἐπαγάσταση, ποὺ ἔσπαξε τὸν «Ἄδηνατο κρίκο τῆς

ιμπεριαλιστικής ἀλυσσιδίας» καὶ ἀνοιξε μιὰ νέα ἐποχὴ στὴν ιστορία τῆς ἀνθρωπότητας, γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ ἀποφασιστικὰ μετὰ τὸ Β' Παγκόσμιο πόλεμο, μὲ τὴ νίκη τῆς Μεγάλης Κινέζικης Ἐπανάστασης καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ σειρὰ χῶρες τῆς Α. Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, πρᾶγμα ποὺ δόδγηγησε στὸ σχηματισμὸν τοῦ παγκόσμιου σοσιαλιστικοῦ συστήματος καὶ τὴ δημιουργία τοῦ παγκόσμιου σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου. Ἡ διαιρεση τοῦ κόσμου τέ ὅμοια στρατόπεδα, τὸ ιμπεριαλιστικὸν καὶ τὸ σοσιαλιστικό, εἶναι γομοτελειακὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνάπτυξης τῆς ταξικῆς πάλης ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ στὴν ἀστικὴ τάξη σὲ παγκόσμια κλίμακα καὶ ἀγανακλάει τὸ γεγονός δὲ στήμερα στὸν κόσμο ὑπάρχουν δύο, ριζικὰ διαφορετικά, κοινωνικο-οἰκονομικὰ συστήματα. Ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτὰ συστήματα, τὰ δύο αὐτὰ στρατόπεδα ὑπάρχει, ἐπομένως, μιὰ θεμελιώδης, ἀγάντηση.

Ωστόσο, οἱ ρεβιζιονιστές, μιλώντας γιὰ τὴ διαιρεση τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου, ἀποφεύγουν συστηματικὰ γὰ ἀναφερθοῦν στὴν ὑπαρξὴ τῶν δύο παγκόσμιων στρατοπέδων, τοῦ ιμπεριαλιστικοῦ καὶ τοῦ σοσιαλιστικοῦ, καὶ ἐπιμένουν στοὺς δρόους «στρατιωτικὸν συνασπισμὸν». Τί προκύπτει ἀπ' αὐτό; Ἡ σύγχυση, ἡ ἐξομοίωση τῶν στρατιωτικῶν συγκαπισμῶν μὲ τὰ στρατόπεδα τοῦ ιμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἡ ἄρνηση τῆς ἀσυμφίλιωτης ἀντίθεσης ποὺ ἔκφράζει ἡ ὑπαρξὴ τῶν δύο στρατοπέδων. Εἶναι γνωστό, δὲ, οἱ στρατιωτικοὶ συγκαπισμοὶ δὲν συγκροτοῦνται πάντα μὲ κριτήριο τὴν κοινότητα τοῦ κοινωνικο-οἰκονομικοῦ συστήματος τῶν χωρῶν-μελῶν τους. Σὲ ἔνα στρατιωτικὸ συγκαπισμὸν μποροῦν γὰ συμμετάσχουν κράτη μὲ διαφορετικὸ κοινωνικὸ σύστημα, γιὰ τὴν ἐπιδίωξη δρισμένων συγκεκριμένων σκοπῶν. «Ἐγα τέτοιο παράδειγμα εἶναι ὁ ἀντιχιτλερικὸς συγκαπισμὸς ποὺ συγκροτήθηκε στὴ διάρκεια τοῦ Β' Παγκόσμιου Πολέμου μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῶν Δυτικῶν καπιταλιστικῶν δυνάμεων. Τὸ στρατόπεδο δύμως συγκροτεῖται μὲ τὴ συμμετοχὴ κρατῶν ποὺ ἔχουν τὸ ὕδιο κοινωνικο-οἰκονομικὸ σύστημα.» Οταν, ἐπομένως, οἱ ρεβιζιονιστές ἐπιμένουν γὰ ἐμφανίζουν τὴ σημεριγὴ διαιρεση τοῦ κόσμου σὰ διαιρεση σὲ στρατιωτικῶν συγκαπισμούς, προσπαθοῦν, στὴν οὐσίᾳ, γὰ ἀργηθοῦν, γὰ χτυπήσουν τὴ διαιρεση του σὲ δύο ριζικὰ ἀντίθετα μεταξύ τους κοινωνικο-οἰκονομικὰ συστήματα, δηλ. γὰ σύνθουν τὴν ἀντίθεση ἀνάμεσα στὸ σοσιαλισμὸ καὶ τὸν καπιταλισμό. Ἡ «Αὔγη», μιλώντας γιὰ «εἰκοσαετία διχασμοῦ τῆς Εὐρώπης σὲ δύο ἀντίπαλους στρατιωτικούς συγκαπισμούς» (βλ. «Αὔγη», 26.6.66), προδίδει τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τῶν ρεβιζιονιστῶν. «Οπως εἶναι γνωστό, τὸ NATO δημιουργήθηκε τὸ 1949 καὶ τὸ Σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας τὸ 1955. Δὲν μπορεῖ, ἐπομένως, γὰ γίνεται λόγος γιὰ εἰκοσαετία σὲ σχέση μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς στρατιωτικούς συγκαπισμούς. Εἶναι φανερὸ δὲ τὴ ἡ «εἰκοσαετία» ἀγαφέρεται ἀκριβῶς στὴ δημιουργία τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου καὶ τὴ διαμόρφωση, πάγω στὴ βάση αὐτή, δύο παγκόσμιων στρατοπέδων, τοῦ ιμπεριαλιστικοῦ καὶ τοῦ σοσιαλιστικοῦ. Τασσόμενοι ἔγαντίον της διαιρεσης τῆς Εὐρώπης (καὶ τοῦ κόσμου) σὲ δύο ἀντίπαλους στρατιωτικούς συγκαπι-

σμούς», οἱ ρεβιζιονιστές, στὴν πραγματικότητα, τάσσονται ἔγαντίον τῆς διαιρεσης τοῦ κόσμου σὲ δύο στρατόπεδα, δηλ. ἔγαντίον τῆς ἐμφάνισης τοῦ παγκόσμιου σοσιαλιστικοῦ συστήματος ποὺ ἐπέφερε αὐτὴ τὴ διαιρεση.

Ἐξομοιώνουν τὸ σοσιαλισμὸ μὲ τὸν καπιταλισμό, συγκαλύπτουν τὴν ἐπιθετικὴ φύση καὶ τὶς εὐθύνες τοῦ ιμπεριαλισμοῦ

Ἡ τέτοια διαιρεση τοῦ κόσμου, δηλ. ἡ δημιουργία τοῦ παγκόσμιου σοσιαλιστικοῦ συστήματος, ἀποτέλεσε μεγάλη κατάκτηση τῶν λαῶν, ὅχι μόγο τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν ἀλλὰ διόλκηρο τοῦ κόσμου, ἔνα γεγονός κοινούστορικῆς σημασίας, ποὺ μετέβαλε ριζικὰ τὶς πυχες καὶ τὴν πορεία ἔξελιξης διόλκηρης τῆς ἀνθρωπότητας. Οἱ ρεβιζιονιστές, ὥστεσσο, ὅχι μόγο ἀργούνται αὐτὸ τὸ γεγονός ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦν γὰ διαστρέβλωσυν τὴ σημασία του. «Οχι μόνο «δὲ δρίσκουν λόγια» γιὰ γὰ ἔξαρουν αὐτὸ τὸ γεγονός, ἀλλὰ καὶ ἀναπτύσσουν μιὰ θυροβόλη καμπάνια γιὰ γὰ «καταδείξουν» τὶς «ἐπιζήμιες συγέπειές» του. Ό Τίτο δηλώνει χυγικά: «Ἡ διαιρεση τοῦ κόσμου σὲ μπλόκ... προξένησε τεράτια ζημία στοὺς λαούς» καὶ οἱ Ἑλληνες ρεβιζιονιστές ἐπαναλαμβάνουν σὰν ἦχω: «ὁ διχασμὸς τῆς Εὐρώπης σὲ δύο ἀντίπαλους στρατιωτικούς συγκαπισμούς... ἔφερε τοὺς πικροὺς καρπούς του σὲ δλους τοὺς λαούς». «Ωστε, ἡ διαιρεση τοῦ κόσμου σὲ δύο στρατόπεδα, ἡ δημιουργία τοῦ παγκόσμιου σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου ήταν «πικρὸς καρπός γιὰ δλους τοὺς λαούς»; Ἡ δημιουργία τοῦ παγκόσμιου σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου ήταν πραγματικά ἔνας πολὺ «πικρὸς καρπός», δηλ. δημως γιὰ τοὺς λαούς, ἀλλὰ γιὰ τὸν παγκόσμιο ιμπεριαλισμὸ καὶ γιὰ τοὺς ἀντιδραστικοὺς ὄλων τῶν χωρῶν. «Οταν οἱ ρεβιζιονιστές διατρέβολκούνται καὶ παραμορφώνουν αὐτὸ τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονός, δὲν κάνονται τίποτε ἀλλο παρά γὰ ἐπιθετικούνται τὸ ρόλο τους σὰν πρακτόρων τοῦ ιμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ἀντίδρασης.

Στὴν ἀνάλυση τῆς διεθνοῦς κατάστασης ποὺ κάνουν οἱ ρεβιζιονιστές δὲν ὑπάρχει οὕτε ἔχνος ταξικῆς ἀντιμετώπισης τῶν προβλημάτων καὶ τῶν φαινομένων τοῦ σημεριγοῦ κόσμου. Ἡ μεταπολεμικὴ κατάσταση, ἡ ἔνταση ποὺ σημειώθηκε στὸ διεθνή στίδο καὶ οἱ συγέπειες ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν ἔνταση αὐτὴ ἀγάγονται γενικά καὶ ἀποκλειστικά στὴ «διαιρεση τοῦ κόσμου σὲ ἀντίπαλους συγκαπισμούς». Δὲν ὑπάρχει ἔδω μιὰ συγκεκριμένη ταξικὴ τοποθέτηση τῶν προβλημάτων τῆς μεταπολεμικῆς ἔξελιξης, τῆς σύγκρουσης καὶ πάλης ἀνάμεσα στὸν ιμπεριαλισμὸ καὶ τὸ σοσιαλισμό. Μιὰ ἀνάλυση τῆς ἐπιθετικῆς φύσης καὶ φιλοπόλεμης, ἐπεκτατικῆς πολιτικῆς τοῦ ιμπεριαλισμοῦ, τῶν σχεδίων καὶ μόνιμων ἐνεργειῶν του γιὰ παγκόσμια κυριαρχία. Μιὰ ἀνάλυση τῆς συγεπούς φιλειρηνικῆς πολιτικῆς ποὺ ἀκολούθησαν οἱ σοσιαλιστικὲς χῶρες (ῶς τὴ στιγμὴ ποὺ δρισμένες ἀπ' αὐτές καταραύλησαν στὸ ρεβιζιονιστικὸ δρόμο τῆς «εἰρηνικῆς ὑποταγῆς στὰ σχέδια τοῦ ιμπεριαλισμοῦ»), τῆς σταθερῆς ἀντιπαράθεσής τους στὰ μαύρα σχέδια τοῦ ιμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ἐπιμονῆς πάλης

τους υπέρ της παγκόσμιας είρηνης και της έλευθερίας δλων τών λαών. Ποιός έμπνεύσθηκε και έξαπόλυσε τὸν «ψυχρό πόλεμο»; Ποιός δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμή νὰ ἔξαπολύει «τοπικούς θερμούς» πολέμους, νὰ δργανώνει ἀδιάκοπα ἔγοπλες αἰματηρές ἐπεμβάσεις γιὰ τὴν καταστολὴ τῶν ἔθνικοπελευθερωτικῶν κινημάτων τῶν λαῶν τῶν ἀποικιῶν και ἔξαρτημένων χωρῶν; Ποιός και γιὰ ποιούς σκοπούς δργάνωσε τὸ NATO, τὸ SENTO, τὸ ΣΕΑΤΟ; "Αδικα θὰ φάξει κανεὶς στὰ ρεθίζοντακά κείμενα, γιὰ νὰ δρεῖ μιὰ θετικὴ ἀπάντηση στὰ ἑρωτήματα αὐτά. Οι ρεθίζοντες προσφέρουν μιὰ μόγο «έρμηνεια»: γιὰ δια κακὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο φταιεὶ γενικὰ ἡ «διαιρεσή» του σὲ «ἀντίπαλους συγασπισμούς». Ποιός εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μᾶς τέτοιας θεώρησης τῶν πραγμάτων; Νὰ θεωροῦνται οἱ σοσιαλιστικὲς χῶρες συνυπεύθυνες, νὰ ἔξομοιώνονται μὲ τὶς ἡμεριαλιστικὲς χῶρες. Νὰ ἔξαλείφεται κάθε διάχριση ἀνάμεσα στὴν πολιτικὴ τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν και τὴν πολιτικὴ τῶν ἡμεριαλιστικῶν χωρῶν. Στὴν πραγματικότητα, οἱ ρεθίζοντες προσχωροῦν ἀκόμα πιὸ μακρύ: Συγκαλύπτουν τὴν ἐπιθετική, ἐπεκτατικὴ φύση και πολιτικὴ τοῦ ἡμεριαλισμοῦ και καλλιεργοῦν τὴν ὕδεα δι τὴν ἀιτία τῆς μεταπολεμικῆς ἔντασης ἥταν ἡ πολιτικὴ τῆς Σοδιετικῆς "Ἐγωσης και τῶν ἀλλων σοσιαλιστικῶν χωρῶν. 'Ο Τίτο τὸ εἶπε καθαρά, πώς ἡ «πολιτικὴ πυγμῆς τοῦ Στάλιν» ὑπῆρξε «ἡ βασικὴ αἰτία τῆς δημιουργίας τοῦ 'Ατλαντικοῦ Συμφώνου». Αὐτὰ προπαγαδίζουν τώρα και οἱ ἔλληνες ρεθίζοντες.

Κλαυθμηρίζοντας γιὰ τὴν «διαιρεση τῆς Εὐρώπης και τοῦ κόσμου» και γιὰ τοὺς «πικροὺς καρπούς» ποὺ «ἔφερε σ' δλους τοὺς λαοὺς» ἡ «διαιρεση» αὐτή, οἱ ρεθίζοντες προδάλλον τὸ σύγχρονα τῆς δημιουργίας «νέου εἰδους» σχέσεων «μεταξὺ 'Ανατολής-Δύσης» και τῆς «ἀποκατάστασης τῆς ἐνότητας τῆς Εὐρώπης και τοῦ κόσμου». Τὸ σύγχρονα αὐτό, ὑποστηρίζουν οἱ ρεθίζοντες, εἶναι «ώριμο» και «πραγματοποιήσιμο» χάρη στὶς ἀλλαγὲς ποὺ ἐπῆλθαν στὸν κόσμο. Ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρά, ἡ Σοδ. "Ἐγωση, ἔχοντας ἀπορρίψει τὴν «ψυχροπολεμική» πολιτικὴ τοῦ Στάλιν, ἀκολουθεὶ σήμερα τὴν πολιτικὴ τῆς «ελλικριγοῦς εἰρήνης συνεργασίας» μὲ τὶς χῶρες τῆς Δύσης. Και ἀπὸ τὴν ἀλλη, στοὺς ίθυγοντες κύκλους τῆς Δύσης διαμορφώνεται μιὰ «νηφάλια και ρεαλιστικὴ, συνετὴ ἐκτίμηση τῆς κατάστασης» και «κερδίζει ἔδαφος ἡ ὕδεα μᾶς γέας εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς». Δὲν ἔχουμε, παρὸν νὰ ἔξετάσουμε τὶ ἀντιπροσωπεύει αὐτὴ ἡ «ὑδέα μᾶς γέας εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς» τῶν ίθυγόντων τῆς Δύσης και τὸν συγκεκριμένο τρόπο μὲ τὸν δρποὶ ἀγύτιμετωπίζεται ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ρεθίζοντες γιὰ νὰ δοῦμε τὸ περιεχόμενο τοῦ περιβότου συγθήματος γιὰ τὴν «ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητας τῆς Εὐρώπης και τοῦ κόσμου».

Μιὰ χωρὶς ἀρχές πολιτικὴ ἀπέναντι στὸ Ντὲ Γκώλ, ποὺ ὑπονομεύει τὸν ἀντιαμερικάνικο ἀγώνα και διευκολύνει τὰ ἡμεριαλιστικὰ σχέδια γιὰ τὴν «εἰρηνικὴ ἀπορρόφηση» τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ

Εἶναι γνωστὸ δι τὸ ἀπὸ καιρὸ ἀναπτυσσόταν μιὰ σοδα-

ρὴ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὸν Ντὲ Γκώλ — ἐκπρόσωπο τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης τῆς Γαλλίας — και στὶς ΗΠΑ. Στὸ τελευταῖο διάστημα ἡ ἀντίθεση αὐτὴ προσέλαβε δέξιο χαρακτήρα και κατέληξε στὴν ουσιαστικὴ ἀποχώρηση τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ δργανισμὸ τῆς δορεισταλαντικῆς Συμμαχίας (NATO). Αὐτὴ ἡ ἔξελιξη στὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὶς ΗΠΑ και τὴ Γαλλία δὲν εἶναι κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ καταπλήξει. Τὴν εἶχαν ἔγκαιρα προσδέψει οἱ μαρξιστές. Ο Στάλιν, στὸ διδύλιο του «Οίκονομικὰ προβλήματα τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ», ποὺ κυκλοφόρησε τὸ 1952, λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, διατύπωσε μὲ σαφήνεια τὴν πρόθεση αὐτῆς. Στὸ διδύλιο του αὐτὸ δ Στάλιν, σημειώνοτας τὴν μεγάλη σημασία ποὺ ἔχει γιὰ τὴ Γαλλία (καθὼς και γιὰ τὶς ἀλλες δυτικοευρωπαϊκὲς ἡμπεριαλιστικὲς δυνάμεις) τὸ πρόδηλημα τῶν φτηγῶν πρώτων ὄλῶν και ἔξασφαλισμένων ἀγορῶν καταγάλωσης, ὑπογραμμίζει δι τὸ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑποθέσουμε πώς ἡ Γαλλία θὰ ὑπομένει ἀτέλειωτα τὴ σημερινὴ κατάσταση δι ταὶ οἱ ἡμερικανοὶ κάτω ἀπὸ τὸ θύρυσο τῆς «δούλθειας» σύμφωνα μὲ τὴ γραμμὴ τοῦ «σχεδίου Μάρσαλ» εἰσχωροῦν δικθεὶα στὴν οἰκονομία τῆς Γαλλίας, προσπαθώντας νὰ τὴν μετατρέψουν σὲ ἔξαρτημα τῆς οἰκονομίας τῶν ΗΠΑ, δι ταὶ τὸ ἡμερικάνικο κεφάλαιο ἀρπάζει τὶς πρῶτες διλες και τὶς ἀλγορές καταγάλωσης στὶς γαλλικὲς ἀποικίες και προσέκειται μὲ αὐτὸ τὸ τρόπο καταστροφὴ στὰ ὑφηλὰ κέρδη τῶν γάλλων καπιταλιστῶν. Ο Στάλιν τογίζει, πώς τὸ πιὸ σωτὸ θὰ ἦταν νὰ ποῦμε, πώς ἡ καπιταλιστικὴ Γαλλία θὰ δρεθεῖ τελικὰ ἀναγκασμένη γ' ἀποπαθεῖ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τῶν ΗΠΑ και νὰ ἔρθει σὲ σύγκρουση μαξι τοὺς, γιὰ νὰ ἔξασφαλίσει μιὰν ἀνεξάρτητη θέση και, φυσικά, ὑψηλὰ κέρδη. Ή ζωὴ ἐπιθεωρίασε διλοκληρωτικὰ τὴν πρόδηληφη τοῦ Στάλιν. Σήμερα ἡ καπιταλιστικὴ Γαλλία μὲ ἐκπρόσωπό της τὸν Ντὲ Γκώλ ἔχει πιὰ ἔρθει σὲ σύγκρουση μὲ τὶς ΗΠΑ, ἀκριβῶς «γιὰ νὰ ἔξασφαλίσει μιὰν ἀνεξάρτητη θέση και, φυσικά, ὑψηλὰ κέρδη».

Ποιά στάση δρείλουν νὰ ποῦμε τοὺς μαρξιστές μπροστὰ στὴν κατάσταση αὐτῆς;

Σήμερα, δι μεγαλύτερος και πιὸ ἐπικίνδυνος ἔχθρὸς τῶν λαῶν και ἐπομέγως δι κύριος στόχος τῆς πάλης τους, εἶναι δι ἡμερικάνικος ἡμεριαλισμός. Ἀπὸ διῶ διγαίνει, πώς κάθε κίνηση, κάθε ἔνέργεια ποὺ στρέφεται, ἔτοι εἴτε ἀλλοιώς, ἐναντίον τοῦ ἡμερικάνικου ἡμεριαλισμοῦ και τῶν σχεδίων του γιὰ παγκόσμια κυριαρχία, ἀντικειμενικὰ ἔντιχέν τὸ διασκέψει στόχο τῆς πάλης τῶν λαῶν σήμερα και πρέπει νὰ ἀξιοποιηθεῖ ἀπὸ τὸ προσδευτικὸ κίνημα. Μιὰ τέτοια περίπτωση ἀντιπροσωπεύει και ἡ ἀντίθεση τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴν ἡμερικάνικη ἡγεμονία. Φυσικά, αὐτὴ ἡ ἀντίθεση εἶναι μιὰ ἀντίθεση ἀνάμεσα σὲ διυδὸ δικθεὶαστικὲς δυνάμεις, ποὺ ἡ κάθε μιὰ προσπαθεῖ νὰ πετύχει τὴν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν δικῶν της, ἰδιαίτερων, ταξικῶν συμφερόντων. Αὐτό, δημοσί, δὲ μειώγει τὴ σημασία της. Οι κλασσικοὶ τῆς προλεταριακῆς κοσμοθεωρίας πάντα τόνιζαν τὴ μεγάλη σημασία ποὺ ἔχει δι κάποια τοιούτη σημερινή τὴν προσδευτικὸ κίνημα, καινήματος, τῶν ἀγτιθέσεων στὸ στρατόπεδο τοῦ ἀντιπάλου (τῶν ἀγτιθέσεων ἀνάμεσα στὴν ἀστικὴ τάξη τῶν διαφόρων χωρῶν και τῶν ἀγτιθέσεων ἀ-

νάμεσα στίς διάφορες δημάδες της άστικής τάξης μιᾶς δοσμένης χώρας), θεωρώντας τες σάν μιὰ ἀπὸ τις σο-
νχρές (ἔμμεσες) ἐφεδρείες τοῦ κινήματος. Μιὰ πολι-
τική, ποὺ ἀργεῖται γὰρ ἀναγγωρίσει ἀντιθέσεις στὸ στρα-
τόπεδο τοῦ ἀντιπάλου, ποὺ δέλπει τις δυνάμεις του σὰν
ἔνα «μογολιθικὸ δλο», δὲν μπορεῖ γὰρ εἶναι συνεπής προ-
λεταριακὴ πολιτική. Ἀλλά, γιὰ γὰρ εἶναι, ἡ πολιτικὴ
αὐτή, πραγματικὰ συνεπῆς, ὀλοκληρωμένη προλεταρια-
κὴ πολιτική, δρεῖται γὰρ δεῖ καὶ γὰρ ἀξιοποιήσει τις ἀν-
τιθέσεις στὸ στρατόπεδο τοῦ ἀγτιπάλου μὲ τέτοιο τρό-
πο ὥστε τελικὰ γὰρ ἀδυνατίζει, γὰρ ὑπονομεύεται τὸ μέ-
τωπο τοῦ ἀντιπάλου καὶ γὰρ πρωθούνται οἱ θέσεις τοῦ
προλεταριακοῦ κινήματος στὸ σύγολό του. Ἐτοι, προ-
κύπτει τὸ συμπέραχμα: Ἀπέγναντι στὸν Ντὲ Γκώλ, τὸ
προσδευτικὸ κίνημα δρεῖται γὰρ νίσθετήσει σήμερα μιὰ
διπλῆ τακτική: ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, γὰρ ἐνισχύει καὶ γὰρ
ἐνθαρρύνει κάθε ἀντιθέση του πρὸς τὴν ἀμερικάνικη ἡ-
γεμονία καὶ κυριαρχία, πετυχαίγοντας ἔτοι τὴν ὅλην καὶ
μεγαλύτερη ἔξασθένηση τῶν θέσεων τοῦ ἀμερικάνικου
ἰμπεριαλισμοῦ καὶ, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, γὰρ μὴ ἐπι-
τρέψει στὸν Ντὲ Γκώλ, δῆλο. στὴν ἰμπεριαλιστικὴ Γαλ-
λία, γὰρ ὑποκαταστήσει στὸ ρόλο του τὸν ἀμερικάνικο
ἰμπεριαλισμὸ σὲ διάφορες περιοχές τοῦ κόσμου καὶ γὰρ
πρωθήσει τοὺς δικούς του ἀντικομμουνιστικούς καὶ ἀν-
τιλαϊκούς σκοπούς. Αὐτή, ἀκριβῶς, θὰ ἔπερπε γὰρ ἡταν
ἡ τακτικὴ καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν σήμερα ἀπέ-
ναντι στὸν Ντὲ Γκώλ. Τί ἔγινε, ὡστόσο, καὶ τι γίνε-
ται στὴν πραγματικότητα;

Ἡ Λαϊκὴ Κίνα, πολὺ πρὶν ἐκδηλωθοῦν ἀγοιχτὰ οἱ
ἀντιθέσεις τοῦ Ντὲ Γκώλ πρὸς τοὺς ἀμερικάνους, διεῖ-
δε, ἐπεσήμανε τις ἀντιθέσεις αὐτές, καθόρισε καὶ ἐφάρ-
μοσε μιὰ πραγματικὰ συνεπή καὶ ὀλοκληρωμένη προ-
λεταριακὴ πολιτική, ἀπέναντι του, ποὺ ἔπαιξε σοδα-
ρὸ ρόλο στὸ δάθυμα καὶ τὴν δεύηση τῶν ἀντιθέσεων ἀ-
νάμεσα στὸν Ντὲ Γκώλ καὶ τὶς ΗΠΑ, στὴν υἱοθέτηση
ἀντιαμερικάνικων θέσεων ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Γαλλίας
σὲ μιὰ σειρὰ διεθνῆ προσδλήματα, στὴν ἔξασθένηση τῶν
θέσεων τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ στὴν ἐνί-
σχυση τῶν προσδευτικῶν θέσεων. Ἡ ἀναγγώση τῆς
Λ. Κίνας ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Γαλλίας καὶ ἡ ἀνάπτυ-
ξη τῶν σχέσεων μεταξὺ Γαλλίας-Κίνας, μὲ τρόπο, ποὺ
αὐτὴ ἡ ἀνάπτυξη γὰρ χτυπάει ἀκριβῶς τὸν ἀμερικάνικο
ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὰ σχέδιά του γιὰ παγκόσμια κυριαρ-
χία, ἡταν ἐπίσης σπουδαῖο πρακτικὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς
τῆς πολιτικῆς.

Ποιά ἡταν, δημος, καὶ εἶναι ἡ στάση τῶν ρεβιζιονι-
στικῶν ἡγεσιῶν δρισμένων σοσιαλιστικῶν χωρῶν καὶ,
ἰδιαίτερα, τῆς Σοβιετικῆς Ἔνωσης;

Ὁ Χρουστσόφ εἶχε διατυπώσει τὴν ἵδεα (καὶ οἱ
διάδοχοὶ του, σημερινοὶ καθοδηγητές τῆς Σ.Ε. δὲν ἔ-
πιψήσαν στιγμὴ γάρ τὴν διακηρύσσουν ἐπίσης), σύμφωνα
μὲ τὴν δοτία τὸ κλειδὲ δλῶν τῶν παγκόσμιων προσδλη-
μάτων τὸ κρατοῦν οἱ ἴδιοι «ὑπερδυνάμεις» τοῦ σημερι-
νοῦ κόσμου —οἱ ΗΠΑ καὶ ἡ ΕΣΣΔ. Ἀγ οἱ κυρεργή-
σεις τῶν δυὸς αὐτῶν χωρῶν «συγεννωθμοῦ», τότε ὅλα
τὰ προσδλήματα τοῦ κόσμου θὰ δροῦν αὐτόματα τὴ λύση
τους. Αὐτὴ ἡ ἵδεα, ποὺ ἀποκαλύπτει, κατὰ τρόπο ἔσ-
καθαρο, τὴν κοινὴ ἐπιδίωξη τῶν ἀμερικάνων ἰμπεριαλι-

στῶν καὶ τῶν χρουστσωφικῶν ρεβιζιονιστῶν γιὰ τὴν ἐ-
πιδιόλη τῆς παγκόσμιας κυριαρχίας τους, εἶχε σὰν πρα-
κτικὴ συγέπεια, οἱ χρουστσωφικοὶ ρεβιζιονιστές γὰρ δέλ-
πουν τὸν ἰμπεριαλισμὸ οὐσιαστικὰ σὰν ἔνα μογολιθικὸ
σύγολο, γὰρ παραγγωρίζουν ἡ, ἀκόμα, γὰρ δέλπουν μὲ κα-
κὸ μάτι τὴν ὑπαρξὴ ἀντιθέσεων στὸ ἑσωτερικὸ τοῦ ἰμ-
περιαλιστικοῦ κόσμου. «Οπως ἀπαιτοῦσαν ὅλες οἱ σοσια-
λιστικὲς χώρες γὰρ δημοταχθοῦν στὶς κινήσεις τῆς δικῆς
τους παγκόσμιας, τὸ ἶδιο ἥθελαν ὅλες οἱ καπιταλιστικὲς
χώρες γὰρ μὴ ἐναντιώνονται στὶς ΗΠΑ, γιὰ γὰρ διευ-
κολυνθεῖ ἔτοι ἡ προώθηση τῆς «ἀπευθείας συγεννόησης
ἀνάμεσα στὶς «δυὸς μεγάλες δυνάμεις», τὶς ΗΠΑ καὶ
τὴν ΕΣΣΔ, γιὰ τὸ καλὸ δλο τοῦ κόσμου! Ἀκριβῶς
γι’ αὐτό, δταν ἀρχισε γὰρ ἐκδηλώνεται πιὸ καθαρὰ ἡ
ἀντιθέση τοῦ Ντὲ Γκώλ πρὸς τὶς ΗΠΑ, οἱ ρεβιζιονιστές
δὲν παρέλειψαν γὰρ ἐκφράσουν τὴ «δυσταρέσκειά» τους
μὲ διάφορους τρόπους. Εἶναι, ἀπὸ τὴν ἀποψη ἡτή, ἐν-
θεικτικὰ δρισμένα γεγονότα.

“Οταν πραγματοποιήθηκε ἡ ἀποκατάσταση τῶν δι-
πλωματικῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὴ Γαλλία καὶ τὴν
Κίνα, ποὺ ἀποτέλεσε σοδαρὸ χτύπημα στὴν ἀμερικάνικη
πολιτικὴ τοῦ ἀποκολεισμοῦ καὶ «περιορισμοῦ» μιᾶς με-
γάλης σοσιαλιστικῆς χώρας —τῆς Κίνας— οἱ ρεβιζιο-
νιστές παγοῦσ ἐξαπέλυσαν ἀμεσες ἡ ἔμμεσες ἐπιθέ-
σεις κατὰ τὴν Λ. Κίνας, κατηγορώντας τη δτι «συνερ-
γάζεται μὲ τὸ γαλλικὸ ἰμπεριαλισμό!! (Φυσικά, δταν
Χρουστσώφ «οἰκοδομοῦσε» τὸ «πνεῦμα τοῦ Ντέδιντ Κάμπ»
καὶ διακήρυξε πώς «δ’ Αἴγενχάουερ ἐπιθυμεῖ εἰλικρινὰ
τὴν εἰρήνην», αὐτὸ δταν μιὰ «δημιουργικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ
μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ!!). Τὴν ἴδια αὐτὴ περίσσο, δ
Τωρὲς καὶ ἡ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας κατήγγειλαν δη-
μόσια τὸ Κ.Κ. Κίνας γιὰ «φιλονεγκωλισμό». Μετὰ τὴ
σύναψη τῆς τριμεροῦς (ΗΠΑ - ΕΣΣΔ - ΑΓΓΛΙΑ) συ-
θήκης Τῆς Μόσχας γιὰ τὴ μερικὴ κατάπαυση τῶν πυ-
ρηγικῶν δοκιμῶν, (ποὺ ἀποτελοῦσε μιὰ προσπάθεια ἐ-
ξαπάτησης τῶν λαῶν καὶ καθιέρωσης τοῦ πυρηγικοῦ
μονοπωλίου τῶν δυνάμεων αὐτῶν, παρέχοντας ταυτό-
χρονα μιὰ ἴδιαίτερα πλεονεκτικὴ θέση στὶς ΗΠΑ), καὶ
τὴν ἀρνηση τῆς Λ. Κίνας καὶ τὴν Γαλλίας γὰρ προσυπο-
γράψουν τὴ συνθήκη αὐτή, ἀκόμα πιὸ διάσιες ἐπιθέσεις
ἐξαπολύθηκαν παγοῦσ ἀπὸ τοὺς ρεβιζιονιστές ἐγκατίον
τῆς Λ. Κίνας, ποὺ κατηγοροῦνταν ξεδιάντροπα πώς
«πραγματοποιεῖ κοινὸ μέτωπο μὲ τὴν ἰμπεριαλιστικὴ
Γαλλία, ἐγαγτίον τῆς παγκόσμιας εἰρήνης»!! Τέτοιες
ἐπιθέσεις ἐξαπολύθηκαν τότε δχι μόνο ἀπὸ τοὺς καθο-
δηγητές τῆς ΕΣΣΔ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς φορεῖς τῶν ἀ-
πόφεων τους «τοπικούς» ρεβιζιονιστές ηγέτες πολλῶν
ἄλλων χωρῶν. Στὴ χώρα μας ἴδιαίτερα, εἰδάμε γὰρ ἀνα-
πτύσσεται μιὰ ἀχαλίνωτη ἀντικινεζικὴ ἐκστρατεία καὶ
διάφορες «μαζικές» δργαγώσεις («ἐπιτροπὲς εἰρήνης»
κ.ά.) γὰρ ἐξωθοῦνται στὴ δημοσίευση ἀνακοινώσεων, μὲ
τὶς δοτίες καταγγελότων ἡ «φιλοπόλεμη» θέση τῆς Λ.
Κίνας καὶ τὴν Γαλλίας! Οἱ ἐπιθέσεις αὐτές τῶν ρεβι-
ζιονιστῶν δὲν ἀπέδωσαν, ὡστόσο, τὰ ἀποτελέσματα ποὺ
κατέτοι επιδιώκαν. Ἡ δρθὴ ἀγωνιστικὴ θέση τῆς Λ. Κί-
νας γινόταν καταγοντὴ καὶ ἀποδεκτὴ ἀπὸ δλοένα καὶ
μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἀγωνιστῶν τοῦ κινήματος, ποὺ ἀ-
παιτοῦσαν μιὰ σταθερὴ ἀντιμετώπιση τοῦ ἀμερικάνικου

ιμπεριαλισμού, κι' άπό δύοντα και εύρυτερες λαϊκές μάζες, που ποθούσαν μιά πραγματική και σχετική παγκόσμια ειρήνη. Από την αλλη πλευρά, ή αντίθεση του Ντέ Γκωλ πρός τις ΗΠΑ, σχετικά μόνο δέν αμβλυνόταν, αλλά ξεπιργές δύο και δύοτερο χαρακτήρα. Μπροστά στην κατάσταση αυτή οι ρεδιζιονιστές διλλαξαν απότομα ταχική, ξέχασαν μεμιάς δύος τους «δρόκους» τους «έναγατίον του γχαλικού ιμπεριαλισμού» και υιοθέτησαν τη γραμμή της «διλόπλευρης προσέγγισης» με τὸν Ντέ Γκωλ.

Τοις στερεάς από μιά «επιμελή, διπλωματική προεργασία», άρχισαν νὰ άνταλλάσσονται (και νὰ προσάλλονται: θυρούδων) έπισκεψιες σοδιετικών και γάλλων διπουργών, που κατέληξαν στην έπισκεψη του γάλλου πρωθυπουργού Πομπιγιού στη Μόσχα και στην έξαγγελία του ταξιδιού του Ντέ Γκωλ στη Σοδιετική «Ενωση». Τὸ διμεσού «άνταλλαχμα» ποὺ ἔδωσαν οἱ ήγέτες τῆς ΕΣΣΔ στὸν Ντέ Γκωλ γιὰ τὴν «προσέγγιση» αὐτὴ ήταν ή ίποστηριξή τους πρός τὴν ίποψηφιότητά του στὶς προεδρικὲς έκλογες τῆς Γαλλίας τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1965. Οἱ ήγέτες τῆς ΕΣΣΔ, τὴν ἵδια στιγμὴν ποὺ εὐλογούσαν τὴν ἀνεπιφύλακτη ίποστηριξή του φιλοαμερικάνου και φιλοατούκου Μιττεράνη ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας, διαδήλωνται τὴν ἀνοιχτὴ ίποστηριξή τους πρός τὴν ίποψηφιότητα τοῦ Ντέ Γκωλ. Τὸ έπιστημονικό πρακτορεῖο ΤΑΣΣ, σὲ σχόλιο του γιὰ τὴν ίποψηφιότητα τοῦ Ντέ Γκωλ, στὶς 5.11.65, τόνιζε, διὰ τὸ Ντέ Γκωλ «θὰ ίποστηριχθεῖ σχετικά μόνο ἀπὸ τοὺς ψηφοφόρους, ποὺ ἀπὸ παράδοση ίποστηρίζουν τὸ πρόγραμμά του και τὸ κόρμα του, ἀλλὰ ἐπίσης και ἀπὸ ἀρκετοὺς ἀπὸ ἔκεινους, ποὺ δὲν εἶναι ίποστηρικτὲς τῆς Πέμπτης Δημοκρατίας, ἀλλὰ ἐντούτοις, ἔγχριγουν δρισμένες θετικές ρεαλιστικές ἐνέργειες στὴν έξωτερη και πολιτικὴ τῆς ιτεγκαλικῆς κυβέρνησης». Αὐτὸ ήταν ἔνα καθαρὸ δεῖγμα τῆς ἀλλοπρόσαλλης και χωρὶς ἀρχὲς πολιτικῆς τῶν χρουστσώφικῶν ρεδιζιονιστῶν. Ο τέτοιος χαρακτήρας τῆς πολιτικῆς τους και οἱ πραγματικές ἐπιδιώξεις τους ἀποκαλύφθηκαν ἀκόμα πιὸ ἔντονα στὴ διάρκεια τῆς τελευταίας έπισκεψης τοῦ Ντέ Γκωλ στὴ Σοβ. «Εγωση».

Ποιοὺς σκοπούς ἐπεδίωκε διὰ τὸ ταξίδι: του στὴ Σ.Ε.; Οἱ σκοποὶ αὐτοὶ θὰ μποροῦσαν, σὲ γενικές γραμμές, νὰ συνοψισθοῦν στὰ έξης: ἔμμεσος ἐκδιασμὸς ἀπέναντι στοὺς ίμερικάνους (ἀπειλὴ «προσέγγιση» μὲ τὸν «ἄγτιπαλο παίκτη» στὸ παιγνίδι γιὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία), προσπάθεια ἐκμετάλλευσης τῶν δυνατοτήτων ποὺ δημιουργήσει γιὰ τὸν καπιταλιστικὸ κόσμο γενικὰ ή ρεδιζιονιστικὴ μεταβολὴ στὴν ΕΣΣΔ πρός διφελος τῆς ιμπεριαλιστικῆς Γαλλίας (ἀγορές κατανάλωσης κλπ.), προώθηση τῆς ἵδεας γιὰ μιὰ «ένοποιημένη Εύρωπη» ἀπὸ τὸν Ατλαντικὸ ὄγκο Ουράλια, δηλ. γιὰ τὴν «κατάρριψη» τῶν ταξικῶν «φραγμάτων» ἀνάμεσα στὸ σοσιαλισμὸ και τὸν καπιταλισμὸ η, πιὸ σωστά, τὴν «εἰρηνικὴν» ἀπορρόφηση τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν τῆς Ανατολικῆς Εύρωπης ἀπὸ τὶς καπιταλιστικές χῶρες τῆς Δυτικῆς Εύρωπης, ἀναστήλωση τοῦ «μεγάλεiou» τῆς ιμπεριαλιστικῆς Γαλλίας στὰ πλαίσια μιᾶς «ένοποιημένης Εύρωπης» και ἔνδες «ένοποιημένου κόσμου».

Χαρακτηριστικὰ εἶναι αὐτὰ ποὺ ἔγραψε στὶς 20.3.66 η ἑλληνικὴ ἀστικὴ ἐφημερίδα «ΑΝΕΝΔΟΤΟΣ»: «Ο Ντέ Γκωλ προβλέπει περίοδο ειρήνης στὴν Εύρωπη και προχωρεῖ τολμηρώτερα στὶς προβλέψεις του: εἶναι δέδαιος διὰ τὴν Ανατολικὴν Εύρωπη δὲν εἶναι πλέον ἔχθρες, δὲν ἔχουν ἀντίθετα συμφέροντα καὶ, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου θὰ μπορέσουν νὰ συγνογθοῦν και νὰ συγεργασθοῦν. Εἶναι δέδαιος διὰ τὰ καθεστῶτα τῆς Ανατολικῆς Εύρωπης θὰ γίνουν περισσότερο φιλελεύθερα και διὰ τὸν θεολογικὸν διαφορές τους μὲ τὴν Δύση θὰ ἀμβλυνθοῦν, ἀφοῦ και διὰ τὴν Δύση δώσει στὰ προσεχῆ χρόνια περισσότερο σοσιαλιστικὴ ἀπόχρωση στὰ καθεστῶτα τῆς. Τὸ Σιδερένιο Παραπέτατημα θὰ πέσει σχετικά σὲ μακρυνό μέλλον και διὰ πυκνήτερη και πιὸ ἐλεύθερη ἐπικοινωνία ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπια του θὰ ἐπιτρέψει τὶς ἀλληγειδράσεις ποὺ θὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὶς ἀντίθετες ίδεολογίες τὴν μισαλλοδοξία τους και διὰ προετοιμάσουν τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν «Εύρωπη ἀπὸ τὸν Ατλαντικὸ ὄγκο τὰ Ουράλια». Ή ἔξι: η αὐτὴ εἶναι — κατὰ τὸν Ντέ Γκωλ — ἀγαπόφευκτη, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοθῇ θητεία γιὰ γίνει μὲ γοργότερο ρυθμό. Άλλα και διὰ τὸν Ντέ Γκωλ, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὴ Σ.Ε., δὲν ἔκρυψε καθόλου τοὺς σκοπούς του. Μίλωντας στὸ Κρεμλίνο, στὶς 20.6.66, διακήρυξε ξεκάθαρα: «... κατὰ τὴν γνώμη τῆς Γαλλίας η ἀποκατάσταση τῆς Εύρωπης σὲ ἔγα ένικαίο καρποφόρο σύνολο, και σχετικά μόνο μέλλον, και διὰ τὴν Ακαρπηνή διαιρεσή της, η ὅποια τὴν παρέλυσε, ἀποτελεῖ τὸν πρῶτο ὄρο τῆς εἰρήνευσης και τὴν μεταμόρφωσης τοῦ κόσμου, ἀν και διὰ Γαλλία, ταυτόχρονα δὲν ἀγνοεῖ καθόλου τὸ σπουδαῖο ρόλο ποὺ θὰ πρέπει νὰ παίξουν σ' αὐτὸ οἱ Ηγωμένες Πολιτεῖες. Γ' αὐτὸ οἱ γάλλοι θεωροῦν, πώς η συγέννηση ἀνάμεσα στὰ κράτη, ποὺ μέχρι τώρα ήταν ἀγαπάγοντικά, εἶναι πρῶτα-πρῶτα εύρωπαίκο πρόδηλημα». (Βλ. «Πράδδα», 21.6.66). Μὲ ὅμηρο εἰλικρίνεια διὰ τὸν Ντέ Γκωλ ἀποσαρφίνει, μπροστά στοὺς σοδιετικοὺς συνομιλητές του και μπροστά σὲ δύο τὸν κόσμο, πώς η πρόθετη του εἶναι η κατάρριψη τοῦ αὐτοῦ σ' ηγεοποιημένης (καπιταλιστικῆς η «γεοκαπιταλιστικῆς» Εύρωπης).

«Αν οἱ ήγέτες τῆς ΕΣΣΔ ἐγεργοῦσαν σὰν πραγματικοὶ ήγέτες ἐνδεικνύοντες σοσιαλιστικοὺς κράτους, θὰ δήλωναν κατηγορηματικὰ στὸν Ντέ Γκωλ: ἀν δικτύος σου εἶναι νὰ ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὸ ἀσφυκτικὸ ἀγκάλιασμα τῆς ίμερικάνης «κηδεμονίας» και κυριαρχίας, μπορεῖς νὰ ὑπολογίζεις στὴ δοθεία μας — γιατὶ η αὐτὴ η ἀπαλλαγὴ εἶναι και γιὰ τὸ καλὸ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ και δύον τῶν λαῶν και τῆς παγκόσμιας εἰρήνης. Αν δημως θελήσεις νὰ χρησιμοποιήσεις τὴν δοθεία μας αὐτὴ γιὰ μπεῖς στὸ σπίτι μας και νὰ τὸ ἀναστατώσεις, γιὰ νὰ παρασύρεις τὴν σοσιαλιστική μας κοινωνία στὸν καπιταλισμό, τότε θὰ πρέπει νὰ ξέρεις πώς θὰ δρεῖς δύο τὶς πόρτες μας ἐμβητικὰ κλειστές. Οἱ ήγέτες τῆς ΕΣΣΔ, δημως, ξπαφαν πιὰ νὰ ἐγεργοῦν σὰν ήγέτες σο-

σιαλιστικού κράτους, μετατρέπηκαν οι ίδιοι σε κήρυκες της «ἀμοιβαίας συγχώνευσης» σοσιαλισμοῦ-καπιταλισμοῦ, γι' αύτό και ἀγοριζαν διεξ τίς πόρτες τῆς Σ.Ε. στὸν Ντὲ Γκάλ, ἀκόμα καὶ τὴν πόρτα τῆς «μαστικῆς» θάσης ἐκτέθευσης τῶν σοδειτικῶν διακτημοπλόιων, καὶ τοῦ ἐπεφύλαξαν «τιμές ἀρχηγοῦ σοσιαλιστικοῦ κράτους», δύως ἀνήγγελλε ἡ «Δημοκρατικὴ Ἀλλαγὴ» τῆς ΕΔΑ στὶς 11.6.66. ²¹ Οχι μόνο δὲν ἀπέκρουσαν τίς ἰδέες τοῦ Ντὲ Γκάλ γιὰ μιὰ «ένοποιημένη Εὐρώπη», ἀλλὰ καὶ τὶς ἀποδέχθηκαν μὲ ἔγθουσιασμό, δύως ἐπίσης ἀποδέχθηκαν καὶ ἐνέχριγαν μὲ τὴ σιωπὴ τους τοὺς συκοφαντικοὺς ὑπαινιγμοὺς τοῦ Ντὲ Γκάλ γιὰ τὴ σοβιετικὴ πολιτικὴ τῆς πρώτης μεταπολεμικῆς περιόδου καὶ τὶς αἰτίες τῆς διεθνοῦς ἔγνασης καὶ τὴ διακήρυξή του ὅτι «ἡ Γαλλία θὰ παραμείνει χώρα τῆς ἐλευθερίας», ποὺ ἀποτελεῖ σαφῆ ὑπαινιγμὸν ὅτι οἱ σοσιαλιστικὲς χῶρες δὲν είναι χῶρες ἐλευθερίας (βλ. «Πράσδα», 21.6.66).

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀφίξης τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴν ΕΣΣΔ, ἡ «Πράδδα», σημειώνοντας τὴν ἐπιδοκιμασία τοῦ γαλλικοῦ τύπου γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴ Σ.Ε. καὶ τοὺς σκοπούς του, πρόσθιε σὰν «ρεαλιστική» καὶ «ἀπαλλαγμένη» ἀπὸ τὸ «ξεπερασμένο πολιτικὸ διπλοστάσιο τῆς περιόδου τοῦ «ψυχροῦ πολέμου», τὴν ἀκόλουθην κρίσην τοῦ ἑθιδομακιάίου καθολικοῦ φύλλου «Τεμουανιάς Κρετιέν»: «Τώρα πιὰ δὲν είγαιο δικαρδία ποὺ ἀντιπαρέθεταιν τὸ δυτικὸ κόριμο στὸ σοσιαλιστικὸ στρατόπεδο...» (βλ. «Πράδδα», 20.6.66). Τί ἄλλο σημαίνει αὐτὸ παρά, διτὶ ἡ «Πράδδα» θεωρεῖ σὰν «ξεπερασμένη» τὴν ἀντιπαράθετην παράρτηση σηματάνοντας τὸ μεταξύ σοσιαλισμοῦ καὶ καπιταλισμοῦ; Στὶς 30.6.66, σὲ λόγο του στὸ Κρεμλίνο, δὲ Ντὲ Γκώλ δήλωνε μὲ αὐτοκαγοποίησην: «Ἐμεῖς (σημ. «Ἀγαγένησης», δηλ. οἱ δυὸ πλευρές τῶν συγομιλιῶν), θελήσαμε ἐπίσης νὰ σημειώσουμε πανηγυρικὰ καὶ γὰ διατυπώσουμε στὴν κοινὴ μας Δήλωση, πώς ἐπιθυμοῦμε νὰ βαδίσουμε πρὸς τοὺς κοινούς μας σκοπούς, ποὺ είναι ἡ ὑφεση, ἡ συγεννόδηση, ἡ ἀσφάλεια καὶ —τέ μιὰ θυμιάτια μέρα— ἡ ἔνοποιήση δλῆς τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὁπὲ τὴν ἄλλη, καθὼς ἐπίσης ἡ ἴσορροπία, ἡ πρόσδοσης καὶ ἡ εἰρήνη σὲ δλον τὸν κόσμο» (βλ. «Πράδδα», 1.7.66). Καὶ ἡ κοινὴ σοβιετογαλλικὴ Δήλωση κατέξηγε ψηφιαρμέζοντας, πῶς ἡ ἐπίσκεψη τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκώλ στὴν ΕΣΣΔ καὶ οἱ συγομιλίες ποὺ ἔγιγναν στὴ διάρκεια τῆς ἐπίσκεψης αὐτῆς «... ἐνίσχυσαν τὸ ἀγαγένησην τῷ μεγαλεπιπλού της Εὐρώπης, ἡ δποία θὰ πρέπει ἀκόμα περισσότερο γὰ ἐκδηλώσει τὸν πατροπαράδοτο ρόλο της σὰν τῆς ἐστίας τοῦ πολιτισμοῦ» (βλ. «Πράδδα», 1.7.66) (*). Εδῶ οἱ ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ προσυπέγραψαν πραγματικὰ «πανηγυρικά», τὴν ντεγκωλικὴ ίδεα τῆς «ένοποιημένης Εὐρώπης». Τὸ «ἀγαγένωμενο αἰσθητημα ἐμπιστοσύνης τῆς Εὐρώπης» καὶ δὲ «πατροπαράδοτος ρόλος της σὰν τῆς ἐστίας τοῦ πολιτισμοῦ» ἐκφράζουν, κατὰ

τρόπο ἀδιαμφισθήτητο, ἀκριβῶς τὸ οὐδέπου κάθε διακρίσιμης γάμεσσα στὶς σοσιαλιστικὲς καὶ τὶς καπιταλιστικὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης. Νά γιατί καὶ στὶς δυμιλεῖς καὶ τοὺς λόγους τους οἱ ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ «προτιμοῦσσαν» τοὺς ὅρους «χῶρες τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης» ἀντὶ τῶν ὅρων «σοσιαλιστικὲς καὶ καπιταλιστικὲς χῶρες τῆς Εὐρύποτης», ἐνώ γιὰ τὸν Ντὲ Γκώλ διαφορέστερος ὄρος ήταν τὸ «Ρωσία», ἀντὶ τοῦ «Σοβιετικὴς Ἔνωση». Καὶ νά γιατί, ἀκόμα, οἱ ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ, μὲ τὸ στόμα τοῦ Προέδρου της Ποντγκόρυ, δὲν δίστασσαν γὰρ χαιρετίσουν τὸν Ντὲ Γκώλ σὰν «ἔναν ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τοῦ ἀντιχιτλερικοῦ συγκαστισμοῦ, που ἀ ν τιπροσωπεύει σήμερα, μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ γαλλικοῦ κράτους, τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ λαοῦ τῆς Γαλλίας» (ὑπογράμμ. «Ἀναγέννησης») καὶ γὰρ εὐχηθοῦν στὴν Γαλλίαν γὰρ εἶναι «ἀνεξάρτητη, ισχυρὴ καὶ ἀνθοῦσα» (θλ. Λόγοι Ποντγκόρυ, «Πράδδα», 21.6.66) (*). Ἐδῶ, οἱ χρουσταφικοὶ «μαρξιστές-λεγινιστές» προσδάλλουν τὸν ἔκπρωτο πρόσωπο τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης τῆς Γαλλίας σὰ γὰρ λαντιπροσωπεύει τὸ μεγαλεῖο τοῦ γαλλικοῦ γαλλικὸν λαὸν μὲ τοὺς ἔκμεταλλευτὲς καὶ καταπιεστές του, ταυτίζουν τὰ συμφέροντα καὶ τοὺς πόθους του μὲ ἐκείνης τῶν ταξικῶν ἔχθρῶν του, καὶ εὔχονται σὲ μιὰ ἐμπειρίαν αλισταρικήν δύναμην, τὴν Γαλλίαν τοῦ Ντὲ Γκώλ, γὰρ εἶναι «ἰσχυρή καὶ ἀνθοῦσσα»!! Δὲν ἀποτελεῖ αὐτὸ τυπικὴ ἔκδηλωση μᾶς χωρὶς ἀρχὲς πολιτικῆς, που στρέφεται κατευθεῖαν ἐναγάτιον τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ καὶ σκορπάει γενικώτερα τὴν ἴδεα τῆς ἑξάλειψῆς τῶν ταξικῶν θιαφορῶν καὶ ἀντιθέσεων καὶ στὸ ἐσωτερικὸν τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν καὶ μεταξὺ τῶν καπιταλιστικῶν καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν κρατῶν στὸ δυνοματικὸν λεγόμενης «γέας» πολιτικῆς τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης καὶ συνεργασίας»; Πρέπει, ἀκόμα, γὰρ προθέσουμε, πώς γιὰ χάρη αὐτῆς τῆς ἴδιας πολιτικῆς, οἱ ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ, που τόσο θόρυβο είχαν ξεσηκώσει γιὰ τὶς πυρηνικές δοκιμές τῆς Γαλλίας προηγούμενα (μετὰ τὴν ύπογραφὴν τῆς τριμεροῦς συμθήκης τῆς Μόσχας), ἀγνόησαν ἐντελῶς τὸ γεγονός, διτὶ τὴν ἴδια περίοδο τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴν ΕΣΣΔ ἡ Γαλλία πραγματοποιοῦσε στὸν Εἰρηνικὸν νέες εὐρύτατες πυρηνικές δοκιμές. Εἶγαι καὶ αὐτὸ μιὰ ἐπιπλέον ἀπόδειξη τῆς συγέπειας που χαρακτηρίζει τὴν πολιτική τους!

Η ἄλλη πλευρά τῆς λαθεμένης στάσης τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΣΣΔ ἀπέγαγτι στὸ Ντὲ Γκώλ εἶναι αὐτὴ ποὺ σχετίζεται μὲ τὴ θέση τους ἀπέγαγτι στὸν ἀμερικανικὸν ἴμπεριαλισμό.⁹ Απὸ τὴν ἀποφῆ αὐτῆς, τὸ δὲ ασικὸν κριτήριο τῆς σωστῆς στάσης ἀπέγαγτι στὸν Ντὲ Γκώλ εἶναι τὸ ἀνὴρ προσπάθεια «προσέγγισης» μαζὶ του ἐγτάσσεται στὰ πλαίσια τῆς παλαιῆς ἐναγτίου του ἀμερικανικοῦ ἴμπεριαλισμοῦ ἢ διποτάσσεται στὴν ἐπιθέως τῆς συγεργα-

(*) Σημ. Οι ύπογραφές είναι της «Αναγέννησης».

(*) Σημ. Οι υπογραμμίσεις είναι τῆς «'Αναγέννησης».

σίας μὲ τὸ γ ἀμερικάγικο ἵμπερι-
αλισμό. Η γραμμή τῶν συγομιλιών τῶν ἡγετῶν
τῆς ΕΣΣΔ μὲ τὸ Ντέ Γκωλ ἡταν γραμμὴ δχι ἐνίσχυσης
τοῦ ἀντιεμερικάνικου ἀγώνα, ἀλλὰ ὑπονόμευσής του.
Πουθενά στοὺς λόγους τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΣΣΔ ποὺ δη-
μοτεύθηκαν στὴν «Πράδδα» στὴ διάρκεια τῆς ἐπίσκε-
ψης τοῦ Ντέ Γκωλ στὴ Σ.Ε. ἢ στὴν κοινὴ σοδιετο-γαλ-
λικὴ Δηλωση δὲν ὅπα ρχεὶ μιὰ δποια-
δὴ ποτε σοβαρὴ αἰχμὴ κατὰ τῶν
Η.Π.Α. Οἱ ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ ἀπέφυγαν συ-
στηματικὰ σὸλο τὸ διάστημα τῶν
τῶν συγομιλιών τους μὲ τὸν Ντέ
Γκωλ καὶ τῆς παραμονῆς τοῦ τε-
λευταίου στὴν Σ.Ε. γὰ καταγγεῖλ-
λουν ἢ γὰ θίξουν μπροστά του
τὸ γ ἀμερικάγικο ἴμπερι
μας... δπου σήμερα καίει ἡ φωτιὰ τοῦ πολέμου» (βλ.
Λόγο Ποντγκόρυ, «Πράδδα», 21.6.66). Ἀκόμα καὶ
ὅτερα ἀπὸ τὴν γένεα «κλιμάκωση» τοῦ πολέμου τῶν ἀμε-
ρικάνων ἐπιθετιστῶν στὸ Βιετνάμ καὶ τὸν γκαγκστερικὸ
δοιμαρδισμὸ ἀπὸ μέρους τους τοῦ Ἀγδι καὶ τῆς Χαϊ-
φόγκ, δ Κοσύγκιν ἀναμασσοῦσε δτὶ «ἡ κατάσταση στὴ
Νοτιο-Ἀγατολικὴ Ἀσία, δπου καίει ἡ φωτιὰ τοῦ πο-
λέμου, γίνεται δλο καὶ πιὸ σοβαρὴ» καὶ προσπαθοῦσε γὰ
δρει τὶς πιὸ ἀγώνυμες λέξεις γιὰ γὰ χαρακτηρίσει τὰ
ἐγκλήματα τῶν γιάγκηδων, τέτοιες δπως: «...ἡ ἀμε-
ρικάνικη θεροπορία ἐπεζέτεινε τὶς ἐνέργειές της σὲ νέ-
ες περιοχὲς τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετ-
νάμ», «γέο ἀπερίσκεπτο δῆμα τῶν Η.Π.Α» κ.ο.κ. Αὐτὴ ἡ
στάση ἰσοδυναμεῖ μὲ συγκάλυψη καὶ οὐσιαστικὴ δικαίω-
ση τοῦ ἐγκληματικοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου τῶν ἀμερικά-
γων ἡμεριαλιστῶν ἐναντίον τοῦ λαοῦ τοῦ Βιετνάμ. Οἱ
ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ, δμως, δὲν πειρούσθηκαν γὰ ἀποφύ-
γουν τὴν καταγγελία εօδ ἀμερικάνικου ἡμεριαλισμοῦ.
Προσχώρησαν καὶ παραπέρα. Προσφωγώντας τὸ Ντέ
Γκωλ, δ Ποντγκόρυ δηλώσε ἔκαθαρα: «Ἐγγοεῖται, ἡ
διαφορὰ τῶν κοινωνικο-οἰκονομικῶν συστημάτων τῆς
ΕΣΣΔ καὶ τῆς Γκαλλίας, δ χαρακτήρας τῶν ἀμοιβαίων
σχέσεων τους μὲ τοὺς φίλους τοὺς καὶ τοὺς συμμάχους τοὺς
δὲν μποροῦν γὰ ἀποτελέσουν θερόδιο γιὰ μὰ τέτοια συνεργασία» (βλ.
«Πράδδα», 21.6.66), δηλ. γιὰ τὴ συνεργασία μεταξύ
ΕΣΣΔ-Γαλλίας. Ἐδῶ ἀκριβῶς δρίσκεται τὸ κλεῖδι τοῦ
προβλήματος. Οἱ ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ δχι μὲ γο
δὲν ἐπιχειροῦν γὰ δξύγουν τὸν
ἀγντιαμερικανισμὸ τοῦ Ντέ Γκωλ,
ἀλλά, ἀγντιθετα, προσπαθοῦν γὰ
τὸ γ πιέσουν γὰ δξακολουθήσει
τὴ «φλίξ» καὶ «συμμαχία» μὲ τὶς
Η.Π.Α! Ἔτσι ἐπιβεβαίωσαν, πώς οἱ συγομιλίες τους
μὲ τὸ Ντέ Γκωλ ὑποτάχθηκαν τὴν ἐπιδιώξη τῆς συνερ-
γκυσίας μὲ τὸν ἀμερικάνικο ἡμεριαλισμὸ καὶ δχι τῆς

ἀντιπαράθεσης σ' αὐτόν, καὶ ἀποκάλυψαν τοὺς πραγματικούς σκοπούς τῆς «στροφῆς» τους πρὸς τὸ Ντὲ Γκώλ. Ἀνήσυχοι ἀπὸ τὴν ἔξελιξην ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πάρει ἡ ἀντίθεση τοῦ Ντὲ Γκώλ στὶς ΗΠΑ, ἀπὸ τὰ δήματα τῆς συνεργασίας Γαλλίας-Λ. Κίνας πάγω σὲ ἀντιαμερικάνικη κατεύθυνση, οἱ ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ πραγματοποίησαν «στροφή» πρὸς τὸ Ντὲ Γκώλ, μὲν σκοπὸν γὰρ «ἀπομονώσουν» τὴν Λ. Κίνα, γὰρ ματαιώσουν τίς προσπάθειές της γὰρ δεξύνει· καὶ ἐνθαρρύνει τὸν ἀντιαμερικανισμὸν τοῦ Ντὲ Γκώλ, γὰρ ἀμβλύνουν τὴν ἀντίθεση τοῦ Ντὲ Γκώλ στὶς ΗΠΑ, γὰρ ἐντάξουν τὴν Γαλλία στὴν τροχιὰ τῆς «γενικῆς συνεργασίας» —ποὺ κέντρο καὶ φυχὴ τῆς εἰναι· ἡ περιόδητη «ἀμερικανο-σοβιετικὴ συνεργασία» καὶ περιεχόμενό της ἡ «κατάρριψη» τῶν «φραγμάτων» μεταξὺ Ὡ'Αγαπολῆς καὶ Δύσης» θῆλ. ἡ ἔξαλεψη τῆς ἀντίθεσης μεταξὺ σοσιαλισμοῦ καὶ καπιταλισμοῦ ἡ πιὸ σωστὰ ἡ «ἔξελιξη τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ καπιταλισμὸν καὶ τοῦ καπιταλισμοῦ σὲ «σοσιαλισμό», ἡ συντριβὴ τοῦ προσδευτικοῦ καὶ τοῦ ἔθυκοαπελευθερωτικοῦ κινήματος τῶν λαῶν, μὲν ἀλλὰ λόγια ἡ προώθηση τῆς παγκόσμιας στρατηγικῆς τοῦ ἡμεριαλισμοῦ. Νά γιατὶ οἱ ἡμερικανοὶ ἡμεριαλιστὲς ὅχι μόνο δὲν ἀνησύχησαν γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴν ΕΣΣΔ, ἀλλὰ, ἀντίθετα, ἐκδηλώσαν μὲ διάφορους τρόπους τὴν ἴκανοποίησην τους γιὰ τὰ ἀποτελέσματά της. Ἀλλὰ οἱ ἐνθουσιασμοὶ καὶ τῶν χρουστσωφικῶν ρεβίζιονιστῶν καὶ τῶν συμμάχων τους ἀμερικάνων ἡμεριαλιστῶν γρήγορα θὰ κοπάσουν. Οἱ γέμοι τῆς κοινωνικῆς ἀγάπτυξης, τῆς ταξικῆς πάλης εἰναι ἀδυσώπητοι. Οἱ ἀντιθέσεις καὶ διαιρέσεις στοὺς κόλπους τοῦ ἡμεριαλιστικοῦ κόσμου ὅχι μόνο δὲν θὰ ἀμβλύνθουν ἀλλὰ θὰ δεξυθοῦν ἀκόμα περισσότερο. Ἀναπόρευκτα θὰ δυναμέσει ἡ ἀντίθεση μεταξὺ τῶν ΗΠΑ καὶ τῆς ἡμεριαλιστικῆς Γαλλίας καθὼς καὶ μεταξὺ ὅλων τῶν ἡμεριαλιστικῶν δυνάμεων. Καὶ ἀγαπόφευκτα, νομοτελειακά θὰ δυναμέσει καὶ θὰ προοδεύσει ἡ πάλη ὅλων τῶν γηγήσιων σοσιαλιστικῶν, προοδευτικῶν καὶ δημοκρατικῶν θυγάμεων, τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος τῶν λαῶν, παρὰ τίς φρονδες ἐλπίδες τῶν ἔχθρων γιὰ «ἀπομόνωση» καὶ συντριβὴ τῆς, ὥσπου γὰρ τακτίσεις ἰδριστικὰ τὸν παγκόσμιο ἡμεριαλισμὸν καὶ τοὺς πράκτορές του ρεβίζιονιστές.

Μιὰ ψεύτικη εἰκόνα, ὅπου οἱ λύκοι τῆς Μπὸν καὶ τοὺς Σίτου παρουσιάζονται σὰ «διαφοροποιημένοι», «συγετοὶ» καὶ «θετικοὶ» παράγοντες

‘Η δέξινση τῶν ἀντιθέσεων καὶ τῆς χρίσης στοὺς κόλπους τοῦ ἡμεριδιαίτικοῦ στρατοπέδου εἶγαι ἔνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τωρινῆς στιγμῆς. Ή δέξινση αὐτὴ τῶν ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων τοῦ ἡμεριδιαίσμου, ποὺ δεπηδάει πάνω στὴ δάση τῶν σύμφυτων στὸν καπιταλισμὸν οἰκονομικῶν γόμων, ἐπιτείνεται ἀκόμα περισσότερο σὰν ἀποτέλεσμα τῆς χρεωκοπίας τῆς παγκόσμιας ἡμεριδιαίτικής στρατηγικῆς, τῶν συνεχῶν ἥττῶν καὶ ἀποτυχιῶν, ποὺ δοκιμάζει δὲ ἀμερικάνικος ἡμεριδιαίσμος στὸν ἐγκληματικὸν ἐπιθετικὸν του πόλεμο στὸ Βιετνάμ, (καὶ τῆς προσπάθειάς του νὰ φορτώσει στοὺς «συμμάχους» του τὰ δάρη τοῦ πολέμου αὐτοῦ), τῆς ἀνάπτυξης ποὺ σημειώνει γενικά, παρὰ τίς ἐπικείμενος, προσωριγές

(*) Σημ. Οι ύπογραφές είναι της «Αναγέννησης».

νόποχωρήσεις, το έθιμο και απελευθερωτικό κίνημα τῶν λαῶν στήν εὐρύτατη ζώνη τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικής καὶ τῆς Λατινικής Ἀμερικής. Ἰδιαίτερα συβαρή κατάσταση δημιουργήθηκε στὸν ἐπιθετικὸν ἡμεριδιανὸν συγκριτισμὸν τοῦ NATO, σὰ συνέπεια τῆς «ἀνταρσίας» τοῦ Ντὲ Γκώλ. Μπροστά στὴν κατάσταση αὕτη, οἱ «τυγχαντίροι» ἡμεριδιανοὶ προσβαίνουν σὲ διάφορους ἐλιγμοὺς μὲ σκοπό, ἀπὸ τὴν μιὰ γὰρ πρωθήσουν δὲ καθένας τὰ δικά του ἰδιαίτερα συμφέροντα καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη, γὰρ σκορπίσουν τὴν σύγχυσην καὶ νὰ καλύψουν τὴν φιλοπόλεμην ἐπεκτατικήν πολιτική τους. Αὐτὸς ισχύει ἔσχωριστὰ γιὰ τὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Δ. Γερμανία.

Πώς ἀντιμετωπίζουν δύμας οἱ ρεβίζιοι: στέκεται τοῦς ἑλιγμούς αὐτούς; Τοὺς χαρακτηρίζουν σὰ «θετικὲς διαφροροποιήσεις», σὰν «ἔξφραση τῶν νέων τάσεων ποὺ διαμορφώνονται στὴ Δ. Εὐρώπη» καὶ προσπαθοῦν γὰ προωθήσουν τὸ «διάλογο» καὶ τὴν «εἰλικρινῆ συνεργασία» μὲ τὶς δυνάμεις αὐτές.

Στις 14.5.66 δ ξηγγίας υπουργός του 'Αριθμού, σε δηλώσεις του στο Παρίσι, έξειθες έγα «σχέδιο διαρθρωτικών άλλαγών στο NATO». Η έφημερίδα τής ΕΔΑ «Δημοκρατική Αλλαγή», (14.5.66), παρουσίασε τό γεγονός λόγια έξης: «Σύμφωνα μὲ τις δρετανικές αυτές διπόψεις, τὸ NATO θὰ πρέπει: 1) Νὰ μεταβληθῇ σὲ μέσον διεξαγωγῆς διαπραγματεύσεων ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν παγκοσμίων προβλημάτων καὶ 2) Νὰ γίνη δργανο γιὰ τὴ διερεύησι τῆς εἰκόνος που θὰ ἔμφασῃ δικόσμος κατὰ τὰς προστεχεῖς δεκατίας». Καὶ τὸ δργανο τῆς ΕΔΑ, υπογραμμίζοντας τὴν ιδήλωση τοῦ λόρδου Τσάλφορντ δι: «τὸ πολιτικὸν θάρρος καὶ ἡ θέλησις αναλήψεως κινδύνων θὰ πρέπει νὰ ἀνατεθῇ στὸν διάλογο τῶν δύο υπερδυνάμεων», κατέληγε στὸ συμπέρασμα: «Θετικὸ σημεῖο τῶν δρετανικῶν αὐτῶν ἀπόψεων δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ γεγονός δι: αὐτές εἰσάγουν ἔνα νέο στοιχεῖο διαλόγου μεταξὺ 'Ανατολῆς καὶ Δύσεως». Στὴν πραγματικότητα, κάτω ἀπὸ τὸ ἀπατηλὸ σύνθημα τῶν διαρθρωτικῶν άλλαγών στο NATO καὶ τῆς μετατροπῆς του σὲ «μέσον διαπραγματεύσεων» γίνεται προσπάθεια νὰ συγκαλυφθεῖ δι-ἐπιθετικὸς φιλοπόλεμος χαρακτήρας του καὶ νὰ ἐπεκταθεῖ ἡ «δικαιοδοσία» του «ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν παγκοσμίων προβλημάτων! Μέσο στὰ πλαίσια αὐτά, δι «διάλογος τῶν δύο υπερδυνάμεων» θὲν θὰ ἔχει παρὰ νὰ ἀποφασίσει γιὰ τὸ μοιρασμὸ τοῦ κόσμου ἀνάμεσα στοὺς ίμπεριαλιστὲς τῶν ΗΠΑ καὶ τὴν κλίκα τῶν χρουστσώφικῶν ρεβεζίονιστῶν. Αυτές δὲξιαραϊσμὸς τῶν προθέσεων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ δρετανικοῦ ίμπεριαλισμοῦ γίνεται ἀπὸ τὰ δργανα τῆς ΕΔΑ σὲ πλήρη εύθυγράμμιση μὲ τὴν πολιτικὴ τῶν σημερινῶν ήγετῶν τῆς ΕΣΣΔ γιὰ μιὰ «στενὴ σοβιετο-δρετανικὴ συγεργασία». Μὲ τὰ ἔδια ἀκριδῶς ἐπιχειρήματα τῶν «θετικῶν διαφοροποιήσεων» καὶ τῶν «ρεαλιστικῶν τάσεων» στὴ δρετανικὴ πολιτικὴ, δικαιολογοῦν καὶ οἱ ήγετες τῆς ΕΣΣΔ τὴν πολιτικὴ τους αὐτή. Γι' αὐτὸ καὶ δέχθηκαν στὴ Μόσχα μὲ μεγάλες τιμές τὸν περασμένο Φεβρουάριο τὸν Οὐδέτσων καὶ διεξήγαγαν μαζί του «ξηγάρδιες καὶ χρήσιμες» συνομιλίες, γι' αὐτὸ καὶ τώρα, ποὺ δὲγκληματικὸς πόλεμος τῶν ἀμερικάνων ίμπεριαλιστῶν στὸ Βιετνάμ περνάει διαθετική, δι Οὐδέτσων, σὰν πειθήγιο δργανό τους, σπεύδει διαστικά

στη Μόσχα (17.6.66) γιὰ νὰ συνωμοτήσει μὲ τοὺς χρουστσωφικοὺς ρεβιζιονιστὲς γιὰ τὴν ἔξεύρετη μῆδις «φόρμουλας» «εἰρηνικῆς ἐπίλυσης τοῦ διειπλακέῖκου προσδόληματος». Καὶ οἱ τελευταῖοι, κάτω ἀπὸ τὴν φαιγοιεινικὰ «ψυχρὴ ὑπόδοχη» ποὺ τοῦ ἐπεφύλαξαν, δὲν μπόρεσαν νὰ μὴ ἀγανεύσουν τὶς ἐλπίδες τους γιὰ τὴν «παραπέρα ἀνάπτυξη τῶν σοδιετο-θρετανγικῶν σχέσεων» καὶ νὰ ἔκφράσουν τὴν «ίκανοποίησή» τους ποὺ δὲν δύλσων «διαχώρισε τὴ θέση τῆς Ἀγγλίας στὸ ζήτημα τῶν δομικαρδισμῶν τοῦ B. Βιετνάμ!» Δὲν ἤποτε εἶ αὐτὸ καθηρὴ διποκριτία, μιὰ μεγάλη ἀπάτη σὲ δάρος τοῦ διειπλακέῖκου λχοῦ, μιὰ σαρῆ διμολογία τῶν κοινῶν σχεδίων τῶν χρουστσωφικῶν ρεβιζιονιστῶν καὶ τῶν ἀμερικανοἄγγλων ἡμερειαλιστῶν;

Μὲ τὸ θύρον «αἰσθητικὰ ἵκανον ποιήσεως» ἀντιμετωπίζουν
οἱ ρεδίκοντες τὶς μαγοῦθρες τῶν μιλιταριστῶν τῆς Δ.
Γερμανίας σάν «διαφροροποιήσεις».

Στις 23.6.66, ή «Αύγη», άπ' όφορη μή τόσκαλο-
καυγά πού δάναψε μεταξύ Ούσαγκτων και Μπόν
γιάλ τό ζήτημα τών πολεμικῶν διπλανών, και σχετικές
δηλώσεις τοῦ Ἀντενάουερ, έγραψε: «Ἡ ἐπίθεση τοῦ
Ἀντενάουερ εἶγαι χαρακτηριστικὴ τῶν νέων γενεών
πού ἔμφανίζονται ἀκόμα και στὴ Δυτικὴ Γερ-
μανία, γιὰ ἀναπόστασιν τῆς ἑξατερικῆς
της πολιτικῆς». (Ὑπογραμμ. «Ἀναγέννησης»). Ἐτοί,
δὲ λύκος τῆς Μπόν προβάλλεται σὰ «διαφοροποιεύμενος».
Στις 26.6.66, ή «Αύγη» προσκήνησε ἀκόμα περισσό-
τερο. Προβάλλοντας σὰ «γερμανικὴ δόμικη» τὴν δήλωση
τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κοινούσιου λευτικῆς ὁμάδας τῶν χρι-
στιανοδημοκρατῶν σύμφωνα μὲ τὴν δοτία «τὰ σοδιε-
τικὰ στρατεύματα θὰ μποροῦσαν γὰρ παραμείνουν στὴ
Γερμανία και μετὰ τὴν ἐνοποίηση της», ὑπογραμμίζει:
«...τὸ γεγονός διτὶ δ Μπάρτσελ προσπάθησε μὲ τὸ λό-
γο του γένειον τὴν διατάξην τῆς πολιτικῆς τῆς
Μπόν, γὰρ προσθέσει νέα στοιχεῖα στὸ γερμανικὸ πρό-
βλημα», και συνεχίζει: «Ἀγάλογη προσπάθεια ἔκανε
και ἡ κυβέρνηση τῆς Μπόν μὲ τὴν ἀνακοίνωση ποὺ ἐ-
ξέδωσε μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν 25 χρόνων τῆς ἐπίθεσης
κατὰ τῆς ΕΣΣΔ. Τὸ γὰρ τίθεται σήμερα κατὰ ἔνα νέο
τρόπο τὸ πρόβλημα τῆς Γερμανίας ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγτι-
διοχατικές δυνάμεις τῆς Εὐρώπης, τὴν κυβέρνηση τῆς
Μπόν, σημαίνει διτὶ: ἀμεσαὶ ἡ ἔμμεσα ἀναθεωροῦνται οἱ
βάσεις τῆς πολιτικῆς τοῦ NATO και συγεπῶν οἱ σχέ-
σεις ἀνάμεσα στὴν Ἀγατολή και τὴ Δύση καθὼς και
ἀνάμεσα στὴ Δυτ. Εὐρώπη και τὶς ΗΠΑ». Πιὸ διπροσά-
λυπτος ἔξωραξισμὸς τῶν λύκων τῆς Μπόν δὲν θὰ μπο-
ροῦσε νὰ γίνει. Ἐδῶ, οἱ «πιὸ ἀντιδραστικές δυνάμεις
τῆς Εὐρώπης» παρουσιάζονται γὰρ «διαφοροποιοῦνται»
και γὰρ ἀγατρέπουν τὶς διάσεις τῆς ἱμεριαλι-
στικῆς πολιτικῆς! Κι-δλα αὐτὰ γιατί; Γιατὶ «δέχον-
ται» τὴν παραμονὴ τῶν σοδιετικῶν στρατευμάτων στὴ
Γερμανία μετὰ τὴν «ἐνοποίηση» της. Καὶ αὐτὸ εἶναι: «νέο
στοιχεῖο». Μὰ η οὐσία τῆς πολιτικῆς τῆς Μπόν στὸ
γερμανικὸ πρόβλημα εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ιδέα
της «ἔγιποι η σης της Γερμανίας»,
δηλαδὴ της διάλυσης τοῦ σοδια-
λιστικοῦ κράτους της Γερμανίας
και της Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας
και της προσάρτησής του στὸ

κράτος τῶν μιλιταριστῶν τῆς Δ. Γερμανίας. «Συμπληρώνοντας» σήμερα τὴ θέση τους αὐτή μὲ τὴν ἀπόδοχή τῆς παραμονῆς τῶν σοδιετικῶν στρατευμάτων στὴ Γερμανία μετὰ τὴν «ένοποίησή» της, διαπράττουν μιὰ μεγάλη ἀπάτη, γιατὶ σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση δρόλος τῶν σοδιετικῶν στρατευμάτων (τὸ ՚διο δπως καὶ τῶν ἀμερικανικῶν κ.ἄ. ποὺ ἐπίσης θὰ παρέμεναν στὴ Γερμανία) θὰ ήταν νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν «ἀστράλεια» τῆς «ένοποιημένης» Γερμανίας, δηλ. τῆς κυριαρχίας τῶν μιλιταριστῶν τῆς Μπόν. Κι’ αὐτή, ἐπίσης, η τοποθέτηση τῶν ἐλλήνων ρεβιζιονιστῶν δρίσκεται: σὲ πλήρη εύθυγράμμιση μὲ τὴν πολιτική τῶν χρουστσώφικων ρεβιζιονιστῶν στὸ γερμανικὸ πρόδηλημα.

Ελγκι γνωστό, πώς δ Χρουστσώφ, ՚δερεα ἀπὸ τὶς ἐπανειλημένες «δροντές» ποὺ ἔξαπέλυσε γιὰ λύση «ἐντὸς τακτῆς προθεσμίας» τοῦ γερμανικοῦ προδιλήματος, κατέληξε σὲ ἕνα ἐγκληματικὸ πολιτικὸ παζάρεμα μὲ τοὺς μιλιταριστές τῆς Μπόν γιὰ τὸ ἔποιλημα σ’ αὐτοὺς τῆς Γερμανικῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας (δλ. «Ἀγαγένηση», Νο 1, σελ. 88), καὶ ξεσήκωσε μεγάλο θόρυβο γιὰ τὶς δῆθεν «νέες, ρεαλιστικές ἔκτιμησεις» τῶν θιυγόντων τῆς Δ. Γερμανίας. Τὴν ՚δια ἀκριβῶς πολιτική, μὲ ἀσύγχριτα μεγαλύτερη ὅμως πανουργία, ἀκολούθουν στὸ γερμανικὸ πρόδηλημα σήμερα καὶ οἱ διάδοχοι τοῦ Χρουστσώφ. Στὴ διακοίνωσή τους τῆς 17 Μαΐου 1966 πρὸς τὴν Μπόν, ἐνῶ «καταδικάζουν» τὴν ἐπιδίωξη τῆς τελευταίας γιὰ τὴν «κατάργηση τῆς κυριαρχίας τῆς Γ.Λ.Δ.» ταυτόχρονα ἀπὸ φεύγοντας τὴν ՚δέα τῆς «γερμανικῆς της ιδέας τῆς Γ.Λ.Δ.» καὶ τὴν πραγματοποίησή της ἀπὸ τὸ σταμάτημα τοῦ «ψυχροῦ πολέμου» τῆς Μπόν κατὰ τῆς Γ.Λ.Δ.! Γι’ αὐτὸ καὶ, δπως σημείωνε η «Αὔγη» στὶς 20.5.66, «οἱ δυτικογερμανικές ἐφημερίδες χαρακτηρίζουν τὶς σοδιετικές προτάσεις διαρυθμίαντες».

’Απὸ τὴ διασικὴ τοποθέτηση ποὺ ἔγινε παραπάνω, δηγίνει καθαρὰ τὸ συμπέρασμα: Γιὰ τοὺς ρεβιζιονιστές, δὲν ὑπάρχουν πιὰ ταξικὲς ἀντιθέσεις στὴν Εύρωπη καὶ στὸν κόσμο, δὲν ὑπάρχει ἀντίθεση μεταξὺ σοσιαλισμοῦ καὶ καπιταλισμοῦ, ὅλλα ἔνας κόσμος γεμάτος «θετικὲς διαφοροποιήσεις» καὶ «ἀλλαγές», ποὺ ἀγκαλιάζουν ἀκόμα καὶ τοὺς ἡμεριαλιστικοὺς λύκους τῆς Μπόν! Ο «χωρισμὸς τῆς Εύρωπης εἶγι τεχνητὸς» (δλ. «Αὔγη», 29.5.66) καὶ πρέπει νὰ ξεπερασθεῖ. Ή ἀκαρπὴ ἀνταγωνιστικὴ ἀντιπαράθεση τῶν δυο συστημάτων καὶ η ταξικὴ πάλη στὸ ἐσωτερικὸ τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθεῖ καὶ νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ «...τὴν ἔγαρξην ἐνδεδικτόγουν ἀνάμεσα στὴ Δύση καὶ τὴν Ἀγατολή καὶ ἀνάμεσα στὶς διαφορετικές ἔθνικές πολιτικές δυνάμεις γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν ἐκκρεμῶν διαφορῶν» (δλ. «Αὔγη», 26.6.66). ”Ετοι, θὰ εύδωθούν οἱ «προσπτικές γιὰ μιὰ προσδευτικὴ ἐνσωματωμένη στὴν Εὐρώπη», γιὰ τὶς διοίτες μιλησαν πρόσφατα, στὴ «διάτκεψη δημοσιογράφων Ἀγατολής-Δύσης», στὴν Ουγγαρία, οἱ «δημοσιογράφοι τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν», δπως μᾶς πληροφορεῖ η «Αὔγη» (29.5.66), καὶ θὰ «δημιουργηθεῖ μιὰ γένεα εὑρωπαϊκὴ η οἰνότητα», δπως μὲ πολλὴ αἰσιοδοξία ὑπο-

στηρίζει ἐπίσης η ՚δια ἐφημερίδα (10.7.66). Δὲν εἶναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο, ποὺ η ՚δια αἰσιοδοξία ἐκφράζεται καὶ ἀπὸ τὴν «ἀλληλευρά» τοῦ «διαλόγου». Ο Σπάχχ δηλώνει χαρακτηριστικά: «ἡ πολιτικὴ τῆς Μόσχας ἔχει ἀλλάξει τὸ τέτοιο βαθμό, ώστε νὰ ἐπιβάλλονται κατευναστικές πρωτοδουλίες πρὸς τὸ σοδιετικὸ συγκαπτισμὸ» (δλ. «Τὰ Νέα», 23.7.66). Καὶ δ Κούν Ντὲ Μυρδίλ, ἀφοῦ τὸ Μάιο, στὸ Βουκουρέστι, ἔξεφρασε τὴν ἐλπίδα τῆς «ξεκάρανσης τῶν θεολογικῶν συγκαπτισμῶν» (δλ. «Η Καθημερινή», 15.6.66), διακηρύσσει τώρα, στὴν Πράγα, γεμάτος ἐνθουσιασμούς: «Ἡ Γαλλία καὶ οἱ σοσιαλιστικές χώρες μιλοῦν τὴν ՚δια γλώσσα. Ἐχουμε τὴ γνώμη, δτοι οἱ χώρες αὐτές κατανοοῦν τὶς προθέσεις μας καὶ ἔχουν ἐμπιστούνη στὶς πράξεις μας καὶ δὲν ἀγτιτθεντο στὴν ՚δια νὰ θαλουσθήσουμε ἀπὸ κοινοῦ τὸν ՚διο δρόμο» (δλ. «Αὔγη», 28.7.66). Νά, λοιπόν, ποὺ η ՚δια τῆς «ἀποκατάστασης τῆς ἐνότητας τῆς Εύρωπης καὶ τοῦ κόσμου» προωθεῖται γοργά (ύπουργοί καὶ διάφοροι ὄλλοι ἐπίσημοι τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν ἀλωγίζουν κυριολεκτικὰ τὶς σοσιαλιστικές χώρες τῆς Εύρωπης, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, προπαγανδίζοντας τὴν ՚δια αὐτὴ) καὶ τὸ δινειρό τοῦ Τίτο καὶ τοῦ Τσολιάττι γιὰ ἔναν «κόσμο χωρὶς διαιρέσεις», γιὰ μιὰ «μοναδικὴ παγκόσμια οἰκονομία», πλησιάζει στὴν «πραγματοποίησή» του. Μὲ γρήγορους ρυθμούς η οἰκονομία τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῶν Λ. Δημοκρατιῶν τῆς Α. Εύρωπης, ποὺ δρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ ρεβιζιονιστικὸ ՚λεγχο, «μεταρρυθμίζεται», μπαίνει στὸ δρόμο τοῦ καπιταλισμοῦ, ἐνῶ τὰ μονοπώλια τῆς Δύσης συγκαραγίζονται μεταξὺ τοὺς ποιὸ θὰ τοποθετήσει καλύτερα τὰ κεφάλαιά του στὴν οἰκονομία τῶν χωρῶν αὐτῶν, τώρα, ποὺ οἱ διάδοχοι τοῦ Χρουστσώφ κάνονται πράξη τὰ λόγια, ποὺ δ ἀρχηγός τους εἶχε ἀπευθύνει στοὺς ἀγτιπροσώπους τῶν πιὸ μεγάλων ἀμερικανικῶν ἐπιχειρήσεων: «Δὲν ὑπάρχει καλύτερη ἐπένδυση κεφαλαίων ἀπὸ τὴν ἐπένδυση κεφαλαίων στὴ Σοδιετικὴ Ἐγνωση. Ἐὰν τοποθετήσετε ՚διῷ κεφαλαία σας, θὰ δηγάλετε ἀπὸ αὐτὸ πολλὰ κέρδη, μὲ τὴν ἐγγύηση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόδιματος τῆς Σοδιετικῆς Ἐγνωσης» (Συνομιλία N. Χρουστσώφ μὲ τὸν Τζαϊμς Λίνεν, δευτερή τοῦ ՚διο διδομαδιάσιον ἀμερικανικού «Τάϊμς»). Αὐτὸ εἶναι, λοιπόν, τὸ πραγματικὸ περιεχόμενο τοῦ συγθήματος γιὰ τὴν «ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητας τῆς Εύρωπης καὶ τοῦ κόσμου» —η κατάργηση τοῦ σοσιαλισμοῦ, η παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴ Σ.Ε. καὶ τὶς ρεβιζιονιστικὲς Λ. Δημοκρατίες καὶ η «ένοποίηση» πάνω στὴ ՚δια τῆς προώθησης τῶν σκοπῶν τοῦ παγκόσμιου ἡμεριαλισμοῦ. Κι’ αὐτὴ εἶγι: η φυσιολογικὴ κατάληξη τῆς «ειρηγικῆς ՚διέλιξης» ποὺ μὲ τόση θέρμη προπαγανδίζουν σ’ σύγχρονοι ρεβιζιονιστές. Πρέπει οι γιὰ νὰ καταδίλθούν σύντονες «προσπάθειες γιὰ νὰ καταρριφθοῦν καὶ τὰ τελευταῖα «φράγματα», καὶ ἔνα τέτοιο «φράγμα» εἶγι καὶ η ՚δια πράξη τῶν στρατιωτικῶν συγκαπτισμῶν.

Τὸ σύνθημα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀσφάλειας μέσο τῆς διάλυσης τοῦ NATO καὶ τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας καὶ η μετατόπιση τοῦ κέντρου βάρους τῆς παγκόσμιας στρατηγικῆς τοῦ ἡμεριστικοῦ στὴν Άσια

Μέσα στὰ πλαίσια ἀκριβῶς τῆς ἑκστρατείας ὅπερ τῆς «ἀποκατάστασης» τῆς ἔνδητης τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου», τελευταῖα οἱ ρεδιζιονιστὲς πρόδολαν θορυβοῦντος (μὲ τὴ σοδιετικὴ γότα τῆς 17) 5 πρὸς τὴ Δ. Γερμανία, μὲ τὴ πρόσφατη Διακήρυξη τῆς Διάσκεψης τῶν χωρῶν τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας αλπ.), τὴν πρόταση γιὰ τὴν ταυτόχρονη διάλυση τοῦ NATO καὶ τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας σὰν ἐνδὸς μέτρου γιὰ τὴν ἀποφασιστικὴ κατοχύρωση τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀσφάλειας. Ἡ Διακήρυξη τοῦ Βουκουρεστίου τοιὺς εἶπει ρητά: «ἡ σημερινὴ κατάσταση δίγει τὴ δυνατότητα γὰρ διαλυθῆν ταυτόχρονα οἱ ὑπάρχουσες στρατιωτικὲς συμμαχίες». Ἐδῶ δρίσκεται τὸ κοινό πολιτικὸν προβλήματος.

Τὸ NATO δημιουργήθηκε τὸ 1949 σὰ μᾶλιστικὴ συμμαχία, σὰν ἔνα ὅργανο ἐπίθεσης καὶ πολέμου ἐναντίον τῆς Σοδιετικῆς Ἔνωσης καὶ τῶν ἄλλων σοσιαλιστικῶν χωρῶν. Τὸ Σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας ὑπογράφηκε τὸ 1955, καθαρὰ σὰν ἔνα ὅργανο ἀμυνας τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν ἀπέγνωτι στὴν ἡμεριαλιστικὴ ἐπιθεώλη. Οἱ ἡμεριαλιστικὸς «ψυχρὸς πόλεμος» ποὺ ἔπαλονθηκε εἰχε γιὰ κύριο στόχο τοῦ τὴν ΕΣΣΔ, ποὺ χάρη στὴ σωστὴ ἡγεσία τοῦ Στάλιγ, στεκόταν μὲ συνέπεια στὶς ἐπαναστατικὲς θέσεις. Σήμερα, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Οἱ ἡγέτες τῆς Σ.Ε. κατρακύλησαν στὸ ρεδιζιονισμὸν καὶ στὴν «εἰλικρινὴ συγεργασία» μὲ τὸν ἀμερικάνικο ἡμεριαλισμὸν. Καὶ δὲ τελευταῖος μετέβαλε τακτικὴ ἀπέγνωτι τους. Τώρα, ἡ πολεμικὴ ἀπειλὴ τοῦ ἡμεριαλισμοῦ στρέφεται ἐναντίον τῆς Λαϊκῆς Κίνας, ἐνῶ γιὰ τὴ Σ.Ε., χωρὶς νὰ παρατείται ἐντελῶς ἀπὸ τὶς ἔμμεσες ἀπειλὲς γιὰ ἐκβιασμὸν καὶ ἔξαναγκασμὸν σὲ μεγαλύτερες παραχωρήσεις καὶ προδοσίες, δὲ ἡμεριαλισμὸς ἐφαρμόζει τὴν πολιτικὴ τῆς «εἰρηνικῆς ἀπορρόφησης». Τὸ κέντρο δάρος τῆς στρατηγικῆς τοῦ παγκόσμιου ἡμεριαλισμοῦ, ποὺ ἔχει ἐπικεφαλῆς του τὶς ΗΠΑ, ἔχει μετατεθεῖ στὴν Ἀσία μὲ κύρια αἰχμὴ κατὰ τῆς Λ. Κίνας. Οἱ ἡμεριαλιστικὸς «ψυχρὸς πόλεμος» ἔχει διατηρήσει στὴν Εὐρώπη ἀπλῶς μερικὰ ὑπολείμματα, γιὰ τοὺς ἔδιους αὐτοὺς ἐκβιαστικοὺς λόγους ποὺ ἀναφέραιμε παραπάνω, ἐνῶ ἔχεινεται μὲ δόλο καὶ μεγαλύτερη ἀγριότητα ἐναντίον τῆς Λ. Κίνας, τῆς Ἀλβανίας καὶ τῶν ἄλλων σοσιαλιστικῶν χωρῶν καὶ δυνάμεων ποὺ στέκονται μὲ συνέπεια καὶ σταθερότητα στὶς ἐπαναστατικὲς θέσεις. Κάτω ἀπὸ τὶς συνθῆκες αὐτές, ἡ διάλυση τοῦ NATO καὶ τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας δὲν θὰ ἥταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ πράξη ἐναρμόνισης μὲ τὴν πραγματικὴ κατάσταση τῶν σημερινῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἡμεριαλιστῶν καὶ τῶν ρεδιζιονιστῶν.

Γιὰ τοὺς ρεδιζιονιστὲς δὲν ἔχει σημασία δὴ δὲ ἡμεριαλισμὸς ἔχει περάσει σὲ παγκόσμια κλίμακα σὲ ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ προοδευτικοῦ καὶ ἐθνικοπελευθερωτικοῦ κινήματος τῶν λαῶν, ὅργανώνει αἱματηρὰ πραξικοπήματα (Ινδονησία, Γκάνα κ.ἄ.), ἔνοπλες ἐπεμβάσεις (Κοργκό, Ἄγ. Δομινίκος κ.ἄ.) καὶ προκλήσεις (Κούδα κ.ἄ.), «κλιμακώνει» στὸ ἐπακριτικὸν ἐπιθετικὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἡρωίκου λαοῦ τοῦ Βιετνάμ, σκαρώνει γέα στρατιωτικὰ σύμφωνα στὴν Ἀσία, προωθεῖ δραστήρια τὴ διασική του ἐπιδίωξη γιὰ τὴν «περικύκλωση» καὶ συγτριβὴ τῆς Μεγάλης Σοσιαλιστικῆς Κίνας. Αὐτοὶ ξεδιάντροπα καλλιεργοῦν τὴν ἰδέα δὲι δὲ ἡμεριαλισμὸς καὶ αἱ ἐκπρόσωποὶ του ἀλλάξαν

φύση, ἔγιναν «λογικοί», «συνετοί», καὶ ἴσχυριζονται δὲι ἡ σημερινὴ καὶ τὰ σταθερά σημεία τῆς δυνατότητας τῆς διάλυσης τῶν στρατιωτικῶν συμμαχιῶν! Αὐτὸς εἶναι πολὺ φυσικό. Γιατὶ οἱ ρεδιζιονιστὲς μετατράπηκαν σὲ συμμάχους τοῦ ἡμεριαλισμοῦ, ἐπιδιώκουν τοὺς ἔδιους τοκοπούς, ἔχουν τοὺς ἔδιους στόχους —τὴ Λ. Κίνα, τὸ Βιετναμέζικο λαό, δόλους τοὺς ἀγωνιζόμενους λαούς. Γι' αὐτὸς καὶ ἡ πρόταση τους γιὰ τὴν ταυτόχρονη διάλυση τοῦ NATO καὶ τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας δὲν ἀποτελεῖ μόνο μιὰ προσπάθεια γὰρ ἀφοπλισθοῦν στρατιωτικὰ οἱ σοσιαλιστικὲς χῶρες, —δταν δὲ ἀφοπλισμὸς ἔχει συντελεσθεῖ στὸ πεδίο τῆς ἐπίσημης κρατικῆς πολιτικῆς γραμμῆς, δὲ στρατιωτικὸς ἀφοπλισμὸς ἀποτελεῖ ἀπλῶς μιὰ λογικὴ συνέπεια — ἀλλὰ κάτι παραπάνω: μιὰ προσπάθεια γὰρ λυθοῦν τὰ χέρια» τῶν ἡμεριαλιστῶν καὶ τῶν ρεδιζιονιστῶν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ρυθμοῦν μαζὶ στὴν κοινή τους ἐπιχείρηση στὴν Ἀσία. «Οταν ἡ «Πράδη» (17.7.66), τάσσεται «ἐγκατίστην τῆς διαίρεσης τοῦ κόσμου σὲ στρατιωτικούς συνασπισμούς καὶ συμμαχίες καὶ ἔξαιρει τὸ «ἔδιαιφέρον» τῆς πολωνικῆς «Τριμπούνα Λούντου» γιὰ ἔνα «εἰρηνικό, ήρεμο, ἀσφαλισμένο μέλλον τῆς Εὐρώπης», τὸ ἐπιδεδιαιώνει αὐτό. Οἱ ρεδιζιονιστὲς θέλουν ἀκριβῶς τὴν «ἡ ρε-μί ἡ α» στὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἀποδεσμεύσουν ἀπὸ δῶδε δυνάμεις οἱ ἀμερικάνοι. Τὴν 1.8.66. ἡ «Δημ. Ἀλλαγή», κάτω ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν τίτλο: «Ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη οἱ ἀμερικάνοι στρατιωτοί», διμολογεῖ δτι 40.000 ἀμερικάνοι «εἰδικοί» ἀποσύρθηκαν ἥδη ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ στάλθηκαν στὸ Βιετνάμ, ἐνῶ ἡ «Ισθέστια» ἔσπευδε, προηγούμενα (22.6.66), νὰ διαλύσει τὴν «παρεξήγηση» ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Ρόστιν στὴ Γενεύη καὶ νὰ δηλώσει πώς «ἡ σοδιετικὴ κυβέρνηση δὲν θεωρεῖ τὴν ἀποχώρηση τῶν ἀμερικάνικων στρατευμάτων ἀπὸ τὸ Βιετνάμ σὰν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ μιὰ συμφωνία ἀποτροπῆς τῆς διασπορᾶς τῶν πυρηνικῶν δπλωγών». Καὶ τὴ στιγμὴ τῆς μεγαλύτερης ἔντασης τοῦ ἐπιθετικοῦ πολέμου τῶν ἀμερικάνων στὸ Βιετνάμ, οἱ ἡγέτες τῆς ΕΣΣΔ ὑποδέχονται στὴ Μόσχα μὲ τιμές τοὺς πλακτὲς τοῦ ἀμερικάνικου ἡμεριαλισμοῦ Γκάντι, Οὐδλσων, Οὐ Θάντ, ἐνῶ δὲ Γκρομίκο διεξάγει: «γκάρδιες συνομιλίες μὲ τοὺς γιαπωγέζους ἀντιδραστηκούς, τὰ πιὸ πιστά σκυλιά τῆς Οὐάσιγκτων στὴν Ἀσία, καὶ προσκαλεῖ τὸν Πρωθυπουργό τους στὴ Σ.Ε.!! Ο στόχος τους εἶναι πιὰ φαγερός. Τὸν ἀπεκάλυψε, γιὰ δὲλη μιὰ φορά, στὶς ἀρχές τοῦ Ίουνίου δ Ποντγκόρου, δταν, μιλώντας κοντά στὰ σοδιετο-κινεζικά σύνορα (Χαμπαρόφεκ) καλοῦσε τοὺς «σοδιετούς ἀκρίτες» «γὰρ ἐπαγρυποῦσιν καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμοι γὰρ ἀποκρούσουν ἔνην ἐπιδρομή». Γι' αὐτὸς τοὺς χρειάζεται ἡ «εὐρωπαϊκὴ ἀσφάλεια». Ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες τους εἶναι μάταιες. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀνατρέψει τοὺς νόμους τῆς κοινωνικῆς ἀνάπτυξης. Οἱ ρεδιζιονιστὲς μιλοῦν πολὺ γιὰ «ἀλλαγές», ἀλλὰ τοὺς διαφεύγει ἡ πιὸ οὐσιώδης ἀλλαγή: «Ἡ συνεχῶς ἔντειγόμενη χρεωκοπία τοῦ ἡμεριαλισμοῦ καὶ τοῦ ρεδιζιονισμοῦ, ἡ ἀφύπνιση τῶν λαῶν καὶ ἡ ἀδιάκοπη καὶ σταθερὴ ἀνοδος τῆς πάλης τους. Αὐτὴ θὰ ματαιώσει κι' διὰ τὰ σχέδιά τους γιὰ «εἰρηνικὴ ἐξέλιξη» καὶ γιὰ «ένδητη τα καὶ ἀσφάλεια τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου», θὰ τοὺς συντρίψει τελειωτικὰ καὶ θὰ διηγήσει τὴν ἀνθρωπότητα στὸ φωτεινό της μέλλον — τὸ σοσιαλισμὸν καὶ τὸν κομμουνισμὸ!

● Η Β' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

«ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ» ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Στὸ δεκατέμερο ἀπὸ 4 μέχρι 14 Μαΐου 1966 διοργανώθηκε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ λεγόμενο «ΚΕΝΤΡΟ ΜΑΡΕΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ καὶ ΕΡΕΥΝΩΝ», ἡ «Β' Εβδομάδα Σύγχρονης Σκέψης». Κάτω ἀπὸ τὸ γενικὸ τίτλο «ΜΑΡΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ», θέματα μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις. Στὰ πλαίσια ἀκόμη αὐτῆς τῆς «Εβδομάδας» θέμητηκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις. Στὰ πλαίσια ἀκόμη αὐτῆς τῆς «Εβδομάδας» θέμητηκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις. Στὰ πλαίσια ἀκόμη αὐτῆς τῆς «Εβδομάδας» θέμητηκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις. Στὰ πλαίσια ἀκόμη αὐτῆς τῆς «Εβδομάδας» θέμητηκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις. Στὰ πλαίσια ἀκόμη αὐτῆς τῆς «Εβδομάδας» θέμητηκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις. Στὰ πλαίσια ἀκόμη αὐτῆς τῆς «Εβδομάδας» θέμητηκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις. Στὰ πλαίσια ἀκόμη αὐτῆς τῆς «Εβδομάδας» θέμητηκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις. Στὰ πλαίσια ἀκόμη αὐτῆς τῆς «Εβδομάδας» θέμητηκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ θιαλέξεις, γίγηκαν θρισμένα σεμιγάρια καὶ συζητήσεις.

Τὸ ποιοὶ ήσαν οἱ δργανωτὲς αὐτῶν τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τὸ ποιὰ πρόσωπα ἐπελέγησαν σὰν διμιλητές, ήὲ μποροῦσαν γὰ ἀφῆσον τὴν παραμυχὴν ἀμφιβολία γιὰ τοὺς σκοπούς ποὺ ἐπιδιώκοντουσαν. Ἀλλωστε τὸ προγούμενο τῆς «Α' Εβδομάδας Σύγχρονης Σκέψης», ποὺ πέρυσι εἶχε διοργανωθεῖ ἀπὸ τὸν Ἐνδοτικὸ οἶκο «ΘΕΜΕΛΙΟ», ἀποτελοῦστε ισίγουρο δείκτη γιὰ τοὺς προσανατολισμούς καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς φετεινῆς «Εβδομάδας».

Ἡ «ἐπιστημονικὴ» παρουσίαση τῆς «Σύγχρονης» ρεδίζιοντικῆς σκέψης στὸ ἐλληνικὸ κοινὸ καὶ θιαλίτερα τὴν ἐλληνικὴν νεολαία, θέμητηκαν μιὰ πολὺ πρακτικὴ ἀνάγκη τῆς σημερινῆς διπορτουγιστικῆς ἡγεσίας. «Οσα ἀποφασιστικὰ δίδυματα εἰ;

Διὰ ἔχει κάμει ἡ τελευταία στὸ θέρμο τοῦ ρεδίζιοντικοῦ καὶ τῆς ἀπόστασίας, διὸ φιλότιμες προσπάθειες εἰ;

Διὰ ματαβάλει πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτῆς, θέξαντο διάδομα, τόσο στὸ πολιτικὸ ἀλλὰ καὶ στὸ θεωρητικὸ-θεολογικὸ πεδίο, γὰ παραμένει οὐραγὸς καὶ θέματημα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ρεδίζιοντικοῦ. Εἴναι καὶ αὐτὸς ἀποτέλεσμα τοῦ ὑποαναπτύκτου καὶ παθυτερηγμένου τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας μας καὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς πνευματικῆς καὶ θεολογικῆς πολιτικῆς μας ζωῆς. Καὶ δύμας ἡ θετικὴ μας τάξη εἶναι θέματημένη ἀπὸ τὸν ἄμεριαλισμό, οἰκονομικά, πνευματικά, θεολογικοπολιτικά, τὸ δόιο καὶ οἱ ρεδίζιοντικές μας εἶναι ἐπαρχιώτες σὲ σχέση μὲ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς ισυτρόπους ποὺς. Γι' αὐτὸς καὶ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ θοήθεια, πολιτικὴ καὶ θεολογικοθεωρητικὴ, τοῦ προωθημένου εὐρωπαϊκοῦ ρεδίζιοντικοῦ. Πολὺ περισσότερο μάλιστα ποὺ δὲ τελευταῖος παρουσιάζεται περιβλημένος τὴν πανεπιστημιακὴν τήβεννον. Τὸ πόροι οιστῇ εἶναι ἡ θιαπίστωση αὐτῆς ὑποδείχνεται καὶ ἀπὸ τὰ γραφήματα τῶν διπορτουγιστῶν

μας. "Ἐτοι τὸ πολιτικοθεωρητικὸ δργανο τῆς Ε.Δ.Α. ἔγραψε χαρακτηριστικὰ σ' ἔνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα του τεύχη: «Ἡ φιλοσοφικὴ ἀνάλυση τῆς πολιτικῆς της πολιτικής της τῶν κομμάτων, τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς μῆτρας μὲ την πολιτική της συνεργασίας μαζί τους εἶγαι προσφορὰ τοῦ Ροζίτη Γκαρωντού στὸ δέλληντο προσθετικὸ καὶ γίγηκαν η μαρξιστής (Μ. Δραγούμης: «Β' Εβδομάδα Σύγχρονης Σκέψης», «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ» τεῦχος 33-34, Ἀπρίλης—Μάης 1966, σελ. 114).

Ἡ ἀνάγκη νὰ ξεσκεπαστοῦν μπροστὰ στὸ λαό καὶ τὴ νεολαία οἱ θετιδιώξεις αὐτές τῆς σημερινῆς διπορτουγιστικῆς ἡγεσίας, ἡ ἀνάγκη νὰ ἀποκαλυφθεῖ ἡ σύγχυση ποὺ σπέρνουν μέσα στὸ χώρο τῆς θετικῆς καὶ θιαλίτερα τῆς νεολαίας οἱ ρεδίζιοντικές μὲ τοῦ εἰδούς καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ τὶς ἐκδηλώσεις, τὸ θεολογικὸ θεματοκάρεμα ὅλων θεείνων, ποὺ μὲ τὴ μάσκα τοῦ μαρξιστῆς διενεργοῦν ἔνα χωρὶς προγούμενο θεολογικὸ λαθρευτόριο ιστὶς τάξεις τῆς θετικῆς γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἀντιθραστῆς καὶ τοῦ σκοταδισμοῦ, μᾶς ἐπιβάλλοντας νὰ καταπιεστοῦμε μὲ τὸ πολὺ ἀχαρο ἔργο τῆς ἀγτίκρουσης καὶ τῆς ἀγασκευῆς τῶν ἀπόψεών τους καὶ τῶν θέσεών τους. Καὶ εἶγι: πραγματικὰ ἀχαρος ὁ ρόλος ποὺ ἀναγκαζόμαστε γὰ ἀγαλάδουμε, γιατὶ ἡ «σύγχρονη» ρεδίζιοντικὴ σκέψη ἔχει τὴ σεβάσμα τὴ λυκία τοῦ θεελατισμοῦ.

Εἶναι θεδύγατο στὰ πλαίσια ἑνὸς δημόσιου γὰ καταπιεστεῖ κανεὶς μὲ δλα τὰ θέματα ποὺ ἔθιξαν διμιλεῖς, συζητήσεις, σεμιγάρια καὶ συνεντεύξεις θέρεα δλόκληρων ημερῶν. Ἀπὸ ἀνάγκη λοιπόν, ἀπὸ τὸν κύκλο αὐτῶν τῶν θεμάτων θὰ ξεχωρίσουμε θεείνων ποὺ θίγουν τὰ ὅδια τὰ θεμέλια τῆς προσθετικῆς θεωρίας καὶ παρουσιάζουν ἔνα ἀμεσοῦ καὶ θιαλίτερο πρακτικὸ ἐνδιαφέρον. Τέτοια θέματα εἶναι τὰ σχετικὰ μὲ τὴ συμπλήρωση τοῦ μαρξιστοῦ μὲ ἀλλες θεολογίες, τοῦ διαλόγου μὲ ποὺς χριστιανοὺς καὶ τῆς συνεργασίας μαζί τους, τοῦ πολυκομματισμοῦ, τῆς φύσης τοῦ κράτους κλπ.

•Ο μαρξιστὸς εἶναι ἔνα πλῆρες σύστημα

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ ἐλληνικὸ κοινὸ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴ σκέψη τοῦ Γάλλου διαγοσύμε-

γου καὶ στελέχους τοῦ Κομισουγιστικοῦ Κόμματος Γαλλίας Ροζέ Γκαρωντύ. Στή γλώσσα μας ἔχει μεταφραστεῖ ἔνα του βιβλίο, ή «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», που γράφτηκε τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲ Γκαρωντύ θέντε εἶχε ἀκόμα θιαρρήσεις σχέσεις του μὲ τὸ μαρξισμό, ὅπως ἐπίσης ἔχουν κατὰ καιρούς θημοσιευτεῖ θιάσορα ἄρθρα του σὲ Ἑλληνικὰ περισθικά («ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΕΧΝΗΣ» κλπ.), στὰ δποῖα μπορεῖ κανεὶς γὰρ παρακολουθῆσει τὴν κατολίσθηση του στὸ ρεδίζιονιστικὸ τέλμα. Ἀκόμη τὸν ἀκούσαμε πέρυσι, στὴν 'Α' Έβδομάδα Σύγχρονης Σκέψης, ὅπου θιαπιστώσαμε τὴν ἀγεπανόρθωτη πιὰ ἀπειροπλήγη τοῦ μικρξιτιστὸν ἀπὸ τὸν Γκαρωντύ. Ή περίπτωσή του εἶγκι ή τυπικὴ περίπτωση ἐνδὸς διανοητῆ, ποὺ ἀπὸ τὶς γραμμές τῆς πρωτοπόρας ίδεολογίας καὶ τοῦ πρωτοπόρου ικόμματος καταλήγει γὰρ γίνει & ποστάτης. Ή περίπτωση Γκαρωντύ θείχγει ποὺ θδηγεῖ νομιστέλειακὰ τοὺς θιαγοούμενους, κι' ὅχι μόνο αὐτούς, δὲ ρεδίζιονισμός.

Πρίν διπλό 60 περίπου χρόνια διελέχάνωφ έγραφε, εἰρωνευόμενος μερικούς «φιλοξενήσεως», πού προσπαθοῦσαν νὰ «συμπληρώσουν» τὸ μαρξισμὸν ὁ Ικαθένας μὲ τὴ φιλοσοφία τῆς θικῆς του προτίμησης: «Ως τὰ σήμερα μόνο μὲ τὸν Ἀγιο Θωμᾶ Ἀκοίνα δὲν προσπάθησαν νὰ «συμπληρώσουν» τὸν Μάρκο. «Ομως, παρὰ τὴν πρόσφατη ἐγκύρωλι τοῦ Πάπα ιέναντια στοὺς γεωτεριστές, δὲν εἶναι καθόλου ὑδύνατο νὰ γεννήσει δικασθοικὸς κόσμος ἔναν θιανοητή, ίκανον γιὰ τὸ θεωρητικὸν αὐτὸν κατόρθωμα». (Γ. Πλεχάνωφ: «Τὰ θεμελιώδη προβλήματα τοῦ Μαρξισμοῦ», ἐλλην. μετάφραση, ίκανδσεις Ἀγαγγωστίδη σελ. 13). Νά λοιπόν πού αὐτὸν τὸ θιανοητή, πού ἐπράκειτο νὰ «συμπληρώσει» τὸν Μάρκο μὲ τὸν Ἀγιο Θωμᾶ Ἀκοίνα, δὲν τὸν γένηνησε δικασθοικὸς κόσμος, ἀλλὰ δικαλλικὸς ρεβιζιονισμός.

Στὸ δύνομα τῆς «ἀγανάκτησης» ήταν τῆς «συμπλήρωσης», τάχιστα, τοῦ μαρξισμοῦ, δὲ Ροζέ Γκαρωντύ προτείνει τὴν συμπλήρωσή του μὲν τὸ χρυσιταινισμό, στὴν οὐσία δηλαδὴ προτείνει τὴν Ἰντικατάσταση τοῦ μαρξισμοῦ ἀπὸ τὴν Ἰστική θεολογία. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ προσπάθεια θὲν εἶγαι κάτι πό νέο στὴν Ἰστορία τῆς Ἰαγαπτυξῆς τῆς μαρξιστικῆς θεολογίας, ἡ ίδιοια ἥδη ἀπὸ τὰ πρώτα τῆς δημιουραὶ θεωρήσεται Ἱεράντια σ' αὐτοῦ τοῦ εἰδίους τις ἀπόπειρες. «Οπως θὲν εἶγαι καθόλου καινούργιο τὸ ἐπιχειρημα ποὺ προσβάλλει δ Γκαρωντύ, για νὰ θικαιολογήσει αὐτή του τὴν ἀπόπειρα. Και αὐτὸ εἶγαι τὸ ἐπιχειρημα τῶν καινούργιων συμθηκῶν, ποὺ σήμερα ἔχουν διαμορφωθεῖ. Μὰ αὐτὸ θάριθιῶς ήταν καὶ τὸ ἐπιχειρημα Ἐλων τῶν ἀπὸ καταδιλῆς μαρξισμοῦ Ἰαγαθεωργητῶν.

είγαι δι μαρξισμός, δι άποιος θέλει καὶ πραγματικά είναι ἔνα δεῖποτε ζωντανὸ σύστημα. Οἱ μαρξισμός θὰ πρέπει, ὅπως πολὺ εὔστοχα ἔγραψε δι Λένιν, «νὰ ἀντανακλᾶ τὴ μογαδική γρήγορη μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς», ἀκριβῶς ἐπειδὴ ίδεν είναι ἔνα νεκρὸ θόγυμα, μιὰ διβασκαλία τελειωμένη μιὰ γιὰ πάντα, ἀλλὰ ἔνας ζωντανὸς θόγυμός γιὰ δράση. Αὐτὸ οημάκινες δι τὰ κάθε στιγμὴ δι μαρξισμός θὰ πρέπει νὰ παιρνεῖ ὑπόψη του τὰ ίδεομένα τῆς πραγματικότητας καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ προσαρμόζει ἀνάλογα τὴ μορφὴ του. Αὐτὸ θριασίς ἔχει τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὴν προσπάθεια τῶν «σύγχρονων» ρεβιζιονιστῶν νὰ ἔνανθεωρήσουν ὅχι τὴ μορφὴ, ἀλλὰ τὴν ὕδια τὴν οὐσία τοῦ μαρξισμοῦ; Ἀσφαλῶς ὅχι. Οἱ Λένιν ἔγραψε χαρακτηριστικά στὸ βιβλίο του «Γλοτός καὶ Ἐμπειροκριτικός», ποὺ ἐκδόθηκε στὰ 1908, κριτικάρουτας τοὺς τότε ρεβιζιονιστές γιὰ τὴν προσπάθειά τους νὰ «συμπληρώσουν» τὸν Μάρκο μὲ τὸν Μάχ καὶ τὸν Μπέρκλεϋ: «Ο Ἐγκελές λέγει κατηγορηματικά: «Σὲ κάθε ἔνανθαλυψή ποὺ σημειώνει ἐποχὴ στὴ φραίρα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν — γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἴστορία τῆς ἀνθρωπότητας — δ ὄλυσμός ὀφείλει ἔναντι πόρευκτα γ' ἀλλάζει τὴ μορφὴ του» (Λουδοβίκος Φόρμπρικαχ σελ. 19 γερμανικῆς ἔκδοσης, ἔκδοση ἐλληνική σελ. 39). Συγκατόλουθα, μιὰ ἀναθεώρηση τῆς «μορφῆς» τοῦ διλιμοῦ τὸν «Ἐγκελές, μιὰ ἔνανθεώρηση τῶν φυσικο-φιλοσοφικῶν του προτάσεων, ὅχι μόνο δὲν είναι «ρεβιζιονισμός» μὲ τὴν παραδεγμένη ἔννοια τοῦ έρου, μὰ ἀντίθετα, ζητιέται ἀπὸ τὸ μαρξισμό. Κριτικάρουμε τοὺς μαχιστές, ὅχι γιατὶ κάνουν αὐτὴ τὴν ἔνανθεώρηση, μὰ γιὰ τὴν καθηρινή προσπάθεια τῶν συζητήσουν δημοσίων, εἰλικρινὰ κι ἀποφασιστικὰ τὶς θεωρίασις τοῦ «Ἐγκελές, ποὺ εἶναι ἔνανθητα ἔξαιρετα καποδιάτες στὸ διοικένο ζήτημα». (Ἐλληνικὴ ἔκδοση σελ. 290—291). Εἰναι συγεπῶς ἀλλο Κήτημα ή προσαρμογὴ τῆς μορφῆς τοῦ μαρξισμοῦ στὰ κάθε φορὰ νέα διδομένα τῆς ἐπιστήμης, ή ὅποια εἶναι ὅχι μόνο ἐπιτρεπτὴ ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία, καὶ ἀλλο πρᾶγμα ἡ ἀλλαγὴ, η ἔνατροπὴ τῆς οὐσίας του, η ἀντικατάσταση τοῦ μαρξισμοῦ μὲ τὴν θεωρία θεολογία, ποὺ ἐπιχειρούν γιὰ πολλοστὴ φορὰ οἱ «σύγχρονοι» ρεβιζιονιστές στὸ δινομα τάχα τῶν νέων αὐτῶν θεοδομένων. Τὸ πρῶτο ἀνταποκρίνεται στὴν ὕδια τὴ φύση τοῦ μαρξισμοῦ, σὰν μιᾶς φιλοσοφίας, μιᾶς κοσμοαντίληψης ζωντανῆς καὶ συνεχῶς ἔξειλισσόμενης. Τὸ δεύτερο ἀποδιέπει στὴν ἔνατροπὴ αὐτῆς τῆς κοσμοαντίληψης καὶ στὴν ἀντικατάστασή της ἀπὸ μιὰν ἀλλή τελείως ἀντίθετή της.

Αλλὰ ίδια μαρξισμός, στὸ διαθιμό ποὺ δένε είναι: ἔνα κλειστὸ φιλοσοφικὸ θέργυμα, ίδιλλα: ἔνας ζωγραφικὸς δῆμος για τὴν θράση, ποὺ είναι ιδιοχρεωμένος γὰ παίρνει ύπόψη του τὴν γρήγορη μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, στὸν οὐδιο λαρυριδῶν διαθιμό δένε είναι καὶ ἔνα ξέφραγο ψηφέλι: ίδιο ποὺ τὴν ἀποψή τῆς οὐδίας του καὶ τῶν θειελιαχῶν του θέσεων. Δένε είναι ἔνα σύ-

στημα τὸ δόποιο δὲ κάθες «διορθωτής» νὰ μπορεῖ νὰ τὸ «συμπλήρωσει». Ἀπὸ τὴν ἀποφῆ λοιπὸν αὐτὴ δὲ μαρ-
ξισμὸς εἶναι ἔνα διλοκληρωμένο, ἔνα πλήρες φιλοσο-
φικὸ σύστημα, που δὲν ἐπιδέχεται, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἑέ-
λιξη που βασίζεται πάνω στὶς βασικές του ὄρχες, καμ-
μιὰ «συμπλήρωση» καὶ καμιὰ συγχώνευσή του μὲ διλ-
λο φιλοσοφικὸ σύστημα καὶ μάλιστα μὲ συστῆματα που
νὰ στηρίζονται σὲ διαιρετικὰ ἀγτίθετες βάσεις.

Είναι γνωστό σε Ιλούς ιδείσιμους πού έχουν έρθει έστω καὶ σὲ μιὰ πρώτη ἐπαφή μὲ τὰ προβλήματα τῆς φιλοσοφίας, πῶς «τὸ μεγάλο, τὸ βασικὸ πρόβλημα κάθε φιλοσοφίας, εἰδικά τῆς σύγχρονης φιλοσοφίας, είναι τὸ ζήτημα τῆς σχέσης νόρησης καὶ εἰναι... τῆς σχέσης τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ὅλη.... ποιὸ εἰναι τὸ πρωταρχικὸ στοιχεῖο, τὸ πνεῦμα ἢ ἡ ὅλη...». (Φρ. "Εγγκελς: «Λουιζίνιος Φόρμριπταχ», ἔλληνική ἔκδοση σελ. 15—16). Αὐδογα μὲ τὴν θάπαντηση ποὺ ίδινει σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, κάθε φιλοσοφία, τοποθετεῖται στὸ ἔνα ἢ στὸ ἄλλο φιλοσοφικὸ στρατόπεδο, στὸ στρατόπεδο τοῦ φιλοσοφικοῦ διλιγμοῦ ἢ τοῦ ιδεαλισμοῦ. Αὐτὸ τὸ βασικὸ ζήτημα τῆς φιλοσοφίας θέποτελεῖ τὴν ἀφετηρία γιὰ τὴ λύση ὅλων τῶν θέλλων φιλοσοφικῶν ζητημάτων. Τὸ γὰ προσπαθοῦν, λοιπόν, οἱ «σύγχρονοι» ρεβίζονταις νὰ συμβιθάσουν τὸ μαρξισμό, αὐτὴ τὴν κατ' έξοχήν ὄλιστική φιλοσοφία, μὲ τὴ χριστιανική φιλοσοφικὴ σκέψη ἢ μὲ θροιαδήποτε ἄλλη θέσεαλιστική φιλοσοφία, εἰναι σὰν γὰ προσπαθοῦν νὰ κάμουν νὰ συνυπάρξει ἡ φωτιά μὲ τὸ γερό.

Διάλογος ή πάλη ἐναντίον τοῦ ἰδεαλισμοῦ;

Από τή στιγμή που θά πεῖς Α, θά πεῖς και Β, και
ἀπό τή στιγμή που θά πεῖς Β, θά πεῖς και Ω. "Όταν
λοιπόν οι «σύγχρονοι» ρεβίζουντες προσπαθούν να
«υμπληρώσουν» τὸν Μάρκο μὲ Θωμᾶ Ἀκδίνα ἢ τὸν
"Αγιο" Ιωάννη τὸν Καθολικὸν ἢ θέντα ξέρουμε αἱ' ἐμεῖς
μὲ ποιὸν ὄλλον ἀγιο τῆς λανατολικῆς ἢ τῆς δυτικῆς ἐκ-
κλησίας, εἰναι πολὺ φυσικό γὰ μὴ μποροῦν πιὰ γὰ το-
ποθετηθοῦν σωστά και ἀπέναντι στὸ πρόβλημα πῶν
σχέσεων τοῦ μαρξισμοῦ μὲ τὶς ἀντίπαλες θεολογίες.
(Ἐδῶ, θέναια, χρειάζεται νὰ τονισθεῖ, πώς ὑποκειμε-
νικὰ γιὰ τοὺς ρεβίζουντες θέ μπαίγει πιὰ τέτοιο πρό-
βλημα, ἀπό τή στιγμή που ἔγκατατείψαν τὸ μαρξισμὸ
και πέρασαν στὴν οὐσία στὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο).

Σύμφωνα μὲ τὴν μαρξιστικὴ κοσμοαντίληψη, τὸ πρωταρχικὸ εἶναι ἡ ὄλη. Ἡ συνείδηση ἀποτελεῖ τὸ παράγωγό της. Ελδυκότερα ἡ κοινωνικὴ συνείδηση τῶν ἀνθρώπων καθορίζεται ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ τους εἶναι. Αὐτὴ ἡ ἀντίληψη, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ὅδηση τοῦ ἴστορικοῦ ὑλισμοῦ, διατυπώθηκε γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τὸν Μάρκο στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ἔργου του «Κριτικὴ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας» καὶ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τότε τόσο ἀπὸ τὸν ὕδιο, δօσο καὶ ἀπὸ τὸν "Ἐγγκελὸς καὶ τοὺς μεταγενέστερους μαρξιστές. Ἡ τοποθέτηση, λοιπὸν, στὸ ἔνα ἢ στὸ ἄλλο φιλοσοφικὸ στρατόπεδο ὑδεῖ εἶναι κάτι ποὺ γίνεται τυχαῖα καὶ ποὺ δὲν ὑπόκειται σὲ νόμιμους. Ἀντίθετα μᾶλιστα ἡ κοινωνικὴ - ταξικὴ τοποθέτηση τοῦ καθεγδὸς καθορίζει καὶ τὴ τοποθέτησή του ἀπέναντι στὶς δυο βασικὲς κοσμοθεωρίες. Στὸν τομέα τῆς φιλοσοφίας ἀγ-

τικατοπτρίζεται ή πάλη πού γίνεται μέσα στους κόλπους τής θάλασσας τής κοινωνίας. «Συνεπώς, δύο θά ώπαρχουν στήγη κοινωνία λαντίθετες τάξεις, ή πάλη του ιδιαιτερού και του ίδεαλισμού ωποτελεῖ νομοτέλεια τής λεζέλιξης τής φιλοσοφίας». (Άκαδημίας Έπιστημών Ε.Σ.Σ.Δ.: «Διαλεκτικός Στοιχείος» 1958, έλληνική έκδοση σελ. 29). Σὲ πεισμα αὐτῶν τῶν αὐταπόδεικτων, θά λέγαμε, θάληθεις ὁ Ροζέ Γκαραγνύτης καὶ θλοὶ οι «σύγχρονοι» ρεβιζιονιστές ἐπιμένουν γὰ μιλάνε γιὰ «διάλογο» ἀνάμεσα στὸ μαρξισμὸ καὶ τὸν ίδεαλισμὸ. Ἀλλὰ διάλογος προϋποθέτει μιὰ κοινὴ βάση γιὰ συζήτηση. Τέτοια δημιουργία κοινὴ βάση δὲν ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ μαρξιστικὴ φιλοσοφία ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὸν ίδεαλισμὸ ἀπὸ τὴν άλλη. Ο μαρξισμὸς στηρίζεται φιλοσοφικὰ στὸν θλισμό, ποὺ θέλεται, ἀντίθετα ἀπὸ τὸν ίδεαλισμό, διὰ τὸ πρωτεύον εἶναι ή θλη καὶ θλι ή νόηση. Ο μαρξισμός, σὰν θλοκληρωμένη θεωρία, μὲ τὸ νόημα ποὺ παραπάνω καθορίζεται, εἶναι ή ἀνώτερη βαθμίδα τῆς ἀνάπτυξης τῆς φιλοσοφικῆς σκέψης. Στὸν τομέα τῆς ίδεολογίας ἔκφράζει τὴν ἀντίθεση ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ίδεται τάξη, ήντιθεση ποὺ πραγματικὰ ὑπάρχει καὶ κυριαρχεῖ στους κόλπους τῆς σύγχρονης καπιταλιστικῆς κοινωνίας. Ο ίδεαλισμός, διάθετος μορφῆς καὶ θεόρημασης ίδεαλισμούς, ἔκφραζει σήμερα στὸν ίδεολογικὸ τομέα τὶς ίδεται τάξης δυνάμεις τῆς ἀστικῆς τάξης. Εφόσον λοιπὸν οι κοινωνικές τάξεις, τῶν ιδιοίων κοινωνίεων εἶναι τὰ θυδιάσια καὶ τὰ φιλοσοφικὰ ρεύματα, χωρίζονται ἀπὸ μιάν ἀρισταλέα ήντιθεση, κάθε προσπάθεια συγκερασμοῦ καὶ διαλόγου ἀνάμεσα στὶς θυδιάσιες τάξεις ήντιθεσης ίδεολογίες εἶναι ἀδύνατη. Τὰ πράγματα εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἄπλα. «Η εἶναι κανεὶς συνεπής θλιστής η ίδιη καὶ στὸ ίδεαλιστικὸ φιλοσοφικὸ στρατόπεδο. Τρίτος θρόμος δὲ χωράει. Ο Λένιν χαρακτήριζε σὰ φιλοσοφικὸ τασρλατανισμὸ τὴν θεότειρα τῶν μαχιστῶν γὰν υφωθοῦν πάνω ἀπὸ τὸν θλισμὸ καὶ τὸν ίδεαλισμό. Καὶ δημοποεῖ γὰν ώπάρξει «διάλογος» ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ίδεται τάξη, ἔτσι δὲ μπορεῖ γὰν ώπάρξει καὶ «διάλογος» ἀνάμεσα στὸ μαρξισμὸ καὶ τὸν ίδεαλισμό. Πολὺ περισσότερο, ἔγγοειται, δὲν μπορεῖ γὰν ώπάρξει κανεναῦς εἰδους «συμπλήρωση» τοῦ μαρξισμοῦ μὲ πόνη ίδεαλισμοῦ.

Οι σχέσεις με τους χριστιανούς

Στη συγένετες πού έδωσε, μὲ τὴν εὐχαρισία τῆς «Β' Εβδομάδας Σύγχρονης Σκέψης», στὴν «ΑΓΓΗ» ὁ Ροζέ Γκαρωντόν, ἀναφερόμενος στὶς σχέσεις τῶν κομμουνιστῶν μὲ τοὺς χριστιανοὺς καὶ γενικώτερα στὴ στάση τῶν πρώτων ἐπέναντι στὴ θρησκεία, εἶπε: «Εἰναι ἀπαραίτητο νὰ μήν ἔχει κανεὶς μιὰ στενὴ καὶ δογματικὴ ἀντίληψη τῆς θρησκευτικῆς στάσης, ἀν θέλουμε νὰ συεργαστοῦμε μαζὶ τους (μὲ τοὺς χριστιανοὺς) γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ». Καὶ παραχάτω: «Καὶ γιὰ νὰ συνοφίσω μὲ λίγα λόγια αὐτὸ τὸ σημεῖο, εἶναι ἡ στιγμὴ ὅπου τὸ πρωτοπόρο τμῆμα τοῦ γαλλικοῦ ἐργατικοῦ ικινήματος, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἔκειθε καθαρὰ ἀπὸ τὶς αὐστηρὰ ἀστικὲς παραδόσεις τοῦ ἀντικληρικαλισμοῦ καὶ τοῦ ἀθεϊσμοῦ τοῦ 18ου καὶ τοῦ 19ου αἰώνα γιὰ γὰ προσ-

διορίσει τὸν εἰδικό, μαρξιστικό του θεῖσμό, ποὺ θωσί-
ζεται ούσιαστικά σ' ἔναν ἀνθρωπισμό». («ΑΓΤΗ» 8.5.
1966).

Τί σημαίνει θμώς ή τοποθέτηση αὐτή; Ή παραδοχὴ
τοῦ θλισμοῦ γενικὰ καὶ εἰδικώτερα τοῦ θιαλεκτικοῦ
θλισμοῦ, ἔχει σὰν ἀναγκαία συγέπεια τὴν ἀπόρριψη
κάθε θρησκευτικῆς θέσης. Στὸ συμπέρασμα αὐτὸς φτά-
γει ὃ θλισμὸς τόσο περισσότερο κοντά, διὸ πὲ συγε-
πής εἶγαι πρὸς τὴν θασικὴ θέσην τοῦ, δηλαδὴ τὴν θέσην
τῆς πρωταρχικότητας τῆς θλητῆς θέσης στὸ πνεῦμα,
τοῦ εἶγαι θέπεντας στὴν συνεδρηση. Ἀγιθέτα, «έκεινοι
ποὺ θεβαίωνουν, πὼς τὸ πνεῦμα ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὴν
φύσην καὶ κατὰ συγέπεια, σὲ τελευταίᾳ θάνατον, πα-
ραδέχονταν μιὰ θηριουργία τοῦ κόσμου, κατὰ τὸν ἔνα
ἢ τὸν ἄλλο τρόπο... ἀποτελοῦσαν τὸ στρατόπεδο τοῦ
θεολογισμοῦ». (Ἐγκελές: «Λουδούκος Φόρμρπταχ», ἐλ-
ληγικὴ ἔκδοση σελ. 32—33). «Ο σύγχρονος θλισμὸς, ὃ
θιαλεκτικὸς θλισμὸς θρίσκεται σὲ μιὰ ἀσυμφιλίωτη ἀγ-
τίθεση μὲ κάθε θρησκευτικὴν ἀντίληψην γιὰ τὸν κόσμο
καὶ τὴν κοινωνίαν. Οἱ κορυφαῖοι μαρξιστὲς θέντι χάρανε
ποτὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ τονίζουν αὐτὴν τὴν ἀντίθεσην καὶ
γὰ θεωροῦν τοὺς ἑαυτούς τους σὰν τοὺς καλύτερους καὶ¹
τοὺς πὲ συνεπεῖς κληρονόμους καὶ συνεχιστὲς τῶν θειε-
στικῶν καὶ θεολογικαὶς ικανιστικῶν παραδόσεων τοῦ 18ου
καὶ 19ου αἰώνα. Ο Λέγιν στὸ άρθρο του «Πάνω στὸ
ρόλο τοῦ μαχόμενου Υλισμοῦ» (ἐλληγικὴ ἔκδοση στὴ
συλλογὴ «Ο Κάρλ Μάρξ καὶ ἡ θεωρία του», Ἀθήνα
1956) γράφει: «Ο Ἐγκελές πάντοτε συγιστοῦσε στοὺς
καθαρισμοῦτες τοῦ σύγχρονου προλεταριάτου γὰ μετα-
φράζουν, γιὰ νὰ τὴν θιαδίδουν μαξικὰ στὸ λαό, τὴν μα-
χητικὴ φιλολογία τῶν ἀθέων τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰώ-
να. Γιὰ ντροπὴ μας δὲν ἔχουμε κάνει τίποτα μέχρι τώρα
πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση... Δικαιολογεῖ κανεὶς
καμμιὰ φορὰ τὴν νωθρότητά μας, τὴν ἕδρανειά μας καὶ
τὴν ἀδεξιότητά μας, μὲ δλων τῶν εἰδῶν τοὺς φανταχτε-
ροὺς συλλογισμούς. Ἀρέσκεται κανεὶς, παραδείγματος
χάρη, νὰ λέει θεὶ ἡ παλιὰ θειεστικὴ φιλολογία τοῦ
18ου αἰώνα εἶγι: ἀχρηστη, ὅχι ἐπιστημονική, παιδα-
ριώδης κλπ. Τίποτα τὸ χειρότερο θέπεντας τὸν εἰδός
τῶν φευτεπιστημονικῶν ισοφισμάτων, ποὺ σκεπάζουν,
εἴτε τὸ σχολαστικοῦ, εἴτε μιὰν δλοκληρωτικὴν ἀκατα-
νοησία τοῦ μαρξισμοῦ». «Οταν λοιπὸν ἡ κ. Ροζέ Γκα-
ρωντν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ θιακηρύσσουν κατὰ τὸν πιὸ ἔ-
τιστωτὸ τρόπο, θεὶ «εἶγι: ἡ στιγμὴ γὰ ἔσεκόφουν καθα-
ρὰ θέπεντας τὶς αὐστηρὰ θειακές παραδόσεις τοῦ θεολογι-
καὶ ιασμοῦ τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰώνα», δὲν
προδίδουν καὶ δὲν ἀπορρίπτουν μόνο τὸ μαρξισμό, ἀλλὰ
καὶ τὶς πιὸ λαμπρὲς παραδόσεις στὸν τομέα αὐτὸς, ποὺ
κληροδότησε στὸ ἑργατικὸν κίνημα ἡ προσδευτικὴ ἀ-
στικὴ θιαγόθηση τῶν θεολογικῶν αἰώνων; Καὶ αὐ-
τὸς τὴν θεια στιγμὴ ποὺ ἔγκαλπώνουνται μὲ θεοριότητα
θέρμη τὶς σύγχρονες ἀντιδραστικές ἀντιλήψεις στὸν τομέα
τῆς φιλοσοφίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἐδῶ
ταυτιάζει, προσαρμοσμένο στὴν περίπτωση, τὸ ἀπόρθε-
γμα: «Τὸ προλεταριάτον κληρονόμησε ἀπὸ τὴν ἔστια
τῆς ἀστικῆς τάξης, τὴν ἐποχὴν ποὺ αὐτὴ ήταν μιὰ τά-
ξην προσδευτικὴ - ἐπαναστατικὴ, τὴν φλόγαν καὶ οἱ ρε-
βούινοις τεῖς καὶ δλοὶ οἱ θεοτιθραστικοὶ τὴν στάχτην».

Μήπως ἡ τέτοια στάση τῶν μαρξιστῶν θέπεντας στὴ

θρησκεία γενικὰ καὶ θέπεντας στὴν χριστιανικὴ θρη-
σκεία εἰδικώτερα σημαίνει πὼς ἀποκλείεται δποιαδή-
ποτε συνεργασία ἀνάμεσα σ' αὐτούς καὶ τοὺς χριστια-
γοὺς σὲ σχέση μὲ τὴν συγκεκριμένη πολιτικὴ θράση;
»Η, γιὰ νὰ βάλουμε τὸ πρόδληγμα μὲ ἔνα θιαφορετικὸ
τρόπο, μήπως ἡ τέτοια στάση ἀπέναντι στὴ θρησκεία
ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα δτὶ προϋπόθεση τῆς συνεργασίας
μὲ τοὺς χριστιανοὺς πάνω στὰ συγκεκριμένα θέματα
τῆς πολιτικῆς θράσης εἶναι ἡ ἀποδοχὴ ἀπὸ μέρους
τους τοῦ μαρξισμοῦ καὶ ἡ ἀπόρριψη τῶν δικῶν τους
θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ τῆς δικῆς τους κοσμο-
αντίληψης; Ἀσφαλῶς δχι.

Στὴν πάλη, πι., γιὰ τὴν εἰρήνη, γιὰ τὴν ἵκανοποί-
ηση τῶν ἀμεσων θημοκρατικῶν διεκδικήσεων εἶναι δυ-
νατό, ίσὲ δρισμένες περιπτώσεις καὶ σὲ δρισμένο θα-
θμό, νὰ ἐπιτευχθεῖ συνεργασία καὶ κοινὴ θράση μὲ
διάφορους θρησκευτικούς (μαζὶ καὶ χριστιανικούς) πα-
ράγοντες. Μιὰ τέτοια συνεργασία εἶναι ἐπίσης δυνατὸ
νὰ πραγματοποιηθεῖ, σὲ δρισμένο θαθμό, στὶς συνθήκες
τοῦ ἔγρων γιὰ τὴν θειοκαὶ ἀπελευθέρωση, ὅταν θέρι-
θως τὰ συμφέροντα ποὺ ἔκφράζουν οἱ παράγοντες αὐτοὶ²
μπορεῖ νὰ τοὺς θωθήσουν σὲ μιὰ δρισμένη ἀντιπαράθεση
στὸν ἔνοιο ἐπιθρόμαξα. Ἐπιδιώκοντας καὶ πραγματοποι-
ώντας τὴν σύμπραξην αὐτὴν, οἱ μαρξιστὲς δρεῖλουν ταυ-
τόχρονα νὰ προφυλάξουν τὶς μάζες ἀπὸ αὐταπάτες καὶ³
συγχύσεις, ἐπεξηγώντας τὸ νόημα καὶ τὰ δρια αὐτῆς
τῆς σύμπραξης καὶ θεωρώντας τὴν ἀναγκαῖα κριτική.

Τελείως θιαφορετικὰ θμώς εἶναι τὰ πράγματα, δταν
πρόκειται γιὰ τὴ σχέση ἀνάμεσα στὸ μαρξισμὸ καὶ τὴν
κορυφὴ τῆς χριστιανικῆς ἔκκλησίας, ἀνάμεσα στὸ Κομ-
μουνιστικὸ Κόμμα καὶ τὴν χριστιανικὴ ἔκκλησία σὰν
συγκεκριμένη κοινωνικὴ ὅργάνωση. Πέδω μόνον ἀνθρω-
ποὶ ποὺ καμμιὰ σχέση θέντι έχουν μὲ τὸ μαρξισμὸ εἶναι
δυνατὸ νὰ μιλᾶνε γιὰ συνεργασία.

«Η χριστιανικὴ ἔκκλησία, ὅπως καὶ θλει ὅτι ἔκκλη-
σίες, ἀποτελοῦν στοιχεῖο τοῦ ἐποικοδομήματος. Η σύγ-
χρονη χριστιανικὴ ἔκκλησία ἀποτελεῖ στοιχεῖο τοῦ ἐ-
ποικοδομήματος τῆς σύγχρονης θειακῆς κοινωνίας, ὅ-
πως ἀποτελοῦν στοιχεῖο τοῦ ἐποικοδομήματος τῆς θου-
λοκτητικῆς κοινωνίας στὶς ἀρχές τοῦ 4ου αἰώνα μ.Χ.
καὶ τῆς φεοδαρχικῆς κοινωνίας κατὰ τὸν μεσαίωνα. Δείχνει
λοιπὸν εἴτε τὴν παχυλὴ ἀμάθεια εἴτε, πιὸ σω-
στά, τὴν λιπάρηνη τοῦ μαρξισμοῦ ἡ ἀπαίτηση τῶν
ρεθίζοντας τὸ προλεταριάτο, πῶς μπο-
ρεῖ καὶ πρέπει νὰ ἐπιδιώξει καὶ νὰ πετύχει μιὰ συνερ-
γασία μὲ τὴν κορυφὴ τῆς χριστιανικῆς ἔκκλησίας, μὲ
αὐτὴ τὴν ἔδια τὴν χριστιανικὴ ἔκκλησία σὰν τέτοια.
Αλλὰ τὸ πράγμα καταντάει ἔξοργιστικό, ἡ ἀπλῶς γε-
λοῖο, ὅταν οἱ κύριοι αὐτοὶ έχουν τὸ θράσος νὰ ζητη-
ζούνται θεὶ ἡ συνεργασία μὲ τὴ χριστιανικὴ ἔκκλησία
μπορεῖ νὰ ἔχει σὰν ἀντικεμενικό της σκοπὸ καὶ αὐτὴ
τὴν θεια στιγμὴ τῆς σοσιαλιστικῆς ἀλλαγῆ!, τὴν ἀντικατάστα-
ση δηλαδὴ τῆς θεοτιθραστικούς κοινωνικούς δρ-
γάνωσης, τῆς δροίσας ἡ χριστιανικὴ ἔκκλησία ἀποτελεῖ
ἔνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐποικοδομήματος. Μήπως οἱ
κύριοι αὐτοὶ ξεχάνε τὴν ιστορία καὶ τὸ ρόλο τῆς χρι-
στιανικῆς ἔκκλησίας στὴ θιάρκεια τῶν τελευταίων
τριῶν αἰώνων, γιὰ νὰ περιοριστοῦμε μόνο σ' αὐτούς,

καὶ εἰδικώτερα τὸ ρόλο τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, μιὰ καὶ γι' αὐτὴ γίνεται σχέδιον ἀποκλειστική ή συζήτηση ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν «σύγχρονων» ρεβιζιονιστῶν; Εεχ-νᾶνε μήπως τὴ στάση ποὺ τήρησε τὸ Βατικανὸν ἀπέναντι στὸ Μουσολιγικὸν φασισμὸν καὶ τὸ χιτλερικὸν γαζισμό, τὸ ρόλο του ιστόν ψυχρὸν πόλεμον κλπ. κλπ. κλπ.; Μὰ σήμερα, μᾶς λέγε, τὸ Βατικανὸν ἔχει ἀλλάξει στάση καὶ προσανατολισμούς. «Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, εἰπε ὁ Ροζέ Γκαρωντு στὴ συγένευεξή του πρός τὴν «ΑΓΓΗ» (8.5.66), νὰ λάδουμε ὑπὸ δψφη μας τὸ γεγονός, ἵδια ἵτερα μεταξὺ τὴν σύγχρονην γαζισμόν, μεταξὺ μὲ ἄλλους Γάλλους, ποὺ ίδε σκέφτονται βπως αὐτοῖς, τὴ δημοκρατία καὶ τὸ σοσιαλισμό». (Ἡ ὑπογράμμιση δική μας). Τὸ δητὶ ἔκατοντάδες χιλιάδες χριστιανοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι ἀπὸ τοὺς ὕδιους τοὺς δρους τῆς κοινωνικῆς τους θέσης νὰ σκέφτονται καὶ νὰ ἀγαζητοῦν ἔνα καλύτερο αὔριο, εἶναι ἔνα γεγονός ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισθήτηση. Γεγονός θριμώς, ποὺ ἐπίσης ίδεν ἐπιδέχεται λεμφισθήτηση, εἶναι καὶ δητὶ ἡ ἐκκλησία καὶ εἰδικά τὸ Βατικανό, προσπαθεῖ νὰ θολώσει, νὰ ἀποπροσαγατοίσει αὐτές τὶς ἀγαζητήσεις, νὰ τὶς διηγήσει στὶς δικής μιᾶς χριστιανικῆς «δημοκρατίας» ἢ ἔνδος χριστιανικοῦ «σοσιαλισμοῦ», νὰ τὶς συγχρατήσει δηλ. στὰ πλαίσια τοῦ καπιταλισμοῦ. «Οταν, ἐπομέγως, δὲ Γκαρωντύ δηλώγει πώς ἄρχισαν νὰ σκέφτονται ἔτσι «ιδιαιτέρα μετὰ τὴ σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ», ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καλλιεργεῖ τὴν ίδεα δητὶ οἱ διαφοροποιήσεις ἔγαμεσσα στὶς χριστιανικὲς μάζες συντελούνται σὰν ἀποτέλεσμα μιᾶς δῆθεν «διαφοροποίησης» ποὺ Βατικανοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη προσπαθεῖ νὰ πείσει δητὶ αὐτὴ ἡ «διαφοροποίηση» τοῦ Βατικανοῦ, ποὺ τὸ ίδιο εἶναι καὶ ἔνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φεουδάρχες καὶ καπιταλιστὲς τοῦ κόσμου, ἔχει προχωρήσει τόσο, ὥστε τὸ Βατικανὸν νὰ ἔχει μεταδῆθεν τὲ ἀγκιτάτορα τοῦ σοσιαλισμοῦ!! «Οποιος ίδει φοβᾶται τὴ γελοιοποίηση, μπορεῖ νὰ θυρίζεται κάτι τέτοιο.

Αιλλά, θὰ μᾶς ἀντιτάξουν, εἶναι ἀλήθεια ἡ δχι, δητὶ τὸ Βατικανὸν πάνω σὲ μιὰ σειρὰ προβλήματα τοῦ καιροῦ μας ἔχει πάρει θέσεις ποὺ «δογμοῦν τὸ προσδευτικὸν κίνημα»; Μιὰ τέτοια θρώτηση θὰ θέσειχε τὴν ίστορικὴ ἔγγοια καὶ ἀκρυσία ἔκειγον ποὺ θὰ τὴν ἔκανε. Εἶναι γνωστό, σ' ὅποιον ἔχει ἔστω καὶ μιὰ σχετικὴ ίστορικὴ γνώση σχετικὰ μὲ τὴν καθολικὴ ἐκκλησία, δητὶ αὐτὴ ἀκολούθησε πάντα μιὰ διπλὴ τακτικὴ ἀπέναντι στὰ κοινωνικὰ προβλήματα. Μιὰ τακτικὴ ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ Πρωμαϊκὸ θεὸν Ἰανό, δ' ὅποιος ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἦταν δὲ θεὸς τοῦ πολέμου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ δὲ θεὸς τῆς εἰρήνης. «Ομοία καὶ τὸ Βατικανό, στὴ μακραίωνη ίστορίᾳ του διαμόρφωσε μιὰ σκληρὴ καὶ μιὰ «μαλακή» γραμμή, τὶς ὅποιες ἐνήλλασσε ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις καὶ μὲ πολλὴ κάθε φορὰ μαεστρία.» Ετοι ἀκριβῶς καὶ σήμερα. Μετὰ τὴ σκληρὴ γραμμὴ τοῦ πιὸ ἔετοι πάτωτον ἀντικομμουνισμοῦ, ποὺ ἔφτασε στὰ δρια τῆς εὐλογίας πρός τὸ φασισμὸν χιτλερισμὸν καὶ τὸ ἴμπεριαλιστικὸν ψυχρὸν πόλεμο, γραμμὴ ποὺ τὴν ἐνσάρκωνε καὶ τὴν ἔξεφραζε δὲ Πάπας Πίος δ 12ος, ἔχουμε τὴ «μαλακή» γραμμὴ τοῦ τάχα ἐνδια-

φέροντος γιὰ τὴν εἰρήνην κλπ. τοῦ Πάπα Ἰωάννη τοῦ 23ου καὶ τοῦ Πάπα Πιαύλου ποὺ θου. «Οσο δημως κι' ἀν «ἄλλαξε» ἡ τακτικὴ τοῦ Βατικανοῦ, ἡ στρατηγικὴ του παραμένει ἀμετάβλητη. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲ μπορεῖ γὰρ ὑπάρξει γι' αὐτό. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στρατηγικὴ ἔξυπηρετεῖ τόσο ἡ σκληρή, δσο καὶ ἡ «μαλακή» γραμμὴ ποὺ ἔναλλαξ ἔφαρμοδεῖ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία.

Ποιά θὰ πρέπει γὰρ εἶναι ἡ στάση τῶν συνεπῶν μαρξιστῶν ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν τακτικὴ τοῦ Βατικανοῦ καὶ ποιά εἶναι πραγματικὰ ἡ στάση τῶν ρεβιζιονιστῶν;

Οἱ μαρξιστὲς διφείλουν γὰρ ἔξεκεπάξουν ἀνελέητα τοὺς πραγματικοὺς σκοπούς ποὺ κρύθονται κάτια ἀπὸ τὶς διακηρύξεις τῆς κορυφῆς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας γιὰ εἰρήνη, κατάπαυση τοῦ πολέμου στὸ Βιετνάμ κλπ., καὶ ποὺ εἶναι ἡ θογήθεια πρός τοὺς ἴμπεριαλιστὲς καὶ δὲ ἀποπροσαγατολισμὸς τῶν λαϊκῶν μαζῶν ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴ λύση αὐτῶν τῶν προβλημάτων. Αγτίθετα δημως, οἱ ρεβιζιονιστὲς δχι μόγο παίργουν γιὰ εὐλικρινεῖς τὶς διακηρύξεις αὐτές τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἔτσι τὸ δογμοῦν στὴν προσπάθειά του τοῦ ἀποπροσαγατολισμοῦ τοῦ πινγίματος τῶν μαζῶν, ἀλλὰ φτάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποστηρίζουν μὲ σοβαρότητα τὴ δινατότητα συγεργασίας τοῦ προσδευτικοῦ κινήματος μὲ τὸ Βατικανὸν γιὰ τὴν πραγματοποίηση καὶ αὐτῆς τῆς σοσιαλιστικῆς ἀλλαγῆς!!!

Τὸ ἀμείλιχτο καὶ συστηματικὸ ἔξεκέπασμα τοῦ πραγματικοῦ ρόλου τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ τὴν πρωταρχικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ διασικοῦ καθήκοντος τῶν μαρξιστῶν, ποὺ εἶναι ἡ ἀπόσπαση τῶν μαζῶν ἀπὸ τὴν ἐπιρροή τοῦ Βατικανοῦ, ἡ κατάκτηση τῶν χριστιανικῶν μαζῶν ἀπὸ τὴν προσδευτικὴ ἰδεολογία καὶ τὸ κόμιμα τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Εἶναι γνωστό, πώς μιὰ μεγάλη μερίδα τῆς σύγχρονης καπιταλιστικῆς κοινωνίας ἐπηρεάζεται ἰδεολογικὰ ἀπὸ τὴ θρησκεία. (Αχόμα καὶ σὲ χῶρες ποὺ εἶχε ἀνατραπεῖ ἀπὸ τὴν ἔξουσία ἡ Λαστικὴ τάξη παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο αὐτό, βπως ἡ Σείρην, ἡ Δ. Γερμανία, γιὰ νὰ περιοριστοῦμε μόνο στὶς χῶρες ἔκεινες ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἐπεκτείνεται καὶ στὸν πολιτικὸ πομέα. Η ἐκκλησία δχι μόγο ἔμμεσα, ἀλλὰ καὶ ἀμεσα, ἀνοικτά, κατὰ τὸν ἔνα ἡ τὸν ἄλλο τρόπο, ἐλέγχει καὶ καθαδηγεῖ καὶ τὴν πολιτικὴ συνειδήση καὶ ὅραση μιᾶς σημαντικῆς μερίδας χριστιανῶν, τῶν δοπιών θριμώς ἡ κοινωνικὴ έλάση, δχι μόγο δὲν εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ έλάση τῶν λαϊκῶν μαζῶν, ποὺ ἔπηρεάζει δὲ μαρξισμός, ἰδεολογικὰ καὶ πολιτικά, ἀλλ' ἀντιθέτα μάλιστα τὶς πιὸ πολλές φορὲς ταυτίζεται μ' αὐτήν. Οἱ στρατευμένες στὴ θρησκεία μάζες στρατολογοῦνται ἀπὸ τὰ πιὸ φτωχά καὶ πιὸ καθυστερημένα κοινωνικά στρώματα. Παρά δημως αὐτὴ τὴ στράτευση, παρὰ αὐτὴ τὴν ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπιρροή ποὺ ἀσκεῖ πάνω τους ἡ ἐκκλησία, οἱ μάζες αὐτές δὲν παύουν, ἀπὸ τὴν ἀποφή τῶν συμφερόντων τους, γιὰ δρίσκονται πολὺ κοντά στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ συ-

χνά γὰ προέρχονται ἀπ' αὐτήν. Αὐτὸς ἔχει σὰ συνέπεια
ὅτι ἀντικείμενικά τὸ κόμμα τῆς ἕργατικῆς τάξης μπο-
ρεῖ καὶ πρέπει γὰ κάσκήσει τὴν θεολογικήν καὶ πολιτι-
κήν του ἐπιφρονή πάνω σ' αὐτές τις μάζες καὶ γὰ τις τρα-
βήσεις μὲ τὸ μέρος του, ὅτι εἶναι δινατὸς στὴν πορεία
ἔνα μέρος ἀπ' αὐτές γὰ τις κερδίσεις ὀλοκληρωτικά, ἀ-
πὸ θεολογικήν καὶ πολιτικήν ἀποφγή.

Αυτό δημιώς προϋποθέτει, όχι τήν απεμπόληση τού μαρξισμού καί τήν «συμπλήρωσή» του μὲ τή χριστιανική θεολογία, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: τήν ἀδιάλλαχτη πάλη ἐναγτίον τῆς, γιὰ τήν ἀποδέσμευση τῶν χριστιανικῶν μαζῶν ἀπὸ τήν ὑπόδουλωτική ἐπιδραση τῆς δργανωμένης ἐκκλησίας καὶ τῶν θεῶν τῆς. Στήν ἀντίθετη περίπτωση, όχι μόνο τὸ κόμμα τῆς ἔργατικῆς τάξης θὲν μπορεῖ νὰ «κερδίσει» τὶς χριστιανικές μάζες, ἀλλὰ χάνει τήν ἐλκτική του δύναμη στὶς χριστιανικές μάζες, ἐκφυλίζεται τὸ ἴδιο θέσολογικὰ - πολιτικά, μετατρέπεται σὲ ὅργανο ἐξυπηρέτησης τῶν σκοπῶν τῆς ἐκκλησίας.

Τὸ εἰρηνικὸ πέρασμα καὶ ὁ πολυκομματισμὸς

Στή συγένευξή του στήγη «ΑΥΓΗ» (10.5.66) ο Ροΐζε Γκαρωντύ λέγει: «Νομίζω ότι ο πολυκομματισμός και τὸ εἰρηνικὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμὸ εἶναι ιδύο προβλήματα ποὺ συνέδεονται στενώτατα. Δὲ λέω ότι τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμὸ μπορεῖ γὰ συνοψιστεῖ στὸν πολυκομματισμό». Παρὰ όμως αὐτὸ τὸ διαχωρισμό, ποὺ γίνεται στὰ λόγια, ή ούσια τῶν ἀπόψεων τοῦ Γκαρωντύ είναι ότι τελικά τὸ πρόβλημα τοῦ εἰρηνικοῦ περάσματος και τοῦ πολυκομματισμοῦ εἶναι ἔνα και τὸ αὐτό. Σὲ τελευταία ἀνάλυση δὲ Γκαρωντύ τὸ εἰρηνικὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμὸ τὸ συγκρτᾶ μὲ τὴν ὑπαρξην ἐνδεὶ ή περισσότερων κομμάτων, ἀποκαλύπτοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ πραγματικὸ γόνημα τῶν θεωριῶν του γιὰ τὸ «εἰρηνικὸ» πέρασμα. "Ἐτοι ιδέη πάγε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψει τὴν μαρξιστικὴ διδασκαλία γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς σοσιαλιστικῆς ἀλλαγῆς και γὰ ἰδούνει τὴν πόρτα γιὰ τὸ μπάσμα καθαρὰ ρεδιζιονιστικῶν ἀντιλήφεων, διπως εἶναι δὲ «γιουγκοσλαβίκος Βρόβιος πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ» κλπ. κλπ.

Πῶς ἔννοεῖ δὲ Γκαρωτύ, καὶ ὅλοι οἱ ρεδίζοιστές, τὸν πολυκομικατισμὸν καὶ τί περιεχόμενο θίγει σ' αὐτὸν τὸν θρόνο;

Ἐδῶ δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ τὴν ἀποφῆ τῆς δυνατότητας νὰ ὑπάρχουν περισσότερα ἀπὸ ἔνα κόμματα, ποὺ ὅλα ἔμως θὰ συμφωνᾶνε στὴν ἀνάγκη τῆς σοσιαλιστικῆς ἀλλαγῆς καὶ τῆς οἰκεῖδημητῆς τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀλλὰ γιὰ τὴν καθαρὰ ἀστικοφιλεύθερη ἀποφῆ τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπαρξῆς καὶ κομμάτων, ποὺ θὰ ἀποβλέπουν στὴ διατήρηση ἢ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ, ἀποφῆ ποὺ δὲν ἔχει τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὸ μαρξισμὸ καὶ τὸ σοσιαλισμό. «Ἔγει ἀνάγκη, λέει δ Γκαραντύ, νὰ ἀγτιμετωπίσουμε τὸ γεγονός ὅτι κάθε κόμμα θὰ πρέπει νὰ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἐκφράζεται». Βλέπουμε νὰ μὴ γίνεται καμμια διάκριση ἄναμεσα σὲ κόμματα, ποὺ θα ποδέχονται τὸ σοσιαλισμό, καὶ σὲ κόμματα ποὺ τὸν ἀπορρίπτουν καὶ τὸν καταπολεμοῦν.

Πέρα δημιώς όποι τηγ απόφη αυτή υπάρχει ένα τεράστιο θέμα, όπως τουλάχιστο αυτό έμφανται όποι τή συνέγεντες Γκαρωντύ πρός τηγ «ΑΥΓΗ». «Είναι προφανές ότι θά γίναν μάταιο νά μιλάει κανείς για πολυκομματισμό, ότι γομίζει με εδώ το κόμμα μας θά ξεπερνεί γίνεται τότε μόνο, που θά είχε τηγ γέγονο μονίμως και θά γίνεται οι αλλοί θά είναι οι προσωπικοί στόν άγωνα για τη σοσιαλιστική άλλαγη. Έδω γίνεται πιά φανερό ότι θέλουν πρόκειται για το θέμα του ένδος ή των πολλών κομμάτων, μάλιστα το ζήτημα ποιός θά έχει τηγ γέγονο, ποιός θά είναι οι πικεφαλής στόν άγωνα για τη σοσιαλιστική άλλαγη. Έδω πιά το ζήτημα του πολυκομματισμού μπερδεύεται: μέτο το ζήτημα της καθιδήγησης της ιεπανάστασης όποι τηγ έργατική τάξη και το κόμμα της. Και είναι φανερό ότι ο «μαρξιστής» μας ταυτίζει τη θυγατρότητα της υπαρξής περισσότερων όποι ένα κομμάτων και μέτην έγκατάλειψη όποι τηγ πλευρά της έργατικής τάξης και του κόμματός της ήγεσίας του άγωνα. Κατά τόν Γκαρωντύ, προϋπόθεση για νά παραδεχτεί ότι πραγματικά σέ μιά θισμένη περίπτωση, που πραγματοποιείται τό πέρασμα στό σοσιαλισμό, υπάρχει πολυκομματισμός, είναι και νά παραιτηθεί άκομα η έργατική τάξη και το κόμμα της όποι τηγ γέγονο αυτού του άγωνα. «Αν αυτό δε λέγεται πλήρης όπάργηση του μαρξισμού και σαμποτάρισμα του άγωνα της έργατικής τάξης για τηγ ιαπελευθέρωσή της και διόληρης της κοινωνίας όποι τηγ καπιταλιστική σκλαβιά, τότε πως λέγεται: κ. Ροζέ Γκαρωντύ;

Αλλὰ έκτος όποια τήν άπάργηση τῆς μαρξιστικῆς θεωρίας καὶ πρακτικῆς ή «μαρξιστής» μας διαιπράττει καὶ μιὰν θάπτη. Προσπαθεῖ νὰ πείσει έκείγους στοὺς δποίους ψέψευθύεται, θετικούς δὲν θέχονται γὰρ παραδόσους σὲ ἄλλους τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγώνα, ἐκολουθώντας τις συμβουλὲς τῶν κ.κ. ὀπορτουνιστῶν, ἔκει, καὶ ἂν ἀκόμα ὑπάρχουν πολλὰ κόμματα στὴν πορεία τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸν στὸ σοσιαλισμό, τὰ ἀλλὰ αὐτὰ κόμματα είναι τάχα ἀπλοὶ κομπάρσοι. Ἐδῶ δὲν πρόκειται μόνο γιὰ μιὰ προσπάθεια παραχάραξης τῆς ἴστορίας καὶ τῆς πραγματικότητας, ἀλλὰ καὶ ἀλληγορικῆς θοήθεια πρὸς τὴν ἀστικὴ προπαγάνδα, ἢ δποία χύνει κροκοδειλία δάκρυα, γιατὶ τάχα στὶς χῶρες τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας τὰ ἄλλα κόμματα ποὺ ὑπάρχουν καὶ δροῦν δὲν είναι παρὰ ἀπλές μαριογέττες. Κανένας θρυματιστὸς συζητητής, ἔστω κι' ἂν δὲν είναι μαρξιστής, δὲν μπορεῖ νὰ παραδεχτεῖ κάτι τέτοιο. Μόγο ἀνθρώποι σὰν τὸ Ράζε Γκαρωντὸν καὶ τοὺς δημοιούς του, ἀνθρώποι ποὺ ἀπὸ μαρξιστὲς ποὺ ἦσαν κάποτε γίγαντες σήμερα λακέδες τῆς ἀστικῆς τάξης μποροῦν γὰρ διαιδίδουν, χωρὶς γὰρ κοκκιγίζουν, τέτοια ἔεδιάγυροπα φέμιματα.

Ἐκεῖ δῆμως ποὺ ἡ ἀκροδυσία τῆς «σκέψης» τοῦ Ρόζὲ Γκαρωντού μπορεῖ γὰ συγκριθεῖ μόνο μὲ τὰ πηδήματα ποὺ πετυχαίνουν στὰ τσίρκα οἱ πίθηροι, εἶναι στὸ θέμα τῶν θυνάμεων ποὺ θὰ πραγματοποιήσουν τὴ σοσιαλιστικὴ ἀλλαγὴ. «Τὸ Κ.Κ. ἔχει στὴ Γαλλία, λέει ὁ Γκαρωντός, πολὺ μεγάλη ἐπίρροή. Στὴν καλύτερη δημοσί

τῶν περιπτώσεων, μέχρι σήμερα, κρίνονται σύμφωνα μὲ τὸ ἐκλογικὸ ἀποτέλεσμα, λέμε θτὶ ποτὲ δὲν ἔτεντερας τὸ 25—26%. Κατὰ συνέπεια δὲν μποροῦμε γὰρ κάνουμε τὰ πράγματα μόνοι μας — θὰ πρόσθετα δὲν ἀκόμα κι ἂν θέλαμε γάρ δράσουμε μόνο σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τις σημειευνές θυνάμεις τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, ἔστω καὶ διευρυμένες ὡς τὰ δρια τῆς διμοσπονδίας ποὺ συγχρότησε δ. κ. Μιττεράν — πράγμα τού ηδη ζει εργατὰ πολὺ τὸν ἀριθμὸ τῶν ιδιούτατων αὐτοῖς πολὺ διάταξην θέλουν ποσοστὸν τὴν Γαλλίας αλλάζειν θέλουν ποσοστὸν σοσιαλιστικού μέρους, θάνατον φέροντας στὸν Αριθμὸ ποὺ ἔφτασε δ. κ. Μιττεράν στὶς τελευταῖς προεδρικὲς ἐκλογὲς, πράγμα ποὺ ήταν ἔνα πολὺ ώραῖο ἀποτέλεσμα — θηγλαδὴ στὰ 45%. Κατὰ συνέπεια γιὰ μᾶς ἀποτελεῖ διεδρόμενο τῆς σημειευνῆς μας ίστορίας καὶ τῶν ίστορικῶν μας συνθηκῶν τῆς Γαλλίας τὴ συγμή αὐτῇ θτὶ.... πρέπει γάρ ἀντιμετωπίσουμε τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ μὲ ἀνθρώπους ποὺ θὰ θέλουν τὸ σοσιαλισμό, πρέπει γάρ κερδίσουμε καὶ ἀλλους τέτοιους ἀνθρώπους καὶ νομίζω θτὶ αὐτὸς εἶναι δυνατὸ (εἴπα θτὶ στοὺς χριστιανοὺς αὐτὸς τὸ κίνημα ἀγαπτύσσεται ἀξιόλογα), ίδιανθρώπους ποὺ θέλουν τὸ σοσιαλισμό, οἱ διποῖοι θμως δὲν συμμερίζονται οὔτε τὶς φιλοσοφικές μας ἀντιλήψεις οὔτε τὸν ἀθεϊσμό μας, οὔτε τὶς κοσμοαντιλήψεις μας». (ΑΥΓΗ 8.5.66 — η ὑπογράμμιση δική μας).

Δώσαμε διλόχληρο τὸ μέρος ἀπὸ τὴν συγέντευξη τοῦ Ροζὲ Γκαρωντύ γιὰ διοδό κύριους λόγους.⁴ Ο πρῶτος εἶγι: γιὰ νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐντρυφήσουν στοὺς θιαλογισμούς τοῦ κ. καθηγητῆ καὶ οἱ ἄναγνωστες μας ἔκεινοι, ποὺ θέλει ἔτυχε νὰ θιαβάσουν τὴν «ΑΓΓΗ». Ο δεύτερος γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὴν τυχόν κατηγορία, διτὶ μὲ αὐθαίρετες περικοπὲς θάλλοιώσαμε τὰ «γονῆματα» τοῦ στοχαστῆ μας.⁵ Ας ἐπωφεληθοῦμε, λοιπόν, κι' ἔμεις ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν «σύγχρονη θιαλεκτικὴ σκέψη» τοῦ κ. καθηγητῆ τῆς φιλοσοφίας.

"Οπως δέλλοι προσπαθοῦν νὰ φτιάξουν σκορδαλιά χωρὶς σκόρδο, έτσι και δ Ροζέ Γκαρωντη προσπαθεῖ νὰ φτιάξει σοσιαλιστικὸ χωρὶς σοσιαλιστές. Αυτό, δύο κι' ἂν φαίνεται παραδοξολογία, είναι δύμας πραγματικότητα.

Αφού συναρπίθησε στις δυνάμεις πού άγωνιζονται, ή υπότιθεται ότι άγωνιζονται, γιατί τόσοι αλισμόι, τους συστηματικά κατέβασαν τον κ. Γκύ Μαλλέ καὶ τὸ ἀμάλγαμα τῆς συστηματικῆς καὶ δημοκρατικῆς θμοσπονδίας τοῦ κ. Μιττεράκου καὶ εἰδὲ ότι καὶ μετά τὴν πρόσθεση αὐτή δὲ θγαλίει διαχικόδικοι θριψίδιοι 61%, ποὺ θὰ τοῦ ἔδυνε τὸ ἀποτέλεσμα «συστημάτων», ἀποφάσισε νὰ προσθέσει καὶ θσους ἄλλους τυχόν δρεῖ. "Ολοι αὐτοί οἱ ἄλλοι, γιατί νὰ σταθοῦμε μόνο σ' αὐτούς, ἐνώ θεωροῦνται κατ' ἀρχὴν ότι δρίσκονται ἐξω τὸ πόδι της θυγατρός, μειώνονται τὸ ποὺ θέλουν τὸ συστημάτων, δυὸς γραμμές παρακάτω προσθέτουνται στις δυνάμεις ποὺ τελικά θὰ οίκοδομήσουν τὸ συστημάτων. Τὸ πῶς θὰ γίνει τώρα αὐτὸ καὶ ποιὸ θὰ είναι τὸ ἀποτέλεσμα, αὐτὸ είναι ἔνα ἄλλο πράγμα, ποὺ οὔτε ἔμεινται μποροῦμε νὰ τὸ συλλάβουμε, οὔτε καὶ διδοῖς διατίθηται. Γι' αὐτὸ καὶ έταν ρωτηθήκεις απὸ κάτιον

ποιο φοιτητή, στη συγάντηση πού είχε μὲ τὴ σπουδάζουσα γεωλαία, ἀν' ὁ «σοσιαλισμὸς» πού θὰ προκύψει ἀπὸ μιὰ τέτοια συμμαχία καὶ μιὰ τέτοια τακτικὴ θὰ ξέχει καμμιὰ δμοιότητα ἢ ἔστω καὶ καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ ἔκεινο πού συνηθίσαμε μέχρι σήμερα τουλάχιστον, γὰρ δινομάζουμε σοσιαλισμό, «ἔκεινος δὲν ἀπήγνησε». Θὰ μποροῦσε δῆμος ἀνετα γὰ ἐπαναλάβει κάτι πού λέγεται διτὶ εἶπε γυωστός καθηγητῆς τῆς πολιτικῆς οἰκογονίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας καὶ ἀκαδημαϊκὸς στὸν παρθενικὸ του λόγο στὴν Ἀκαδημία, ἀπολογούμενος γιατὶ κάποτε είχε γράψει κι' ἔκεινος ἔνα βιβλίο, στὸ δόποιο ὑποστήριξε «σοσιαλιστικὲς» λύσεις. «Οτι δηλαδή, «ὅ τοιοῦτος σοσιαλισμὸς οὐδόλως παραδιλάπτει τὰ συμφέροντα τῆς κεφαλαιοκρατίας!!

Γιά νά ξαναγυρίσουμε ψηφιώς στὸ σοδαρό, ἀν εἶναι δυ-
νατὸ γά γίνει κάτι παρόμοιο ὅταν ἔχει κανεῖς γά κάνει
μὲ τέτοιοι εἴδους συλλογιστικὴ καὶ ἐπιχειρηματολο-
γία, ἡ ἀποψὴ ποὺ ὁ Γκαραγνὺ ἔκφράζει στὸ σημεῖο
αὐτὸ τῆς συγέντευξής του, πέρα ἀπὸ τὸ δτὶ τὸν ἀπο-
δείχνει ἔνα μικροστὸ μὲ κοινούντευτικὴ γοστροπία,
πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἑπερασμένη ἀπὸ τὰ γεγονότα
καὶ τὴ ζωὴ, δείχνει ἀκόμα πόσο ἀνίκανοι εἶναι οἱ ὀπ-
πορτουνιστὲς γά συλλάβουν τὴν ἴστορικὴ πορεία στὴ
Ιουγανικὴ της μορφὴ καὶ γά χαράξουν ἔνα δρόμο αἰσιό-
δοξῆς προοπτικῆς γιὰ τὸ προλεταριάτο. Ἀγτὶ γά με-
λετήσουν τὴν ὑπάρχουσα κατάσταση, γά δῦνε γιὰ
ποιούς λόγους τὸ ικόμυμα τους σήμερα συγκεντρώνει γύ-
ρω ἀπὸ τὴ σημαία του μιὰ μερίδα μόνο τῆς ἐργατικῆς
τάξης καὶ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ἀντὶ γά χαράξουν μιὰν
ἀγωνιστικὴ γραμμὴ καὶ γά ἐμπνεύσουν στὰ στελέχη,
τὰ μέλη καὶ τοὺς ὀπαδούς του τὸ πγεῦμα τῆς πάλης
καὶ τῆς νίκης, ἀντὶ γά προσπαθήσουν γά καταχήσουν
τὴν πλειοψηφία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ὅλων τῶν
Ἀντικαπιταλιστικῶν δυνάμεων καὶ ἔτοι γά μπορέσουν
γά τραβήξουν πρὸς τὸ σοσιαλισμό, ἀντὶ γιὰ ὅλα αὐτά,
κάθονται σὰν γραιιῶνται καὶ μετράνε καὶ ξαναμετράνε
τὰ «κουκιά» τους, κλαυθμηρίζουν καὶ ἐπικαλοῦνται τὴ
δούρθεια τῶν Γκύ Μολλέδων καὶ τῶν ἄλλων πιστῶν λα-
κεᾶντων τῶν δορειομερικάνων Ἰμπεριαλιστῶν καὶ τοῦ
NATO γιὰ γά πραγματοποιήσουν μὲ αὐτὴ τὸ πέρασμα
στὸ σοσιαλισμό. "Υστερα ἀπὸ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου
παράξενο γιατὶ κερδίζει γένες νίκες δ Ντὲ Γκώλ, γιατὶ
δ Μιττεράν καὶ ἡ ὑπόλοιπη ἡγεσία τῆς λεγόμενης δη-
μαρκατικῆς καὶ σοσιαλιστικῆς δμοσπονδίας φέρονται κατὰ τὸν τρόπο ποὺ φέρονται στὸ K.K. Γαλλίας, τὸ δ-
ποτὸ ἐκλιπαρεῖ μιὰ θέση κάτω ἀπὸ τὸν σοσιαλδημοκρα-
τικὸ ήλιο, τὴν δύοις ὅμινων τοῦ τὴν ἀργοῦνται. Δὲν εί-
ναι πιὰ καθόλου παράξενο ποὺ τὸ διοζασμένο Κομμου-
νιστικὸ Κέμψια τῆς Γαλλίας ἔφτασε γά κατανήσει οὐ-
ρὰ τῶν σοσιαλδημοκρατῶν καὶ τῶν ἀστῶν ριζοσπα-
στῶν.

Ποιός είναι ο σκοπός του Γκαρφωντύ

"Οσο κι' ἂν προσπάθησε ὁ Γκαρωντύ, δὲν μπόρεσε ἐπιτέλους γὰρ ἀποκρύψει τοὺς πραγματικούς σκοπούς του, ποὺ είναι ή διατροπή τῆς μαρξιστικῆς θεωρίας σὲ όλα τὰ σημεῖα (φιλοσοφία, οἰκονομία, σοσιαλι-
σμός)."

Αφού θεώρησε ίποχρέωση του νὰ χύσει καὶ αὐτὸς τὸ δηλητήριό του ἔναντια στὸ Κ.Κ. Κίνας καὶ νὰ διαμασθῆσει δλες τὶς συκοφαντίες καὶ τὶς δρωμές, ποὺ κατὰ καιροὺς ἔχουν ἔξεμέσει οἱ κάθε λογῆς καὶ ἀπόχρωσης ὅπορτουνιστὲς καὶ οἱ στενοὶ συνεργάτες τους οἱ ίμπεριαλιστές, κατέληξε: «Νομίζω δτι σήμερα πιὰ ἔχει γίνει φανερὸ δτι ἔξαιτιας τῆς ποικιλομορφίας τῶν ίστορικῶν συγθηκῶν ὑπάρχουν πολλαπλὰ πρότυπα (μοντέλα) περάσματος στὸ σοσιαλισμό. Καὶ δτι ἀλλοτε μπορεῖ νὰ τεθεὶ στὸ προσκήνιο, ἀνάλογα μὲ τὶς ἐποχὲς καὶ μὲ τοὺς λαούς, σὰν πρώτη ἀνάγκη, η προτεραιότητα μιᾶς συγχεντρωτικῆς σχεδιοπόίησης. Καὶ ἀλλοτε, ἀντίθετα, ὅλεπει κανεὶς σὲ δρισμένες περιπτώσεις καὶ σὲ δρισμένες χώρες νὰ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν ἀλλη ἄκρη, δηλαδὴ νὰ θέτουν στὸ πρώτο πλάνο τὴν προσωπικὴ πρωτοβουλία (πράγμα ποὺ δρισμένα κόμιματα διομάζουν «αὐτοδιαχείριση»). Ἐδῶ δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ τὴ μ ο ρ η ποὺ μπορεῖ νὰ πάρει σὲ κάθε χώρα, ἀνάλογα μὲ τὶς συγκεκριμένες ίστορικὲς συγθῆκες, τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμό, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀπάργηση τῶν ἰδίων τῶν βασικῶν νομοτελειῶν, ποὺ κατ’ ἀνάγκη ἰσχύουν γιὰ δλες τὶς χῶρες, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς συγκεκριμένες συγθῆκες. Ἐδῶ, κάτω ἀπὸ τὴ δῆθεν μαρξιστικὴ ἀνάλυση, ἀκρύπτεται ἡ προσπάθεια τῆς ἀνατροπῆς θεμελιακῶν θέσεων τοῦ μαρξισμοῦ, προσπάθεια ποὺ ὑποκρύπτει καὶ κάτω ἀπὸ τὴ δῆθεν κριτική, στὴν οὐσίᾳ τὴν κατασυκοφάντηση τοῦ Κ.Κ. Κίνας, ποὺ σήμερα εἰναι ἡ πρωτοπορία δλων τῶν συγεπῶν μαρξιστικῶν θυνάμεων ποὺ ἀγωγίζονται ἐγαντίον τοῦ ὅπορτουνισμοῦ καὶ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ καὶ γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπισύρει τὴν ἐπιθετικὴ μαγία ὅχι μόνο τῶν ίμπεριαλιστῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν πιστῶν λακέδων τους, τῶν ρεβιζιονιστῶν. «Οσο μελάνι ὅμως καὶ ἀν χύσουν, δσο χαρτὶ ικὶ ἀν καταναλώσουν, δσες προσπάθειες κι’ ἀν καταβάλουν, θὲν πρόκειται: δέσμια νὰ κατορθώσουν νὰ ἀναστρέψουν τὸν ροῦν τῆς ίστορίας. Οἱ προσπάθειές τους θὰ ἔχουν τὴν τύχη ποὺ εἶχαν οἱ προσπάθειες δλων τῶν ὅπορτουνιστῶν, τῶν δποίων εἶναι: ἀπλῶς οἱ ἐπίγονοι.

Η μαρξιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ Κράτος

Ο Λέγιν εγραφε πῶς εἶναι ζήτημα «ἀν θὰ δρεθεὶ ἀλλο πρόβλημα τόσο μπερδεμένο, ἐπίτηδες η ὅχι, ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἀστικῆς ἐπιστήμης, φιλοσοφίας, νομικῆς καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης, δημοσιογραφίας, ὅπως τὸ πρόβλημα τοῦ κράτους». (Λέγιν: «Τὶ εἶναι κράτος», διάλεξη στὸ Πανεπιστήμιο Σθερντάλωφ στὶς 11.7. 1919). Σήμερα αὐτὴ η σύγχροση ἔχει ἀφάνταστα ἐπιταθεῖ μὲ τὶς θεωρίες τῶν «σύγχρονων» ρεβιζιονιστῶν γιὰ τὸ χαρακτῆρα τοῦ Κράτους, θεωρίες ποὺ ηδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μάρξ, τοῦ «Εγγκελς καὶ τοῦ Λέγιν εἶχαν κριτικασθεῖ καὶ ἀποδειχθεὶ χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ ἐπιστημονικὸ περιεχόμενο. Εσι η θεωρία γιὰ τὸ «παλλαϊκὸ κράτος», ποὺ τόσο εἶναι σήμερα στὴ μόδα στὴ Σοδιετικὴ «Ἐγωση, εἶναι γνωστὸ δτι κριτικαρίστηκε ἀγρια καὶ ξετιγάχτηκε ἀπὸ τὸν Μάρξ καὶ τὸν «Εγγκελς στὸ ἔργο τους «Κριτικὴ τοῦ προγράμματος τοῦ Γκόττα». Η θεωρία ὅμως γιὰ τὸ «παλλαϊκὸ κράτος» δὲν εἶ-

ναι ἡ μόνη ποὺ στὸ δνομα τάχα τῆς μαρξιστικῆς ἀνάλυσης τοῦ κράτους παραμορφώνει τὸ μαρξισμὸ καὶ τὴ δυδασκαλία του γι’ αὐτό. »Ετοι οἱ «Ελληνες ἀκροατὲς τῶν διαλέξεων τῆς Β’ Εθδομάδας Σύγχρονης Σκέψης» εἶχαν τὴν εὑκαιρία νὰ ἀκούσουν τὴ «σύγχρονη μαρξιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ κράτος», ποὺ στὴ συγκεκριμένη περίπτωση τὴν ἔξεθεσε δ κ. Ν. Πουλαντζᾶς.

Δὲ σκοπεύουμε νὰ παρακολουθήσουμε τὸν κ. Πουλαντζᾶ στὴν ἄχαρη προσπάθειά του νὰ ἀντιπαραθέσει τὸν ὥριμο στὸ νεαρὸ Μάρξ. Οὔτε ἔξ ἄλλου πρωτοτυπεῖ στὴν ἀπόπειρά του αὐτὴ, δεδομένου δτι μιὰ παρόμοια ἡ καὶ ἀντίτροφη προσπάθεια ἔχει γίνει ηδη καὶ σὲ ἄλλες χώρες. »Ἐπειτα διδόκληρη η «πεμπτουσία» τῆς δμιλίας του δρίσκεται στὴ «θεωρία» γιὰ τὴ «σχετικὴ αὐτογομία τοῦ κράτους» ἀπέγαντι στὴν ἀρχουσα τάξη, «θεωρία» ποὺ ἀπέσπασε καὶ δικαιολογημένα ἀλλωστε τὴν προσοχὴ καὶ τὸν ἔπαινο τῶν γενικῶν δπορτουνιστῶν.

Γιὰ δποιοι ἔρει ἀνάγνωση καὶ διαθέτει τὴ στοιχειώδη, τὴν κοινὴ λογική, δὲ χρειάζεται παρὰ νὰ ἀνοίξει τὰ μαρξιστικὰ - λεγινιστικὰ κείμενα γιὰ νὰ πληροφορηθεῖ τὶ εἶναι κράτος. »Ετοι δ «Εγγκελς στὸν «Πρόλογο στὸν Έμφύλιο Πόλεμο τοῦ 1871 στὴ Γαλλία» γράφει: «Τὸ κράτος δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ μηχανὴ γιὰ τὴν καταπλεση μιᾶς τάξης ἀπὸ μιὰν ἄλλη καὶ αὐτὸ ὅχι λιγότερο στὴν ίστοριὴ δημοκρατία ἀπὸ δ.τι στὴ μοναρχία». («Εκδοση Editions Sociales, 1952 σελ. 18). Καὶ στὸ πιὸ λαϊκό του ἔργο, «Τὴν καταγωγὴ τῆς ἀτομικῆς ιδεοτηγσίας, τῆς οίκογενειας καὶ τοῦ κράτους», προσθέτει: «Τὸ κράτος λοιπὸν δὲν εἶναι καθόλου μιὰ ἔξουσία, ποὺ ἐπεβλήθηκε στὴν κοινωνία ἀπ’ ἔξω. Οὔτε εἶναι η «πραγματοποίηση» τῆς ἡθικῆς ιδέας», «η εἰκόνα καὶ η πραγμάτωση τοῦ δρθού λόγου», δπως ίσχυρίζεται δ Χέγκελ. Εἶναι μᾶλλον ἔνα προϊόν τῆς κοινωνίας σ’ ἔνα δρισμένο στάδιο ἀνάπτυξης. Εἶναι η διολογία πώς η κοινωνία διαιρέθηκε σὲ ἀπαράδεχτους ἀνταγωνισμούς, ποὺ εἶναι ἀγίσχυρη νὰ τοὺς ἔξαφανίσει. Μὰ γιὰ νὰ μήν ἔξαντληθεῖ μ’ αὐτοὺς τοὺς ἀνταγωνισμούς, οὔτε οἱ τάξεις μὲ τὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα οίκονομικὰ συμφέροντα, οὔτε η κοινωνία μέσα σὲ μιὰ ἀγονη πάλη, ἔγινε ἀγαγκαία μιὰ δύναμη ποὺ γὰ στέκει ιραὶ γ ο μ ε ι ν ι κ α πάνω στὴν κοινωνία μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μετριάζει τὴ σύγχρονηση καὶ νὰ τὴν κρατάει μέσα στὰ σύνορα τῆς «τάξης». Κι’ αὐτὴ η δύναμη ποὺ γεννήθηκε μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία, μὰ ποὺ τοποθετήθηκε φηλότερα ἀπ’ αὐτὴ καὶ λίγο-λίγο ξεχώρισε δλότελα εἶναι τὸ κράτος». («Ελληνικὴ ἔκδοση σελ. 219—220). Καὶ παρακάτω στὸ ἴδιο ἔργο: «Αφού τὸ Κράτος γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ περιορισμοῦ τῶν ταξικῶν ἀνταγωνισμῶν μ ἀ κ α ἵ τ α υ τ ὁ γ ρ ο ν α ξεπήδησε μέσα ἀπὸ τὴν πάλη τῶν ἰδίων τάξεων, εἰ ἦ ν α ἵ σ υ η θ ω σ τ ὁ κ ρ ἄ τ ο σ τῆς πιὸ ἴ σ χ υ ρ ἄ η σ κ α ἵ ο ἵ ο γ υ ο μ ι χ ἄ κ υ ρ ι α ρ χ η σ τ ἄ ξ η σ, ποὺ μὲ τὸ μέσο τοῦ Κράτους γίνεται καὶ πολιτικὰ κυριαρχη τάξη κι’ ἔτσι ἀποκτάει καινούργια μέσα διάς καὶ ἔκμετάλλευσης τῆς καταπιεζόμενης τάξης. »Ε τ σ ι τὸ Κ ρ ἄ τ ο σ τῆς ἀρχαὶ δ τ η τ α σ η τ α γ π α γ ω ρ ἄ π ρ λ α τὸ κ ρ ἄ τ ο σ τῶν δ ου λ ο κ τ η τῶν,

μὲ σκοπὸς τὴν θίαιη ὅια τὴν ηση τῆς ὑποταγῆς τῶν δούλων, δπως τὸ φεουδαρχικὸν κράτος ἡταν δργανο τῶν εὐγενῶν, γιὰ γὰρ ἐξ ασφαλίζει πὴν κυριαρχία τους στοὺς ιδιολοπάροικους καὶ τοὺς ὑποτελεῖς χωρικούς καὶ δπως τὸ σύγχρονο κράτος εἶναι ἐνα δργανο ἐκ μετάλλευσης τῆς μισθωτῆς ἐργασίας ἀπὸ πὸ κεφαλαῖο.

Σὰν ἐξ αἰρεσης δημως ὑπάρχουν καὶ περίθοι, ὅπου οἱ ἀντιμαχόμενες τάξεις ισορροποῦν μεταξὺ τους τόσο πολὺ, ποὺ ἡ ἔξουσία τοῦ κράτους, σὰν φαγομενικοῦ, διαιτητῇ, παίρνει προσωριγὰ καὶ κάποια σχετικὴ ἀνεξαρτησία ἀπέναντι καὶ στὶς δυὸ δυό. ("Οπου παραπάνω σελ. 221—222. Οἱ ὑπογραμμίσεις εἶγαι δλες δικές μας").

Καὶ γιὰ τελειώγουμε μὲ τὶς παραπομπές στους κλασικοὺς τοῦ μαρξισμοῦ παραθέτουμε καὶ τὴν ἀποφῆ τοῦ Λένιν γιὰ τὸ κράτος, δπως αὐτὴ διατυπώνεται στὸ γνωστό του ἔργο «Κράτος καὶ Ἐπανάσταση»: «Σύμφωνα μὲ τὸν Μάρξ, τὸ κράτος εἶναι τὸ δργανο τῆς κυριαρχίας (ἡ ὑπογράμμιση τοῦ Λένιν), τὸ δργανο τῆς καταπίεσης μιᾶς τάξεως ἀπὸ τὴν ἄλλη. Σκοπός του εἶναι νὰ δημιουργήσει ἔνα καθεστώς ποὺ νομίμοποιει καὶ διαιωνίζει αὐτὴ τὴν καταπίεση, μετριάζοντας δημως τὶς συγχρούσεις μεταξὺ τῶν τάξεων». (Ἐλληνικὴ ἐκδόσιση σελ. 10).

Τώρα εἴτε πεῖς αὐτὲς τὶς πραγματικὰ σοφὲς κουδένες «περιγραφικὲς ἐκφράσεις», δπως ἀρέσκεται νὰ κάγει δ. κ. Πουλαντζᾶς, εἴτε πεῖς δπως ἀλλοιώς σου ἀρέσει, τὸ νόημα δὲν παύει νὰ εἶναι ἔνα καὶ πεντακάθαρο. "Οτι δηλαδὴ τὸ Κράτος εἶναι μιὰ μηχανή, ἐνα δργανο καταπίεσης μὲ τὰ συμφέροντα καὶ δὲ διεργασμὸς τῶν συγχρούσεων ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς τάξεις ποὺ ἐπιδιώκεται μὲ τὸ κράτος δὲ σημαίνει δὲ οἱ καταπιεζόμενοι συμφιλιώνοται μὲ τοὺς καταπιεστές, ἀλλὰ δὲ οἱ καταπιεζόμενες τάξεις χάνουν δρισμέγα δικαιώματά τους.

"Ο Ἐγκελές μιλάει παραπάνω γιὰ τὸ φαγομενικὸν διαιτητὴν ἀνάμεσα στὶς τάξεις μὲ τὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα, καθὼς καὶ γιὰ τὶς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, κατὰ τὶς δύοτες ἡ ἔξουσία τοῦ κράτους σὰν φαγομενικὸν διαιτητὴν παίρνει προσωριγὰ καὶ κάποια σχετικὴ ἀνεξαρτησία ἀπέναντι στὶς ἀνταγωνιζόμενες τάξεις. Τὸ νὰ θεωρεῖς αὐτὲς τὶς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις σᾶν τὸν κανόνα καὶ νὰ μιλᾶς γιὰ τὴν «σχετικὴ αὐτονομία τοῦ κράτους» σᾶν συγηθισμένου καὶ μόνιμου φαινομένου, σημαίνει πώς μεταμορφώνεις τὸν Ἐγκελές σὲ φιλισταῖο μικροαστό. Δείχνει πώς ἀπαρνέσαι τὸ μαρξισμὸν καὶ ὅλο του τὸ ζωτανὸν περιεχόμενο. "Επειτα τὸ νὰ «πλασσάρεις» σήμερα τὴν «θεωρία» τῆς δῆθεν σχετικῆς αὐτονομίας τοῦ Κράτους, δταυδ "Ἐγκελές ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰώνα ἔγραψε

ὅτι «ὁ καταχτητικὸς συναγωνισμὸς ἔχει ἀνεδάσει τὴ δημόσια ἔξουσία σὲ τέτοιο ὅφος ποὺ ἀπειλεῖ νὰ καταρροχθεῖσι δλάκαιρη τὴν κοινωνία ἀκόμα καὶ τὸ κράτος» (βπ. παρ. σελ. 221), αὐτὸ σημαίνει ότι παλέεις τὸ παιχνίδι τῆς ἀντίδρασης καὶ τοῦ ἡμεριαλισμοῦ, ἔξωραζοντας τὴ σημερινὴ πραγματικότητα.

Σὲ τελευταία ἀγάλυση, ἡ «θεωρία» τῆς σχετικῆς αὐτονομίας τοῦ κράτους ἀποτελεῖ μιὰν ἀπόπειρα ἐπαναφορᾶς τῶν σχετικῶν μὲ τὸ κράτος ἀντιλήφεων στὴν προμαρξιστικὴ ἐποχή. Τί δλλο δείχνει ἡ ἀποφῆ τοῦ Πουλαντζᾶ, ότι «ἡ ἀστικὴ τάξη δὲν ἔρει ἀπὸ τὴ φύση της ποὺ ἔγκειται τὸ πολιτικό της συμφέρον, μὲ νοῦ τὸ κράτος τὸ ἔρει, γιατὶ εἰγαὶ σχετικὰ αὐτόγονο μὲ π' αὐτὴν καὶ τῆς πὸ ἐπιβάλλει». (Ἡ ὑπογράμμιση δική μας). Γιατὶ τότε μπαίνει τὸ ἐρώτημα: "Αφοῦ τὸ ἀστικὸ κράτος εἶναι σχετικὰ αὐτόγονο ἀπὸ τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ ἀφοῦ αὐτὸ τῆς ἐπιβάλλει τὸ πολιτικό της συμφέρον, τότε τὶ εἶγαι αὐτὸ τὸ κράτος, ἀπὸ ποὺ ἀγλεῖ τὴν ὑπαρξὴν του, ἀπὸ ποὺ πραέρχεται; "Η ἀπάντηση δὲν εἶναι δὲ οἱ πάνω ἀπὸ τὶς τάξεις καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κράτος ὑπάρχει μιὰ δλλη δύναμη ποὺ ἔνδιαφέρεται γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ ποὺ μέσο τοῦ κράτους τῆς τὰ ἐπιβάλλει; Καὶ αὐτὴ ἡ δύναμη δὲ θὰ πρέπει, σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴ συλλογιστικὴ, νὰ εἶναι δ. θεός, ἡ «ἡθικὴ ἰδέα», δ. «δρθὸς λόγος» κλπ.; "Ἐτοι δημως μοιραία ἔχαγυρόζουμε πάρα πολὺ πίσω στὴ χριστιανικὴ - Παυλιανὴ θέση γιὰ τὸ κράτος («Οὐκ ἔστιν ἔξουσία οἰμή ἀπὸ Θεοῦ»), μὲ ἀμεσο συγκόλουθο δὲ οἱ ἀντιτασθμενοὶ τῇ τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν".

Κανεὶς δὲν ὑποστηρίζει δὲ οἱ μαρξιστὲς μποροῦν νὰ σταθοῦν ἀμετακίνητοι σὲ ὅσα ἔγραψαν οἱ κλασικοὶ τοῦ μαρξισμοῦ ἀπὸ τὸν Μάρξ καὶ τὸν Ἐγκελές μέχρι τὸν Λένιν, τὸν Στάλιν καὶ τὸν Μάο Τσέ-τούγκκ. Κανεὶς δὲν ὑποστηρίζει δὲ η μελέτη τῶν προβλημάτων μὲ τὰ δποτα καταπιάστηκαν οἱ μεγάλοι αὐτοὶ ἀντρες μπορεῖ νὰ σταματήσει ἐκεὶ ποὺ αὐτοὶ τὴν ἐφθασαν. "Αφοῦ η πραγματικότητα μεταβάλλεται συνεχῶς, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια δὲν ἀποκαλύπτεται (καταχτιέται) παρὰ μόνο τημματικά, ἀφοῦ δημαρξισμὸς θέλει εἶναι ἔνα νεκρὸ δόγμα, ἀλλὰ ἔνας ζωντανὸς δόγμης γιὰ δράση, είμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μελετᾶμε συνεχῶς αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀλήθεια ἀναμφισθήτητη, ἡ δποτα δημως δὲν ἔχει τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὴν προσπάθεια τῶν ρεβιζιονιστῶν νὰ ἀναθεωρήσουν τὶς ὕδεις τὶς δάσεις τοῦ μαρξισμοῦ στὸ δνομα αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς τῆς πραγματικότητας, ἐνῶ συγχρόνως στὰ λόγια ἐμμένουν τάχα στὴ μαρξιστικὴ θεωρία, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ξεκαθαρίσουν τὶς σχέσεις τους μαζί της. Αὐτὸ «εἶναι ἔνας τυπικὸς ρεβιζιονισμός», δπως ἔγραψε δ. Λένιν, «γιατὶ μονάχα οἱ ρεβιζιονιστὲς ἀποχτήσανε μιὰ ἐλεεινὴ φήμη, ξεκόδοντας ἀπὸ τὶς θεμελιώδεις ἀπόφεις τοῦ μαρξισμοῦ καὶ δείχνοντας φόδο ἡ ἀνικανότητα νὰ ξεκαθαρίσουν τὸν λογαριασμούς τους ἀνοιχτά, κατηγορηματικά, ἀποφασιστικά καὶ ἔστερα μὲ τὶς ίδεες ποὺ ἔγκατέλειψαν». (Λένιν: «Ύλισμὸς καὶ Ἐμπειροκριτικισμός», ἐλλην. μεταφρ. 1956 σελ. 8).

’Εφημερίδα τοῦ στρατοῦ τοῦ Β. Βιετνάμ καταδικάζει τὶς ἀπάτες τῶν «εἰρηνικῶν συνομιλιῶν» σὰν υπορεσίες στὸν ἵμπεριαλισμὸν τῶν Η.Π.Α.

Ἀνόι 22. 7. 66 (Χ σὲ ν ἔος ἄ)

Σύμφωνα μὲ τὸ βιετναμέζικο Πρακτορεῖο Εἰδήσεων, ἡ ἐφημερίδα τοῦ Βιετναμέζικου Λαϊκοῦ Στρατοῦ «Κουάν Ντόϊ Νάν Ιτάν» δημοσίευσε στὶς 19 Ὁυλίου ἄρθρο σχολιαστοῦ, ἢπου καταδικάζονται οἱ διάφορες ἀπάτες γιὰ «συνομιλίες εἰρήνης», ποὺ ἀποτελοῦν δυθεῖο στὸν ἵμπεριαλισμὸν τῶν Η.Π.Α. πάνω στὸ ζῆτημα τοῦ Βιετνάμ.

Τὸ ἄρθρο τονίζει δὴ ὃ πόλεμος τοῦ Βιετνάμ εἶναι τὸ κέντρο τῆς παγκόσμιας πολιτικῆς ζωῆς. «Υπάρχουν διάφορες γνῶμες καὶ ἀπόψεις σὲ δὴ, ἂρθρο τὴν κατάπαυση αὐτοῦ τοῦ πολέμου, ποὺ ἴμπορούν νὰ διαιρεθοῦν σὲ τρεῖς κύριες δόμαδες:

1) Οἱ ἡγετικοὶ κύκλοι τῶν Η.Π.Α φλυαροῦν ἀκούραστα γιὰ τὴν «έπιτιμη τούς γιὰ εἰρήνη» καὶ γιὰ «τερματισμὸν τοῦ πολέμου» καὶ γιὰ τὸ δὴ «τὸ «κλειδί γιὰ τὴν εἰρήνη εἶναι τὸ 'Ανοί».

2) «Ἐνας ἀριθμὸς ἄλλων προσώπων, ποὺ ἰσχυρίζονται δὴ «ένδιαφέρονται ζωὴρὰ γιὰ τὸ θέμα τοῦ Βιετνάμ», ἔχουν τονίσει τὴν ἀνάγκη γιὰ διεξαγωγὴ «διαπραγματεύσεων» καὶ λένε δὴ τὸ 'Ανοί πρέπει νὰ καθήσει «στὸ τραπέζι τῆς συνδιάσκεψης» ἀν θέλει νὰ δεῖξει τὴν ἐπιθυμία του γιὰ εἰρήνη.

3) Ἀπὸ τὴ μεριά μας, δ. βιετναμέζικος λαὸς ἔχει πολλὲς φορὲς ξεκαθαρίσει τὴ θέση του. Στὴν πρόσφατη ἔκκλησή του πρὸς δόλο τὸ λαὸς καὶ τοὺς μαχητές τοῦ Βιετνάμ δ. Πρόεδρος Χὸ Τσὶ Μίνχ εἶπε:

«Ἄς σταματήσουν οἱ Η.Π.Α τὸν ἐπιθετικὸν πόλεμον στὸ Βιετνάμ, ἀς ἀποσύρουν ἀπὸ τὴ χώρα αὐτὴ δόλα τὰ στρατεύματα τῶν Η.Π.Α καὶ τῶν δορυφόρων τους καὶ ἡ εἰρήνη θὲ ξαναγυρίσει ἀμέσως ἑδῶ. Η θέση τοῦ Βιετνάμ εἶναι καθαρή: εἶναι τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς κυβέρνησης τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ καὶ τὰ πέντε σημεῖα τοῦ 'Εθνικοῦ 'Απελευθερωτικοῦ Μετώπου τοῦ Νότιου Βιετνάμ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐκλογὴ!».

Τὸ ἄρθρο ἀναλύει τὶς διάφορες ἀπόψεις καὶ γνῶμες.

Μετά ἀπὸ τὴν παραδεση πολλῶν γεγονότων ποὺ ἀποδείχισαν τὴν ὑπακρισία τῶν ἀνοιτηῶν γιὰ «εἰρηνικές συνομιλίες» τοῦ Τζόμσον, τὸ ἄρθρο τονίζει δὴ παρὰ τὶς ὥραις λέξεις γιὰ «εἰρήνη» καὶ «διαπραγματεύσεις», οἱ ἀμερικανοὶ ἵμπεριαλιστὲς στὴν πράξη ἀναζητοῦν τρόπους καὶ μέσα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἐπιθετικῶν στόχων τους στὸ Βιετνάμ.

Η θέση τῶν Η.Π.Α εἶναι, χρησιμοποιώντας ὀπτινθρωπή βία, νὰ γονατίσουν τὸ βιετναμέζικο λαὸς καὶ νὰ ἐκβιάσουν διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς δικούς τους δρους. Οἱ ἵμπεριαλιστές τῶν Η.Π.Α θέλουν νὰ παρατείνουν τὴν κατοχὴ τοῦ Νότιου Βιετνάμ ἀπὸ τὰ στρατεύματα τῶν Η.Π.Α. Θέλουν νὰ καταθέσει τὰ δηλα τὸ 'Εθνικό 'Απελευθερωτικό Μέτωπο τοῦ Νότιου Βιετνάμ καὶ ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸ βιετναμέζικο λαὸς νὰ ἀποδεχτεῖ τὸ νεοαποικιακὸ καθεστῶς τῶν Η.Π.Α στὸ Νότιο Βιετνάμ.

Τὸ ἄρθρο προσθέτει δὴ διορισμοὶ ἀνθρωποὶ ποὺ ἔχουν δεῖξει μεγάλη ἀνησυχία γιὰ τὸν πόλεμο στὸ Βιετνάμ ὑποστηρίζουν μὲ ζῆτο τὶς «εἰρηνικές διαπραγματεύσεις» στὸ βιετναμικὸ ζῆτημα. Προτείνουν ἔνα συστηματικὸ σχέδιο ποὺ ἔχει ως ἔξῆς: «Κατάπαυση τῶν διομαρτισμῶν» τοῦ Βορείου Βιετνάμ ἀπὸ τὶς Η.Π.Α, σύγκληση μιᾶς «συνδιάσκεψης γιὰ εἰρηνικές διαπραγματεύσεις», ιστορίηση γιὰ τὴν «κατάπαυση τῶν ἔχθροπραξιῶν», συζήτηση γιὰ τὴν «ἀνάκληση τῶν δέντρων στρατευμάτων», ινταλλαγὴ ἀπόψεων γιὰ τὴν «έπιπλυση τοῦ έσωτερικοῦ πολιτικοῦ ζῆτηματος».

Ἀπὸ τὴν πρώτη μιατρά, λέει πὸ ἄρθρο, αὐτὴ ἡ θέση φαίνεται νὰ εἶναι πελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ θέση τῶν Η.Π.Α καὶ ισυνεχίζει: «Άλλα εἶναι πραγματικά ἔτσι; Οχι! Οι αὐθαίρεις ίσεροπορικὲς ἐπιβρομές στὴ Λαοκρατικὴ Δημοκρατία

τοῦ Βιετνάμ ιστὸ πὸ Η.Π.Α ισνιστοῦν μιὰ κυνικὴ καταπάτηση τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων ἐνὸς ἀνεξάρτητου κράτους. Οἱ Η.Π.Α πρέπει νὰ πιμωρθοῦν γιὰ τὰ ἔγκληματά της. Η «κατάπαυση τῶν διομαρτισμῶν τοῦ Βορείου Βιετνάμ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ λογικὴ πορεία καὶ οἱ διομαρτισμοὶ πρέπει νὰ σταματήσουν ἀμέσως χωρὶς δρους καὶ τελειωτικά. Δὲν μποροῦν νὰ γίνονται καθόλου «παζάρια» οὕτω παραχωρήσεις πάνω σ' αὐτὸ πὸ θέμα.

Τὸ ἄρθρο σὲ ισχύει δὴ τὸ νὰ προτείνεις διαπραγματεύσεις μὲ τὶς Η.Π.Α καὶ νὰ υποστηρίζεις δὴ ὁ Νοτιοβιετναμέζικος λαὸς πρέπει νὰ «σταματήσει νὰ πολεμεῖ» τὶς Η.Π.Α, ἐνὸς αὐτές ίσκαμά ιδρυμάνται ρητὰ δλα τὰ ιερὰ καὶ θεμελιώδη δικαιώματα τοῦ βιετναμέζικου λαού, κλιμακώνου πυρετώδικα τὸν ἐπιθετικὸν πόλεμο στὸ Βιετνάμ καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐντείνουν τὴ στρατιωτικὴ πους πίεση, σημαίνει νὰ ιένθαρρεις τοὺς ἐπιθετιστές τῶν Η.Π.Α νὰ προχωρήσουν. Οἱ Η.Π.Α ἔχουν προκαλέσει πὸν ἐπιθετικὸ πόλεμο ἐνάντια στὸ Βιετνάμ. Γιατὶ δρισμένοι ἀνθρώποι καλοῦν σὲ συζήτησεις ἀντὶ νὰ καλέσουν τὶς Η.Π.Α, ἀκόμα καὶ τώρα, νὰ ισταματήσουν τὸν ἔγκληματικὸν πόλεμο;

Τὸ ἄρθρο συνεχίζει:

Ποιός εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν συζητήσεων γιὰ «ἀνάκληση τῶν ξένων στρατεύματά»; Ποιά εἶναι τὰ μόνα ξένα στρατεύματα στὸ Βιετνάμ αὐτὴ πὴ στηγμή; Εἶναι ξεκάθαρο δὴ πὰ μόνα ξένα στρατεύματα εἶναι τὰ ἐπιθετικὰ στρατεύματα τῶν Η.Π.Α καὶ τῶν ιθυρυφόρων τους· πρέπει λοιπὸ νὰ ιάποσυρθοῦν. «Ἄς ἀποσύρουν οἱ Η.Π.Α πὰ στρατεύματά πους, ἀς διοιλύσουν τὶς στρατιωτικές τους ιδαίσεις στὸ Ν. Βιετνάμ καὶ δ. πόλεμος θὰ σταματήσει ἀμέσως. »Οσο οἱ Η.Π.Α δριούνται νὰ πὸ κάνουν κάνεις συζήτηση μὲ τὶς Η.Π.Α δὲν θὰ σημαίνει νὰ ιάναγνωρίσουμε σὰν νόμιμη τὴν εἰσβολὴ τῶν ἀμερικανικῶν στρατεύματων στὸ Βιετνάμ; Αὐτὸ τὸ διφορούμενο σχέδιο γιὰ εἰρήνη στὴν ούσια δὲν εἶναι ιδιαφορετικὸ ἀπὸ τὴν όπατὴ τῶν «εἰρηνικῶν συνομιλιῶν» πὸν Η.Π.Α.

Τὸ ἄρθρο λέει: «Ο Βιετναμέζικος λαὸς εἶναι ιάποφασισμένος νὰ ίσχωνται στὸν ἐπιθετικὸ πόλεμο τῶν ἵμπεριαλιστῶν τῶν Η.Π.Α γιὰ μὰ υπερασπίσει τὴν κυριαρχία, ιδεοχαρτησία, ἐνότητα, καὶ ἔδαφικὴ ἀκεραιότητα τῆς πατρίδας του — τοῦ Βιετνάμ. Τὰ πέσσερα σημεῖα τῆς κυβέρνησης τῆς Λ.Δ. τοῦ Βιετνάμ καὶ τὰ πέντε σημεῖα τοῦ Ι.Ε.Α. Μετώπου τοῦ Ν. Βιετνάμ ποὺ δρίσκονται ιένσωματωμένα πλήρως στὴν ἔκκληση ποὺ Προέδρου Χὸ Τσὶ Μίνχ τῆς 17 Ὁυλίου πρὸς τοὺς πατριώτες δλης τῆς χώρας, ἀποτελοῦν μιὰ θέση ἀμετάβλητη. »Οποιες θυσίες καὶ δυσκολίες καὶ ἄλλη χρειαστεῖ νὰ υποφέρουμε, εἴμαστε ιάποφασισμένοι νὰ υπερασπίσουμε πὰ ιερὰ μας ἔθνικά δικαιώματα. Αὐτὸ εἶναι ἔνα ζῆτημα ἀρχών ποὺ δὲ ιχωράει παζάρια. Νὰ ιέποστηρίζεις δὴ αὐτὴ ἡ θέση τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ εἶναι «πιολύ οικλήρη» μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ιστακήσεις πολιτικὴ πίεση καὶ νὰ ἀναγκάσεις τὸ βιετναμέζικο λαὸς νὰ ιάποφαρήσει καὶ νὰ ίσχυκαταλείψει τὰ νόμιμα ἔθνικά του δικαιώματα, προφανῶς σημαίνει νὰ υπερασπίζεις τοὺς ἐπιθετιστές τῶν Η.Π.Α.

Καταλήγοντας τὸ ἄρθρο λέει δὴ οἱ ἵμπεριαλιστὲς τῶν Η.Π.Α «κλιμακώνουν πυρετώδικα τὸν ἐπιθετικὸν πόλεμο σὲ ἔνα ἐπικίνδυνο διαθήμο. Οἱ ἀπατηλές διακηρύξεις τους γιὰ «εἰρήνη» δὲν ἔχουν ἄλλο ισκοπὸ παρὰ νὰ καλύψουν τὶς παράφρονες πράξεις τῆς κλιμάκωσης. »Αντιμέτωπος σ' αὐτὲς τὶς πράξεις τῶν ἐπιθετιστῶν διεθναίς λαοῖς δὲν ἔχει παρὰ μιὰ μόνο ἔκλογν: Νὰ πολεμήσει ιάποφασιστικὰ μέχρι τὸ τέλος ἐνάντια στὴν ἐπίθεση. Θὰ πολεμήσουμε δοσοκαλήρου ποὺ λασὺ μας.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΣΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

4 Ιουνίου 1966

Στήν Κεντρική Έπιτροπή

της "Ενωσης Κομμουνιστικής Νεολαίας
Κούβας

'Αγαπητοί σύντροφοι,

Πήραμε τὸ μήνυμά σας μὲ τὸ δόπονο καταγγέλλετε τὴν νέα ενταση τῆς διαρκοῦς ἐπίθεσης τοῦ γιάγκικου λιπεριαλισμοῦ ἐναντίον τῆς Κούβας καὶ τῆς ἐπανάστασής της καὶ κάνετε ἔκκληση στὴν ἀλληλεγγύη μας.

Μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, διαδηλώνομε τὴν διοληφωτικὴν καὶ ἀκατάλιτην ἀλληλεγγύην τοῦ Κινήματός μας τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας πρὸς τὴν κουβανικὴν ἐπανάσταση, τὴν κουβανικὴν νεολαία καὶ τὸν κουβανικὸν λαό.

Οἱ τελευταῖς ἐπιθετικὲς ἑνέργειες τοῦ γιάγκικου λιπεριαλισμοῦ ἐναντίον τῆς πατρίδας σας ἀποδείχνουν γιὰ ἄλλη μᾶς φορὰ δρισμένες θεμελιώδεις ἀλήθειες ποὺ τὶς ἐπιβεβαίωνον καθημερινὰ μὲ τὴν ἴδια τους τὴν πείρα οἱ λαοὶ ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους καὶ ἐναντίον τῆς λιπεριαλιστικῆς ἐπίθεσης.

"Ἡ φύση τοῦ λιπεριαλισμοῦ δὲν ἔχει ἀλλάξει καὶ δὲν ὁ ἀλλάξει ποτέ. 'Ο ἀμερικάνικος λιπεριαλισμὸς εἶναι δὲν' ἀριδ. 1 ἔχθρος τῶν λαῶν τῶν χωρῶν μας· εἶναι δὲν' ἀριδ. 1 ἔχθρος τῶν λαῶν δύον τῶν κόσμου, εἶναι ή κύρια δύναμη ἐπίθεσης καὶ πολέμου στὸν κόσμο.

Χρησιμοποιεῖ καὶ θὰ χρησιμοποιεῖ πάντοτε διπλὴ τακτικὴν ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος τῶν ἐκβιασμό, τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐπίθεσης καὶ τὴν πραγματικὴν ἐπίθεση καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὴν ἔξαπτηση κάτω ἀπὸ τὴν μορφὴ τοῦ φεύδοντος, τῶν συκοφαντῶν καὶ τῶν «φιλεπιθηκῶν λόγων».

Οἱ χρουστσοφίκοι ρεβιζιονιστὲς ἀρνοῦνται αὐτὲς τὶς γεννιές ἀλήθειες, ἐπιχειροῦν νὰ δημιουργήσουν αὐταπάτες γιὰ τοὺς λιπεριαλιστὲς ἀμερικάνους ἥγετες ποὺ τὸν παρουσιάζουν σὰν «συννετοὺς καὶ λογικούς», ἐκθειάζουν τὴν «εἰρηνικὴν συνύνταξην» ἀνάμεσα σὲ καταπιεστὲς καὶ καταπιεζόμενους. 'Τοποστήζουν τὴν συνθηκολόγηση μπροστά στὴν λιπεριαλιστικὴν ἐπίθεση καὶ στηρίζουν τὴν πολιτικὴ τους στὴν ἀμερικανοσοβιετικὴ συνεργασία γιὰ τὴν κυριαρχία στὸν κόσμο ἐνάντια σ' ὅλους τοὺς λαούς. Εἶναι συνεργάτες καὶ πράκτορες τοῦ ἀμερικάνικου λιπεριαλισμοῦ. 'Ο συνεπής ἀγώνας ἐναντίον τους ἐπιβάλλει τὸν ἀσταμάτητο ἀγώνα ἐναντίον τοῦ χρουστσοφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ.

Δὲν ἔχενομε τὶς προδοσίες καὶ τὶς δολιότητες τῶν χρουστσοφικῶν ρεβιζιονιστῶν, τὸν γιάγκικον λιπεριαλισμὸν καὶ τὸν δργάνον τους, τὸν ΟΗΕ. Τὴν ἐποχὴν ἔκεινη ὅταν ἐμεῖς καλούσαμε τὴν νεολαία τοῦ Βελγίου νὰ ἐνισχύσει τὸν ἀγώνα τῆς γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς σοσιαλιστικῆς Κούβας, οἱ χρουστσοφίκοι ρεβιζιονιστὲς τοῦ Βελγίου, ἀκολούθωντας τὸ παράδειγμα τῶν κυρίων τους, σᾶς πρόδιναν, σᾶς συκοφαντοῦσαν, σᾶς χτυποῦσαν καὶ χαρακτήριζαν τὸν πρόδερο τῶν ΗΠΑ σὰν «ἄνθρωπο τῆς Ελεήνης».

Τελευταῖα ἀκόμα, οἱ ρεβιζιονιστὲς αὐτοὶ χτύπησαν τὸ λόγο ποὺ ἐκράνησε ἔνας κουβανὸς σύντροφος: τὸ ἀπλούστατο γεγονός πὼς μίλησε γιὰ ἐπαναστατικὸν ἀγώνα τῶν λαῶν θεωρήηκε ἀπ' αὐτὸν σὰν τυχοδιωκτισμός.

Στὸν ἀγώνα γιὰ τὶς διεκδικήσεις τῶν ἐργαζομένων νέων, τῶν σπουδαστῶν καὶ στρατιωτῶν, ἐνάντια στὴν ἐθνικὴν προδοσία, ἐνάντια στὸν ἀμερικάνικο λιπεριαλισμὸν καὶ τοὺς λα-

κέδες τοὺς τῆς βελγικῆς οἰκονομικῆς διλγαρχίας, ἐνάντια στὸς ἔνες βάσεις στὸ Βέλγιο, ἐνάντια στὸ ΝΑΤΟ, ἐνάντια στὸν ἐκφασισμὸν τοῦ καθεστῶτος καὶ γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας, τὸ Κίνημα τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας τοῦ Βελγίου θεωρεῖ πάντοτε πῶς διεθνισμὸς εἶναι ἀναπόσπαστο τμῆμα τοῦ γενικοῦ τοῦ ἀγώνα.

Ἐπεδειχνεῖ, ἐπιδειχνεῖ καὶ θὰ ἐπιδειχνεῖ πάντοτε τὴν πιὸ στενὴ ἀλληλεγγύη μὲ τὸν ἀγώνα τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου ἐνάντια στὸν λιπεριαλιστὲς καὶ τὸν ἀρχηγό τους ἀμερικάνικο λιπεριαλισμό. 'Ἐπιδειχνεῖ λιαίτερα ἀλληλεγγύη πρὸς τὴν κυνέικην ἐπανάσταση, στὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἐπαναστατικὸν κίνημα τοῦ Κογκό, στὸν ηωαῖκο ἀγώνα τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ καὶ πόδη τὴν κουβανέεικη ἐπανάσταση.

Μποστά στὴν ἀμερικανοβελγικὴν ἀποικιστικὴν ἐπίθεση ἐνάντια στὸν κογκολέζικο λαό, τὸ κίνημα τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας τοῦ Βελγίου, περιφρονοῦντας τὴν καταπίεση, ἀνέπτυσσε πάντοτε ὅλο καὶ περισσότερο τὴ δράση του, στὸ πλευρὸν πάντοτε τὸν κογκολέζικον λαοῦ ἀντιτάσσονταν στὴν πολύμορφη διαστοριότητα τῶν λιπεριαλιστῶν ἐπιθετιστῶν. Τὸ κίνημα τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας ἀνέπτυσσε κάτω ἀπὸ διάφορες μορφές τὴ δράση του, ἐκδηλώνοντας τὴν ἀλληλεγγύην τοὺς στὸν ηωαῖκο βιετναμέζικο λαὸ καὶ σταν τὸ ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΕΛΤΟΘΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟῦ Νότιου Βιετνάμ δήλωσε πὼς θὰ ἔχανε ἔκκληση, στὴν κατάλληλη στιγμή, γιὰ ἐθελοντὲς νὰ πολεμήσουν στὸ πλευρὸν τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ ἐνάντια στὸν ἀμερικάνικο λιπεριαλιστὲς ἐπιθετιστές, καλέσαμε τοὺς νέους τοῦ Βελγίου νὰ ἀπαντήσουν στὴν ἔκκληση αὐτῆς καὶ τὸ κίνημα τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας πήρε τὰ κατάλληλα μέτρα δύστε στὸν ἔρθει ή στιγμὴ αὐτῆς, νέοι, κομμουνιστὲς καὶ ἀλλοί, νὰ ἐπιληρώσουν ἀποτελεσματικὰ τὸ καθῆκον αὐτῶν.

Σχετικὰ μὲ τὴν Κούβα, ἐμεῖς προετοιμαζόμαστε γιὰ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα γιὰ νὰ συνεχίσουμε νὰ ποοσφέρουμε σὲ πλήρη ἀμονά τοὺς στὸν Κομμουνιστικὸν Κόδμα Βελγίου τὴν πλήρη ψηστήριξην μας στὴν κουβανικὴν ἐπανάσταση, μὲ τὸ ποδοληφανέντα μορφὴ ποὺ θὰ ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις, μορφὲς ποὺ εὐχόμαστε νὰ καθορισθῶνταν δύτερα ἀπὸ ἀμοιβαία συνεννόηση ἀνάμεσα στὶς δύο δργανώσεις μας.

ΚΟΤΒΑ, ΝΑΙ! ΓΙΑΓΚΗΔΕΣ ΟΧΙ!
Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ
ΣΤΗΝ ΚΟΤΒΑ ΘΑ ΑΠΟΤΤΧΕΙ!
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ! ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΤΒΑ!
ΝΑΙ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ
ΒΑΣΗ ΓΚΟΤΑΝΤΑΝΑΜΟ!
ΤΟ ΓΚΟΤΑΝΤΑΝΑΜΟ ΕΙΝΑΙ ΚΟΤΒΑΝΙΚΟ ΕΔΑΦΟΣ!

ΖΗΤΩ ΟΙ ΠΙΕΤΕ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΚΟΤΒΑΝΕΖΙΚΟΥ ΛΑΟΥ!
ΖΗΤΩ ΟΙ ΔΤΟ ΔΙΑΚΗΡΤΕΙΣ ΤΗΣ ΑΒΑΝΑ!
ΖΗΤΩ Η ΚΟΤΒΑΝΕΖΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ!
ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΤΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΤΒΑΝΕΖΙΚΟ ΛΑΟ!

Μισέλ Γκραιντόρ
Γραμματέας τοῦ Κινήματος
τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Τοῦ ΤΣΕΝΓΚ ΤΣΕ - ΣΕ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ἐίναι γνωστὸ πῶς τὰ κράτη ποὺ κατευθύνονται ἀπὸ τὶς ἐκμεταλλεύτριες τάξεις προσφέρουν ἀμετάβλητα στὸν ὑπαλλήλους τοὺς ἔχεινται συνθῆκες ἵωης καὶ πολλὰ πονόμα γιὰ νὰ τὶς ἔξυπηρητούν στὴν καταπίεση τοῦ λαοῦ. Ἐγκατεστημένοι ἱὲ ὑψηλὲς θέσεις, ἀπολαμβάνουν ἐπικερδεῖς παροχὲς καὶ κακομεταχειρίζονται τὸ λαὸ — αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐκμεταλλευτῶν τάξεων. "Ἄς πάρονται γὰρ παράδειγμα τὴν Γαλλία τῆς Δεύτερης Αὐτοκρατορίας: ἔνας βουλευτὴς στὴν Ἐθνοσυνέλευση κέρδιζε 30.000 φράγκα τὸ χρόνο, ἔνας ὑπουργὸς 50.000 φράγκα, ἔνας μέλος τοῦ Ἰδιαιτέρου Συμβουλίου 100.000 φράγκα καὶ ἔνας Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας 130.000 φράγκα. "Ἄν ἔνας ἀτ' αὐτοὺς εἰχε καὶ ἄλλες θέσεις, ἔπαιρνε περισσότερους μισθοὺς. "Ο Ρουέ, π.χ. εὐνοούμενος τοῦ Ναπολέοντα III, ἦταν ταυτόχρονα βουλευτὴς τῆς Ἐθνοσυνέλευσης, μέλος τοῦ Ἰδιαιτέρου Συμβουλίου καὶ Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. "Ο ἑτησίος μισθός τον ἀνέρχονταν στὰ 260.000 φράγκα. "Ἐνας καλὸς παρισινὸς ἔργατης ἔπειτε νὰ δουλέψει 150 χρόνια γιὰ νὰ κερδίσει τὸ ποσὸν αὐτό. "Οσον ἀφορᾷ τὸ Ναπολέοντα III, ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Δημόσιο Ταμεῖο 25 ἑκατομμύρια φράγκα τὸ χρόνο· μὲ ἄλλες κρατικὲς ἐπιχορηγήσεις, εἶχε ἔνα ἑτησίο εἰσόδημα 30 ἑκατομμύριαν.

Τὸ γαλλικὸ προλεταριάτο δὲν μποροῦσε νὰ ἀνέχεται αὐτὴ τὴν κατάσταση πραγμάτων. Πρὸιν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἰδρυση τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, εἶχε ἀξιώσει τὴν κατάργηση τοῦ συστήματος τῶν ὑψηλῶν ἀποδοχῶν. "Οταν ἴδρυθηκε ἡ Κομμούνα, ὁ πόθος αὐτὸς τῶν ἔργα-ξομένων, ποὺ εἶχε ἐκφρασθεῖ ἀπὸ παλὺν καιρὸ, εἰσακούστηκε. Τὴν 1η Ἀπριλίου, ἔνα ἰστορικὸ διάταγμα καθόρισε τὸν πιὸ ὑψηλὸ ἑτησίο μισθὸ ἐνὸς ὑπαλλήλου, στὰ 6.000 φράγκα. Προηγούμενα, ἀναφερότανε στὸ διάταγμα αὐτό, οἱ ὑψηλὲς θέσεις τῶν δημοσίων ἰδρυμάτων, ἔξαιτιας τῶν μεγάλων μισθῶν ποὺ προσφέρονταν γιὰ τὶς θέσεις αὐτές, ἀποτελοῦσαν ἀντικείμενο παραλήσεων καὶ ἀπονομῆς μὲ βάση τὴν προστασία τῶν περισσότερο ἢ λιγότερο ἴσχυρῶν. "Άλλα, σὲ μᾶς πραγματικὴ λαοκρατικὴ δημοκρατία, δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἀργόμισθοι οὔτε ὑψηλοὶ μισθοὶ. 6.000 φράγκα, αὐτὸς κέρδιζε ἔνας καλὸς γάλλος ἔργατης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Σύμφωνα μὲ τὸν ἔξοχο σοφὸ Χάξλεϋ, αὐτὸς τὸ ποσὸν ἤταν ἐλαφρὰ διλγότερο ἀπὸ τὸ ἔνα πέμπτο αὐτοῦ ποὺ ἔπαιρνε ἔνας γραφέας τοῦ Γραφείου Ἐθνικῆς Παιδείας στὸ Λονδίνο.

"Η Κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ ἀπαγόρευε στὸν ὑπαλλήλους τῆς νὰ ἔχουν πολλὲς θέσεις. "Η ἀπόφαση ποὺ υιοθετήθηκε στὶς 19 Μαΐου καθόριζε: Ἐμὲ βάση τὸ γεγονὸς πῶς κάτω ἀπὸ τὸ Κομμουνάρικο καθεστώς, γιὰ κάθε ἔργασία πρόπει νὰ κορηγεῖται μᾶς ἐπαρκῆς ἀποξημώση γιὰ νὰ ἔξασφαλίζει τὴν

ὑπαρξῆ καὶ τὴν διξιοπρέπεια αὐτοῦ ποὺ τὴν παρέχει... ἡ Κομμούνα διατάσσει: κάθε συσσώρευση ἀπαγορεύεται· κάθε ὑπαλλήλος τῆς Κομμούνας, ποὺ ἐπιφορτίζεται ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἀπασχόληση του νὰ ἔχετελεσει διοικητή ποτε ἀλλη πρόσδετη ἔργασία, δὲν δικαιοῦται καμμᾶς ἀλλης ἀποξημώσης(1).

Ταυτόχρονα ἡ Κομμούνα, καταρργώντας τὸν ὑψηλὸν μισθὸν καὶ ἀπαγορεύοντας στὸν ὑπαλλήλους τῆς νὰ συσσωρεύουν πολλοὺς μισθοὺς ὅταν ἐπιφορτίζονται καὶ μὲ ἄλλα καθήκοντα, ἀνέβασε ἐπίσης τὸν ἔμπειρον μισθὸν γιὰ νὰ λιγοστέψει τὴν ἀπόσταση στὴν κλίμακα τῶν ἀμοιβῶν. "Ἐτοι, στὶς ὑπηρεσίες, οἱ πιὸ ἔμπειροι μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων ἔφεσαν τὰ 800 μὲ 1.200 φράγκα τὸ χρόνο, δηλαδὴ αὐξήθηκαν κατὰ 80 %, ἐνῶ οἱ ὑψηλοὶ μισθοὶ τῶν 12.000 φράγκων τὸ χρόνο μειώθηκαν στὸ μισθὸ καὶ ἔπεισαν στὰ 6.000 φράγκα.

Τὰ μέλη τῆς Κομμούνας ἔδιναν τὸ παράδειγμα σχετικὰ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεών τους γιὰ τὴν κατάργηση τῶν προνομίων, τῶν ὑψηλῶν μισθῶν καὶ τῶν πολλῶν μισθῶν γι' αὐτοὺς ποὺ ἀπασχολοῦνταν σὲ πολλὰ καθήκοντα. "Ο Τεῖς, μέλος τῆς Κομμούνας, ποὺ δούλευε στὰ Ταχυδρομεῖα, ἔπειτε νὰ πάρονται γιὰ μηνιαῖο μισθὸ 500 φράγκα σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμούς, ἀλλὰ δὲν δέχονται νὰ εἰσπράττει παρὰ 450 φράγκα. "Ο στρατηγὸς τῆς Κομμούνας Ρομπλέν, παρατίθηκε μὲ τὴ δική του θέληση ἀπὸ τὸ μισθὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἀρνήθηκε νὰ δεχεῖται τὸ διαμέρισμα ποὺ τὸν προσφέρθηκε στὸ Palais de l'Elysée. Εἴπε πῶς ἡ θέση ἐνὸς στρατηγοῦ εἶναι ἔκει ὅπου βρίσκονται οἱ δυνάμεις του.

Στὶς 6 Ἀπριλίου, ἡ Ἐπετεροπὴ τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ ὑιοθέτησε μιὰ ἀπόφαση μὲ τὴν δύοια καταργοῦσσε τὸ βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ: «Θεωρώντας πῶς δὲ βαθμὸς τοῦ στρατηγοῦ εἶναι ἀσυμβίσθατος μὲ τὴ δημοκρατικὴ δργάνωση τῆς Ἐθνοφρουρᾶς... καταργεῖται δὲ βαθμὸς τοῦ στρατηγοῦ(2). Δυστυχώς, δὲν πρόλαβαν νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὴ τὴν ἀπόφασην.

Οἱ ἡγέτες τοῦ κράτους ἔπαιρναν μισθοὺς ποὺ ἰσοδυναμοῦσαν μὲ ἔκεινους τῶν εἰδίκευμένων ἔργατῶν· εἶχαν τὴν ὑποχρέωση νὰ δουλέψουν περισσότερο ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πάρονται περισσότερα χρήματα, πολὺν περισσότερο νὰ ἀπολαμβάνουν πρόνομία.

Αὐτὸς ἤταν ἔνα πρότυπο χωρίς προηγούμενο. "Η Κομμούνα

(1) ΖΩΡΖ ΜΠΟΥΡΖΕΝ καὶ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΕΝΡΙΟ: «Κείμενο - Δόγμα τῆς Κομμούνας τοῦ 1861», Edition critique, Editions Ernest Leroux, Paris 1945, Tome II, σ. 484 - 485.

(2) «Ἐπίσημη Ἐφημερίδα τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας» (8 Ἀπριλίου 1871).

πραγματοποίησε άλημινά τὸ σύνθημα τῆς «φτηνῆς κυβέρνησης» καὶ διέλυσε τὸ «μυστήριο» καὶ τὸ «άπόρρητο» ποὺ κάλυπτε τὴ διαχείριση τῶν κρατικῶν ὑποθέσεων — μυστήριο ποὺ διατηροῦν οἱ ἐκμεταλλεύταις τάξεις γιὰ νὰ ἔξαπατοῦν τὸ λαό. Ἡ Κομμούνα ἔκανε τὴ διεξαγωγὴ τῶν κρατικῶν ὑποθέσεων καθῆκον γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς κρατικοὺς λειτουργοὺς ἀπλοὺς ἐργάτες ποὺ ἐνεργοῦσαν μὲ «εἰδικὰ ἐργαλεῖα». Ἀλλὰ ἡ μεγάλη σημασία τῆς δὲν περιορίζεται μόνο σ' αὐτά. Σὲ δὲ, τις ἀφορᾶ τὶς ἀμοιβές, ἔθεσε δρισμένους δρους γιὰ νὰ ἀποτρέψει τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν ὑπαλλήλων τῆς. Ὁ Λένιν ἔχει γράψει: «Οἱ ήγέτες δχι μόνο ἐκλέγονταν καὶ ἀνακαλοῦνταν σὲ κάθε στιγμή, ἀλλὰ ἐπιλαμβάνενται σὲ μισθὸν ἐργάτη καὶ δχι τῆς «ήγεμονικού» ἢ ἀστικούς μισθού· αὐτὸν εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης»⁽¹⁾. Καὶ ἀκόμα: «Κατάργηση δλων τῶν ἀποζημιώσεων τῶν ἀντιρροσώπων (βουλευτῶν), δλων τῶν χρηματικῶν προνομιῶν ποὺ προσφέρονται στὸ σῶμα τῶν ὑπαλλήλων, μειώση τῶν μισθῶν δὲ ποὺ στὸν πεδὸν τὸν ἐργάτην ἐστὶ καὶ καὶ μὲ σὸν δὲ ποὺ ἀπορίας εἶναι τὸν ποὺ ἀνάγλυφο τρόπο τὴ σ' οφὴ ἡ ποὺ ἔκανε ἀπὸ τὴν ἀστικὴ δημοκρατία στὴν προλεταριακὴ δημοκρατία, ἀπὸ τὴν δημοκρατία τῶν καταπιεστῶν στὴ δημοκρατία τῶν καταπιεζούμενῶν τάξεων, ἀπὸ τὸ κράτος τῆς εἰδικῆς ἐξουσίας ποὺ ἀποκοπεῖ στὴ διατήρηση τῆς τάξης ποὺ δικεῖ τὴν καταπιεσή τῆς στὸν καταπιεζούμενον στὸ κράτος τῆς γεγονότων καὶ τὸν ποὺ ἀποτελεῖται τὸν πολεοφύριας τοῦ λαοῦ, τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν. Καὶ ἀκριβῶς στὸ σημεῖο αὐτῷ, βρίσκονται ἵσως τὰ ποὺ θαυμάσια καὶ τὰ ποὺ σπουδαῖα ποὺ ἀφοροῦν τὸ ζήτημα τοῦ κράτους, τῶρα ποὺ τὰ διδάγματα τοῦ Μάρκου εἶναι τὰ ποὺ ξεχασμένα!... Ἀποτελεῖ «ευηγένεια» νὰ τὰ ἀποστολῶν αὐτὰ σὰν «ἀφέλειες» ποὺ πέρασε δὲ καιρός τους...»⁽²⁾.

Ἀκριβῶς αὐτὸν κάνει ἡ κλίκα τῶν χρουστσωφικῶν φεβιζιονιστῶν καθοδηγητῶν: ἔχουσαν ἐντελῶς αὐτὴ τὴ σπουδαία πεῖρα τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ. Κυνηγοῦν τὰ προνόμια, κάνονταν χρήση τῶν κανονικῶν προνομιῶν, μετατρέπονταν τὴ δημόσια δραστηριότητα σὲ εὐκαιρία πλοκομίστης προσωπικῶν ὀφελημάτων, σφετερίζονται τὸν καρποὺς τῆς δουλειᾶς τοῦ λαοῦ καὶ πάλιν μισθοὺς δέκα φορὲς ἢ ἀκόμα ἕκατον φορὲς ποὺ ὑψηλοὺς ἀπὸ τὸν συνηθισμένους μισθὸν τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν. Σὲ δὲ, τις ἀφορᾶ τὶς πολιτικὲς ἀπόψεις, τὸν τρόπο ζωῆς, ἔχουν στρέψει καὶ πλάτες στὸν ἐργαζομένους καὶ μιμοῦνται τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τὸν γραφειοχόρτες καταπιλίστες. Καταγίνονται μὲ τὸ νὰ ἔχειται τὸν συνηθισμένον ἔνα κοινωνικὸ στρῶμα ἀλλὰ ἀμειβόντες καὶ προνοιαστὸν νὰ παίρνειν ὑψηλὸν μισθόν, γερά «πόλι», ὑψηλὲς τιμὲς καὶ παροχὲς δπως καὶ ἄλλες μεθόδους ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ἀπόχτηση χρήματος, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν κοινωνικὴ βάση τῆς κυριαρχίας τους. Ἐπιχειρώντας νὰ διαβάσουν τὴν ἐπαναστατικὴ θέληση τοῦ λαοῦ, μιλῶνται μὲ μανία γιὰ «εὐλικὰ κίνητρα», λέγοντας πῶς «τὰ ουδιλία εἶναι λογικὲς ἀτμομηχανὲς» καὶ πῶς οὐδέποτε «νὰ διαπαιδαγωγήσουμε τὸν κόσμο μὲ τὰ φούβλια». «Αν συγκρίνουμε τὴ δραστηριότητα τῶν χρουστσωφικῶν φεβιζιονιστῶν μὲ τὴν «ἀφέλεια», δπως λένε, τῶν μελῶν τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ, βλέπουμε ποὺ βρίσκονται οἱ ἀφέντες τῆς κοινωνίας καὶ ποὺ βρίσκονται οἱ ἀφέντες τῆς κοινωνίας. . . . Θέλετε νὰ μάθετε γιὰ ποικιλία δικτατορία μαλάρμες; γράφει δὲ «Ἐνγκελάς. Κυττᾶτε τὴν Κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ. Εἶναι ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτη». Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ἀκόμα: Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὶς χρειάζεται γιὰ μιὰ ἐκφυλισμένη δικτατορία τοῦ προλεταριάτη; Τότε, κυττᾶτε «τὸ κράτος δλων τοῦ λαοῦ» ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴ κυριαρχία τῆς κλίκας τῶν χρουστσωφικῶν φεβιζιονιστῶν.

Τὸ προλεταριάτο πρέπει νὰ δυσπιστεῖ στὶς ψεύτικες διαπραγματεύσεις εἰρήνης μὲ ἔνα ἔχθρο ποὺ προετοιμάζεται πραγματικὰ γιὰ πόλεμο,

(1) ΔΕΝΙΝ: «Ἡ προλεταριακὴ ἀστυνομία», «Ἐργα», Τόμος 24ος, Editions Sociales, Paris 1954, σ. 177.

(2) ΔΕΝΙΝ: «Τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐπανάσταση», «Ἐργα», Τόμος 25ος, Editions Sociales, Paris 1962, σ. 454.

καὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται μιὰ διπλὴ ἐπαναστατικὴ τακτικὴ γιὰ νὰ τὴν ἀντιτάσσει στὴ διπλὴ ἀντεπαναστατικὴ τακτικὴ

Ἡ Κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ μᾶς κληροδότησε μεγάλα καὶ ἐποικοδομητικὰ διδάγματα. Πολλὰ εἶναι θετικοῦ χαρακτήρα, ἀλλὰ προέρχονται ἀπὸ μιὰ πικρὴ πεῖρα.

Οἱ μπλακιστὲς καὶ οἱ προσυντονιστὲς μοιράζονται τὴν καθοδηγηση τῆς Κομμούνας. Ἀλλὰ οὔτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ δεύτεροι δὲν ηταν μέλη ἑνὸς ἐπαναστατικοῦ προλεταριακοῦ κόμματος. Οὕτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ δεύτεροι δὲν καταλάβαιναν τὸ μαρξισμό· τοὺς ἔλειπε η πεῖρα στὴν καθοδηγηση μιᾶς προλεταριακῆς ἐπανάστασης. Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ προλεταριακοῦ, ἔκαναν δοιαμένα σωτὰ πράγματα, ἀλλὰ ἔξατίας τῆς ἀπονοίας πολιτικῆς συνείδησης, διέπραξαν ἐπίσης πολλὰ λάθη. «Ἐναὶ ἀπὸ τὰ ποὺ σοβαρὸ λάθη τους ηταν δτι ἀφέθηκαν νὰ ἐπαταπήσουν ἀπὸ τὶς φεύτικες διαπραγματεύσεις εἰρήνης ἔνος ἔχθρου ποὺ προετοιμάζονταν πραγματικὰ γιὰ πόλεμο. «Ἐστησαν ἔχθρο στὸν τούχο ἀλλὰ δὲν ἐκμεταλλεύθηκαν τὴ νίκη καὶ δὲν τὸν ἐψηδηνίσαν. Τοῦ ἀφησαν τὸ χρόνο νὰ πάρει ἀναπνοὴ δταν κάτω ἀπὸ τὸ κάλυμμα τῶν διαπραγματεύσεων «εἰρήνης» μπόρεσε νὰ ἀναδιοργανώσει τὶς δυνάμεις του καὶ νὰ περάσει σὲ ἀντεπίθεση. «Αφησαν νὰ γλυστρήσει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους ἡ πιθανότητα νὰ ἐπεκτείνουν τὴν ἐπαναστατικὴν τους νίκη.

Ἡ ιστορία μᾶς δείχνει πῶς οἱ ἐκμεταλλεύταις τάξεις χρησιμοποιοῦν, διαδοχικὰ ἢ ταπτόχρονα, δυὸς ἀντεπαναστατικὲς τακτικές· τὴ βίαιη καταπίεση καὶ τὰ ἀπατηλὰ φιλειρητικὰ λόγια. «Οταν δὲν εἶναι ἔτοιμες νὰ χτυπήσουν τὸ λαὸ δηταν ψώτανται τὴν ἐπίθεση τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, καταφεύγουν συχνὰ σὲ «φιλειρητικὲς» δολοπλοκίες γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὸ λαό. «Οταν κρίνουν πῶς εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὸς γιὰ νὰ συντρίψουν τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις, ἀρτάζουν τὰ μαχαίρια καὶ ἀρχίζουν τὴ σφαγή. Τέτοιες ηταν ἀρκιβῶς οἱ δυὸς τακτικὲς ποὺ χρησιμοποίησε δ Θιέρος σὲ ἀναντίον τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ.

Μετὰ τὴν ἐσπευσμένη φυγὴ τοῦ στὶς Βερσαλλίες, δ Θιέρος δὲν δένθετε παρὰ δεκαπέντε ἢ δεκάξῃ χιλιάδες στρατιῶτες καὶ ἀστυνομικούς. «Ἄριθμητικὰ ἀδόντατες, μὲ πεσμένο ἥθικό, αὐτὰ τὰ δυόλεμάτα τοῦ στρατοῦ δὲν ηταν σὲ θέση νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς ἔνοπλες δυνάμεις τῶν παρισιῶν ἐργατῶν ποὺ εἶχαν τὸ διπλὸ πλεονέκτημα νὰ εἶναι ἀνότερες ἀριθμητικὰ καὶ νὰ διατέθουν ἔνα ὑψηλὸ ἥθικο. «Ἐπιπλέον, τὸ Παρίσιο δὲν ἀπέχει παρὰ 18 χιλιόμετρα ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες, ἀπόσταση ποὺ μποροῦσε νὰ καλυφθεῖ εύκολα μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὶς δυοσπονδιακὲς ἔνοπλες δυνάμεις. «Ἐκτιμῶντας τὴν κατάσταση τὴ στιγμὴ αὐτῆς, δ ἴδιος δ Θιέρος τὸ παραδεχότανε: «Αὐτὲς οἱ ἡμέρες εἶναι οἱ ποὺ χειρότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου». «Τάπαρχει μιὰ ἁποψὴ ποὺ ἔχει διαδοθεῖ στὸ Παρίσιο: «Οἱ Βερσαλλίες τελείωσαν μόλις παρουσιαστοῦμε ἐμεῖς, οἱ στρατιῶτες δὲ σηκώσουν τὰ χέρια». Εμαι σίγουρος πῶς δὲ θὰ συμβεῖ αὐτὸν· ὅστοσο, δὲν μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γιὰ τὴ σταθερότητα τοῦ στρατοῦ, ποὺ προπαντὸς θὰ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸ αἰσθημα μιᾶς πολὺ μεγάλης ἀριθμητικῆς κατωτερούτητας»⁽¹⁾.

Στὶς συνθήκες αὐτές, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὶς θέσεις τους οἱ ἀντεπαναστατικὲς δυνάμεις στὶς Βερσαλλίες καὶ νὰ κερδίσουν χρόνο γιὰ νὰ ἀναδιοργανωθῶν, δ Θιέρος πανούργος ὅπως ηταν, κατέφυγε μὲ ταχύτητα στὶς φεύτικες διαπραγματεύσεις «εἰρήνης» καὶ καλύψθηκε πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ «φιλειρητικὸ»

(1) ΑΡΘΟΥΡ ΑΝΤΑΜΩΦ: «Ἡ Κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ, 18 Μαρτίου — 28 Μαΐου 1871, ἀνθολογία», Editions Sociales, Paris, 1959, σ. 211.

ταδοῦν οί συζητήσεις καὶ νὰ ἀπορροφηθεῖ ἡ προσοχὴ τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς σ' αὐτὲς ὅστου νὰ ἑτοιμασθεῖ στὶς Βερσαλλίες καὶ νὰ ἐπιτεθεῖ. 'Η 'Ἐθνοσυνέλευση, μηχανορραφώντας μὲ τοὺς δημάρχους τῶν διαιμερισμάτων σχετικὰ μὲ τὶς ψεύτικες «διαιταργαματεύσεις», ἀποδέχτηκε νὰ γίνουν δημοτικὲς ἐκλογὲς στὸ Παρίσι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πῶς οἱ συζητήσεις κράτησαν δχτὼ μέρες, ἐνῶ ἡ ἡμερομηνία τῶν ἐκλογῶν τῆς Κομμούνας ἀναβάλλονταν συνεχῶς. Οἱ ἀναβολές αὐτὲς ἔδωσαν στὶς Βερσαλλίες τὸν καιόδη νὰ ἀνασάνον, ἐνῶ ἡ Κομμούνα ἔχασε τὴν εὐκαιρία νὰ χτυπήσει τὸ ἀντεπαναστατικὸν κρυσταλλούτιο καὶ νὰ τὸ διαλύσει. Ἀργότερα, οἱ δήμαρχοι ἀπεκάλυψαν τὴν ἀλήθειαν σχετικὰ μὲ τὶς ψεύτικες διαιταργαματεύσεις ποὺ ἔξασφάλισαν τὶς πολεμικὲς προετοιμασίες. 'Ο Τιράρδος διολόγησε: «'Ο κύριος σκοπὸς ποὺ ἔφαμδομες αὐτὴ τὴν ἀντίσταση ἦταν νὰ ἐμποδίσουμε τοὺς διοισπονδιακοὺς νὰ βαδίσουν πρὸς τὶς Βερσαλλίες... 'Η ἀντίσταση μας γιὰ πολλὲς ἡμέρες, ἔδωσε στὴν κυβέρνηση τὴν εὐκαιρία νὰ δραγανώσει τὴν ἁμανά της»(1).

'Ο Ντεμάρε ἀποκάλυψε ἐπίσης: «Θεωροῦσα πῶς ἦταν ἀναγκαῖο νὰ συνεχίσουμε νὰ διακινδυνεύουμε, κερδίζοντας καὶ αὐτὸς τὸν τρόπο χρόνου γιὰ νὰ μπορέσει ἡ κυβέρνηση τῶν Βερσαλλῶν νὰ ἔξοπλισθεῖ».

Σὲ συνέχεια, δὲ Θιέρσος παίζοντας θυούβωδικα τὸ «φιλεογνικὸν» του παιχνίδι, διαβεβαίων πῶς «δὲν θὰ ἐπέμει στὸ Παρίσι» καὶ πῶς ἦταν ἀποφασισμένος «νὰ διατηρήσει τὴ Δημοκρατία». «Οπως ὑπογράμμισε δὲ Μάρξ, δὲ Θιέρσος, ἀπὸ τὴν δοχὴν, ἀπασχολήθηκε τὸ πῶς θὰ συνέδενε τὸν ἀπικό πόλεμο τὸν ἐναντίον τοῦ Παρισιοῦ μὲ φιλοκατικὴ καμαδία. Στὶς 21 Μαρτίου, ὅταν δὲν δένθητε ἀκόμα στρατό, δῆλωσε στὴν 'Ἐθνοσυνέλευση': «'Ο, τι κι' δὲν συμβεῖ, δὲν πρόκειται νὰ στείλω στρατὸν ἐναντίον τοῦ Παρισιοῦ». Στὶς 27 Μαρτίου, ἀνέβηκε πάλι στὸ βῆμα: «Θεωρῶ τὴ Δημοκρατία σὰν τετελεσμένο γεγονός καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὴ διατηρήσω»(2). Μὲ τὶς δηλώσεις του, δὲ Θιέρσος προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσει γύρω του τοὺς παλιὸὺς δημοκρατικοὺς γιὰ νὰ ἔξωρασει τὸ ἀντιδημοκρατικὸν τὸν καθεστώς· νὰ ἔξαπτήσει τὶς ἐπαρχίες καὶ νὰ παρασύρει τὴ μεσαία τάξη· νὰ ἀποκομίσει τὴν ἐπαγρούτηση τοῦ Παρισιοῦ καὶ νὰ ἀπομονώσει τὸ προλεταριάτο. Οἱ λόγοι του γιὰ «μη ἐπέμβαση» ἔκρυβαν τὴν ἀλιρέστητη ἐπιθυμία του νὰ σκοτώσει· οἱ λόγοι του γιὰ «διατήρηση τῆς Δημοκρατίας» ἀποτελοῦσαν ἔνα ἄλλο τρόπο ἔκφρασης γιὰ τὴν ἐπιθυμία του νὰ πνίξει τὴν προλεταιακὴ δημοκρατία.

Ἐξαπολύνοντας τὶς ἀπατηλὲς «διαιταργαματεύσεις» του και χοησιμοποιώντας τὸ «φιλεογνικὸν» προπέτασμα καπνοῦ, δὲ Θιέρσος προσετοιμάζοντας πυρετάδικα γιὰ τὴν ἔνοπλη καταστολὴ τῆς ἐξέγερσης τῆς Κομμούνας. Συγκέντωσε μιὰ πραδαλή στρατιωτικὴ δύναμη καὶ παρακάλεσε τὸν Μπίλμαρκ νὰ ἀπολύσει τοὺς γάλλους αἰχμαλώτους τοῦ πολέμου· ἔστειλε ἀνάμεσα σ' αὐτὸὺς πράκτορες του γιὰ νὰ τοὺς στρέψουν ἐναντίον τῆς Κομμούνας καὶ νὰ τοὺς ἐκπαιδεύσουν· συγκρότησε διμάδες χωροφυλακές, μονάδες ἵππικου καὶ πυροβολικοῦ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς ἐπίθεσης ποὺ προετοίμαζε ἐναντίον τοῦ Παρισιοῦ. «Έστειλε πολλοὺς μυστικοὺς πράκτορες στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ ἀποσπάσουν στρατιωτικὲς πληροφορίες. Γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Παρισιοῦ, τὸ περιέξωσε μὲ δχρώσεις καὶ μὲ πυροβολικό· ἀρχισε μιὰ προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία καὶ ἔξαπέλυσε ἔνα μπαρձ συκοφαντιῶν ἐναντίον τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν καταστολὴ τῆς ἐξέγερσης. Στὶς πρώτες μέρες τοῦ 'Απριλίου, ὅτερα ἀπὸ δύο δρομάδες ποικίλων προετοιμασιῶν, οἱ Βερσαλλίες ἀρχισαν τὴν ἔνοπλη ἐπίθεση τους ἐναντίον τοῦ Παρισιοῦ.

'Απὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 'Απριλίου ὡς τὶς ἀρχὲς Μαΐου, οἱ δυνάμεις τοῦ Θιέρσον παρέμειναν σχετικὰ ἀδύνατες. «Οπως οἱ Πρώτοι δὲν είχαν ἀπελευθερώσει πολλοὺς αἰχμαλώτους, ή

(1) Π. Μ. KEPZENTSEF: «Ιστορία τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ, 1871», Ρωσικὴ ἔκδοση, Σενόγλωσσες 'Εκδόσεις, Μόσχα, 1959, σ. 208.

(2) MARÉ: «Ο ἐμφύλιος πόλεμος στὴ Γαλλία, 1871», Editions Sociales, Paris, 1953, σ. 77.

στρατιωτική του ἐπίθεση δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσει γρήγορα, ὑπῆρχαν μερικὲς πιθανότητες τῆς νίκης γιὰ τὸ Παρίσι. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἐπίσης δὲ Θιέρσος συνέχισε ταυτόχρονα τὶς ἐπιθέσεις του καὶ τὴ συμφιλιωτική του κωμωδία. 'Απὸ τὴ μιὰ πλευρά, συνέχισε νὰ σφάξει ὅγρια τοὺς κομμουνάρους καὶ νὰ ἐκλιπαρεῖ τοὺς Πρώτους νὰ ἀπολύσουν περισσότερους γάλλους αἰχμαλώτους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, χρησιμοποιοῦσε τὴν 'Ομοσπονδία τῶν Δημοκρατικῶν Δικαιωμάτων τοῦ Παρισιοῦ καὶ ἄλλες ἀστικὲς δραγμῶσεις τοῦ εἰδονούσαν αὐτὸν σὰν «συμφιλιωτές», γιὰ νὰ ἔξαπτήσει τὴν Κομμούνα, νὰ τὴν κάνει νὰ καταθέσει τὰ ὄπλα καὶ νὰ παραδώσει τὴν ἔξουσία, προσπαθώντας ἔτσι νὰ ἀποχήσει αὐτὸν ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πάρει μὲ τὰ ὄπλα. Στὶς 27 'Απριλίου, π.χ., εἴπε στὴ Συνέλευση: «'Ἐχω πεῖ καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τώρα: πῶς δην τὰ ὄπλα αὐτὰ τῆς ἀνταρρούσας πέσουν ἀπὸ τὰ χέρια ποὺ τὰ ἔχονται, η τιμωρία ποὺ δην καθορισθεῖ δην είναι ἐπιεικής ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸδημόδημο ἐγκλημάτων τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου»(1). Στὶς 8 Μαΐου, ἐπανέλαβε σὲ μιὰ ἀντιρροσωπεία συμφιλιωτῶν τῆς μεσαίας τάξης: «'Οταν οἱ στασιαστὲς ἀποφασίσουν νὰ συνθηκολογήσουν, οἱ πόρτες τοῦ Παρισιοῦ δην παραμείνουν ἀνοιχτές γιὰ δλους, γιὰ μιὰ δδομάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τῶν στρατηγῶν Κλεμέντ Τομάς καὶ Λεκόντ»(2).

'Αλλὰ δέκα μέρες ἀργότερα, ἀφοῦ οἱ Πρώτοι απελευθερώσαν δένα μεγάλο δριμόδημο αἰχμαλώτων καὶ οἱ Βερσαλλίες συγκέντωσαν 130.000 δάνδρους καὶ δὲ Μάρκ - Μαδύν ἐξασφάλισε στὸ Θιέρσος πῶς μποροῦσε σὲ λίγο, νὰ μπεῖ στὸ Παρίσι, δὲ τελευταῖος αὐτὸς ἐγκατέλειψε δλεῖς τὶς διδαχές του γιὰ «ειρήνη», «διαιταργαματεύσεις» καὶ «μη ἐπέμβαση». Δήλωσε ἀμέσως στὴν 'Ἐθνοσυνέλευση πῶς «δην μπεῖ στὸ Παρίσι δὲν μοι συνικά, καὶ δην ἀπαιτήσει τὴν δλοκηρωτικὴ τιμωρία τῶν ἀτιμῶν ποὺ σκότωσαν τὸν στρατιώτες μας καὶ κατέστρεψαν τὰ δημόσια μνημεῖα»(3). Διακήρυξε: «'Θὰ είμαι ἀμελίκτος! Ή τιμωρία τὰ δην είναι πλήρης καὶ η δικαιοσύνη ἀδισταχτη!»(4). Κάλεσε τὸν βοναραποτιστές κακονόγυον τοῦ καὶ τοὺς ἔξουσιοδητῆσε νὰ ἔκδικηθοῦν τὸ Παρίσι μὲ ὅλη τοὺς τὴν ψυχή.

Τὰ μέλη τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ δὲν ἀντιλήφθηκαν καλὰ τὴ διπλῆ ἀντεπαναστατικὴ τακτικὴ τοῦ Θιέρσον. 'Η πλειοψηφία τους δὲν ἀντιλαμβάνονταν παρὰ μὲ μπερδεμένο τρόπο τὴ φύση τῶν ἀντιδραστικῶν τάξεων καὶ ἔτρεφαν φιλεογνικές αὐταπάτες. Μετὰ τὴ νίκη τῆς δεξιγερούσης τοῦ Παρισιοῦ, δροσέμενοι ἐκπρόσωποι τῆς μεσαίας ἀστικῆς τάξης καὶ τῆς μικροσατικῆς τάξης, πρόσβαλαν τὴν ίδεα τῆς πραγματοπίνησης τῆς δεσμωτοῦς εἰρήνης μέσω τῶν ἐκλογῶν, λέγοντας: «Καλλίτερα νὰ ψηφίσουμε παρὰ νὰ πεθάνουμε... Μόνο μιὰ διδύμων, ἐπιβλητικὴ καὶ συντριπτικὴ ψήφος, μπορεῖ νὰ ἀποτρέψει τὴ σύγκρουση καὶ νὰ σώσει τὴν 'Εορασία»(5). «Μόνο οἱ ἐκλογές μποροῦν νὰ καλύψουν τὸ πνεύματα, νὰ εἰρηνέψουν τὸν δρόμους, νὰ ἔπαναφέρουν τὴν πίστη, νὰ ἔξασφαλίσουν τὴν τάξη, νὰ ἐγκαθιδρύσουν μιὰ κανονικὴ κυβέρνηση καὶ τελικὰ νὰ σταματήσουν τὴ μισητὴ σύγκρουση ποὺ στὴ διάρκεια της ἡ Δημοκρατία δην πνίγει μέσα σὲ αἰλαύνα ποτάμια»(6). 'Η Κεντρικὴ 'Ἐπιτροπὴ τῆς 'Ἐθνοσφρονδᾶς φιλούσης ἐπίσης γιὰ «ειρήνεια, περιγαλούνυχια», καὶ δοιούμενά ἀπὸ τὰ μέλη της ἔλεγαν πῶς ἔπειτε «αὐτὴ δην δοδοῦξει λέξη: ἀδελφοσύνη» νὰ γίνει σύνημψη τοὺς. Πίστευαν ἀνώρθωτα πῶς ἐγκαθιδρύνοντας τὴν Κομμούνα μὲ ἐκλογές δην ἀπέτρεψαν τὸν ἐμφύλιον πόλεμο. Διέταξαν τὴν καταστροφὴ τῶν δόδοφραγμάτων καὶ ταυτόχρονα προεπιμέναν τὶς ἐκλογές, προχωρώντας σὲ συνεχεῖς διαιταργαματεύσεις μὲ τοὺς δημιαρχούς τῶν διαιμερισμάτων τοῦ Παρισιοῦ γιὰ τὴν ἡμερομηνία, τὴ διαδικασία καὶ γιὰ τὸν τρόπο διεξαγωγῆς τῆς ψηφοφορίας.

'Αλλὰ οἱ ἐκλογές αὐτὲς δὲν είχαν τὴ μαγικὴ δύναμη γιὰ νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν εἰρήνη. Αὐτὲς δὲν «εἰρήνευσαν τὸν

(1) MARÉ: «Ο ἐμφύλιος πόλεμος στὴ Γαλλία, 1871», Editions Sociales, Paris 1963, σ. 79.

(2), (3), (4) Στὸ ίδιο.

(5) KEPZENTSEF: «Ιστορία τῆς Κομμούνας», σ. 214 - 215.

(6) Z. MPOURZEN καὶ G. ENPIO: «Λόγοι—Κείμενα τῆς Κομμούνας τοῦ 1871».

δρόμους», ούτε «έσωσαν τὴν Ἐργασία». 'Αντίθετα, τὸ Παοῖσι, πολὺ ἀπόρροφμένο ἀπὸ τὶς ἐκλογές καὶ τὶς διαπραγματεύσεις, ἀφέθηκε νὰ χάσει τὴν εὐκαιρία νὰ ανέχσει τὶς ἐπαναστατικὲς του δυνάμεις καὶ παραμέλησε νὰ πάρει τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ νὰ ἐπεκτείνει τὴν νίκη τῆς ἐπανάστασης. Δὲν ἔκλεισε τὶς πόρτες, οὔτε ἔθεσε κάτω ἀπὸ ἔλεγχο τὶς συγκονωνίες. "Αφησε τὸν ἀντιδραστικὸν νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ ἔρθουν σὰν νὰ τοὺς περίμενε. Δὲν χτύπησε διοληθρωτικὰ τὴν ἀντεπαναστατικὴν δραστηριότητα. Δὲν ἔθεσε κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό του τὴν Τρόπεζα τοῦ Παρισιοῦ. Δὲν χτύπησε περισσότερο τὶς Βερσαλλίες ποὺ ἐπωφελήθηκαν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνάπλαση γιὰ νὰ ανέχσουν τὶς ἀντεπαναστατικές τους δυνάμεις καὶ νὰ διοληθρώσουν τὶς προετοιμασίες τους γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸ Παρίσιο.

'Ορισμένα μέλη τῆς Κομμούνας, ἀντελήθησαν τὴν διπλὴν ἀντεπαναστατικὴν τακτικὴν τοῦ Θιέρου. ξεκέπεσαν τὴν ἀπάτη τῆς εἰρήνης ποὺ διαδίδονταν καὶ κριτικάρισαν σταθερὰ τὴν αὐταπάτη τὸν προπαγάνδην οἱ ἀστικὲς δραγανώσεις πῶς μποροῦσε νὰ ἐπιτευχθεῖ Ἑνας συμβιβασμός. Καταδίκασαν ἐπίσης τὴν εἰλιγνιστικὴν ἀπόδοσιά του ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν Κομμούνα. "Ετοι, στὴ σύσεψη τῆς 4 Μαΐου τῶν μελῶν τῆς Κομμούνας, Ἑνας ἀπ' αὐτὰ τὰ μέλη, δ Γκρούσσε Πασκάλ, εἶπε: «Πολίτες, η κατάσταση είναι σοβαρή... Γιατὶ η ἀντίδραση φρέσες τὴν μάσκα τῆς συμφιλίωσης καὶ γιατὶ δὲν τῆς ἀφαιρέσαμε τὴν μάσκα αὐτῆς»(1). «Νὰ μιλάμε ἀκόμα γιὰ συμφιλίωση, μετὰ τὶς ἐπαναπτυμένες δηλώσεις κυβερνητικῆς τῶν Βερσαλλιῶν, νὰ μιλάμε γιὰ συμφιλίωση δταν τὸ κανόνι βροντάει, δταν τὰ ὀδέλφια μας πέφτουν κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἐγκληματιῶν τῶν Βερσαλλιῶν, αὐτὸν είναι προδοσία, αὐτὸν σημαίνει πῶς παραλύνουμε τὴν ἀμύνα τοῦ Παρισιοῦ, αὐτὸν εἶναι σὸν νὰ σπράχνουμε τοὺς πολίτες στὴ λιποψυχία καὶ στὴ λιποταξία· αὐτὸν σημαίνει στὴν πραγματικήτη τὰς μιλάμε γιὰ συνδηπλογήση καὶ γιὰ ἡττα»(2). Οἱ ἐπαναστατικὲς ἐφημερίδες καὶ οἱ ἐπαναστατικὲς δραγανώσεις τῶν μαζῶν ἀγωνιστηκαν γιὰ νὰ ξεκεπάσουν ἐπίσης τὴν ἀντεπαναστατικὴν συνωμοσία τῶν διαπραγματεύσεων εἰρήνης καὶ κριτικάρισαν τὴν αὐταπάτη πῶς μποροῦσε νὰ ὑπάρξει συμβιβασμός. Τὸ Μανιφέστο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς "Ἐνωσης Γνωμακῶν γιὰ τὴν Ὑπερδάστιη τοῦ Παρισιοῦ καὶ τὴν Περισταλψή τῶν Τοανματιῶν διακήρυξε ἐπίσημα: «Οχι, δὲν είναι η εἰρήνη, ἀλλὰ δὸς πόλεμος μέχρι θεσάρων ποὺ οἱ ἐργαζόμενες τοῦ Παρισιοῦ ἀπαιτοῦν! Σήμερα, μιὰ συμφιλίωση δὲν ήταν προδοσία!... Αὐτὸν δὲ δηλαδή τὴν ἀπάνθηση... τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐργάτη ἀπὸ τὸν δῦνα τὸν ἁυτὸν του!...»(3). Τὰ κλούνια ἀντιτάσσονταν πάντοτε ἀποφασιστικὰ στὸ συμβιβασμὸν καὶ δὲν ἐπέτρεπαν στοὺς διποδούς του νὰ παρενορίσκονται στὶς συνεδριάσεις τους. 'Ορισμένα ἔστελναν ἀκόμα ἀντιρροστείες στὴν Κομμούνα γιὰ νὰ δηλώσουν πῶς αὐτὸν ποὺ ὑποστήριζαν τὴν κατάπαυση τῶν ἔχθροιδαξιῶν μὲ τὶς Βερσαλλίες, τὸν διεθνῶν προδοτή. Δυστυχώς, οἱ δρεῖς αὐτὲς ἀπόθειες δὲν ἔγιναν διοληθρωτικὰ ἀποδέκτες καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ οἱ ληστὲς τῶν Βερσαλλιῶν ἔρχονταν νὰ χτυπάνε τὸ Παρίσιο, λίγα δτουα είχαν συνείδηση τῶν γεγονότων, οἱ περισσότεροι ήταν ἀκόμα ἀπόρροφημένοι ἀπὸ τὶς ἐκλογές τῶν μελῶν τῆς Κομμούνας. Τὴν στιγμὴν ἔκεινη, δ Λισσαζέρν, περιγράφοντας τὰ γεγονότα, ἔγραφε: «Μὲ τὸν κρότο τοῦ κανονιοῦ, τὸ Παρίσιο κείεται. Κανένας δὲν περίμενε μιὰ ἐπίθεση, γιατὶ ζούσαν ἀπὸ τὶς 28 Μαρτίου μέσα σὸν μιὰ ἀτμόσφαιρα πίστης. Αὐτὸν ήταν μιὰ γαιρετιστήρια βολή, ἀναμφισβήτητα, η τὸ πολὺ πολὺ μιὰ παρεξήγηση»(4). 'Αλλὰ δταν ἀντιλήφθησαν δτι αὐτὸν δὲν ήταν μιὰ παρεξήγηση, ἀλλὰ μιὰ ἀποκαλύπτη, ἀπὸ πολὺ καιρὸ προμελετημένη ἐπίθεση, καὶ δτι ἀπουσίαζε μιὰ πλήρης προ-

(1) Z. ΜΠΟΥΡΖΕΝ καὶ G. ENPIO : «Λόγοι—Κείμενα τῆς Κομμούνας τοῦ 1871», Eéditions critique, Editions Ernest Leroux, Paris 1945, Τόμος 2ος, σ. 122.

(2) Στὸ ίδιο.

(3) A. ANTAMΩΦ : «Η Κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ, 18 Μαρτίου — 28 Μαΐου 1871, ἀνθολογία», σ. 40 — 41.

(4) ΛΙΣΣΑΖΕΡΥ : «Ιστορία τῆς Κομμούνας τοῦ 1871», Editions de Delphes, Paris, σ. 141.

ετοιμασία, τόσο στὸν πολιτικὸ δσο καὶ στὸ στρατιωτικὸ τομέα, παρὰ τὴν ήσωκή ἀντίσταση, ήταν πολὺ ἀργά.

"Οταν οἱ Βερσαλλίες ἀκόνιζαν τὰ μαχαίρια τους, τὸ Παοῖσι ψήφιζε. ὅταν οἱ Βερσαλλίες προετοιμάζονταν γιὰ πόλεμο τὸ Παρίσιο διαπραγματεύονταν. Τὸ ἀποτέλεσμα ήταν νὰ μποῦν οἱ Βερσαλλίες στὸ Παρίσιο μὲ τὰ μαχαίρια τους στὸ στόμα. Ντουφέκισαν τὰ μέλη τῆς Κομμούνας ποὺ ἔπιασαν καὶ τοὺς στρατιῶτες ποὺ αἰχμαλώτισαν. Ντουφέκισαν τὸν πρόσφυγες ποὺ ἀναζητοῦσαν δσυλού στὶς ἐκκλησίες· ντουφέκισαν τὸν τραγουδιστικὸν στρατιῶτες στὰ νοσοκομεῖα· ντουφέκισαν τὸν ήλικιωμένους ἐργάτες, λέγοντας πῶς αὐτοὶ είχαν σὲ πολλὲς περιπτώσεις δραγανώσει εἶξερσεις καὶ ήταν πιωρούντος έγκληματικές ντουφέκισαν ἐργάτες, λέγοντας πῶς ήταν «έμπροστες» καὶ πῶς «έδεν θεάθαν τὶς γυναικες ποὺ σκότωναν», ντουφέκισαν παιδιά ἐργάτων, κάτω ἀπὸ τὸ πρόσχημα πῶς «θὰ γίνονταν ἐπαναστάτες δταν θὰ μεγάλωναν». Αὐτὸν τὸ μακελειό, ποὺ ἀποκλήθηκε «κυνῆγι, συνεχίστηκε διόληρος τὸν Ιούνιο. Τὸ Παοῖσι γέμισε πτώματα, τὸ Σάιν βάφτηκε κόκκινο καὶ η Κομούνα πνίγηκε στὸ αἷμα. 30.000 ἀνθρώπωποι σφάχτηκαν καὶ 100.000 φυλακίστηκαν ή σταθηκαν ἔξορια. Νά πῶς οἱ Βερσαλλίες ἀντέμειψαν τὸ Παρίσιο γιὰ τὴν «εδμένεια» του καὶ τὴν «ἀδελφοσύνη» του. Νά πῶς διοληθρωσαν τὴν ἀπάτη τῆς εἰρήνης τους καὶ τὶς πραγματικές προετοιμασίες τους γιὰ πόλεμο. Πικρὸ μάδημα γραμμένο μὲ αἷμα! Μάδημα ποὺ μᾶς διδούσκει πῶς τὸ προλεταριάτο πρέπει νὰ προωθεῖ τὴν ἐπανάσταση τὸ τέλος· πῶς οἱ ληστὲς ποὺ ὑποχωροῦν πρέπει νὰ καταδιώκονται καὶ νὰ ἔχουν δεινή σημειώση· πῶς τὸν ἔχθρο σὲ τελευταία ἀνάλυση, πρέπει νὰ τὸν χτυπάει μέχρι δημοφύλακαν πατέτηση τοῦ προλεταριάτου. Εἶναι δηλαδή τὸν ἀμερικάνικον λιπεραλισμὸν, αὐτὸν δὲν δρεῖται διποδήποτε στὴν Ελλειψη γνώσης. Εγιναν οὐσιαστικὰ ἀποστάτες καὶ συνεργάζονται μὲ τοὺς ἀμερικάνους λιπεριαλιστές, ποὺ προσπαθοῦν νὰ κατανέξουν τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα τοῦ προλεταριάτου καὶ τὰ ἀνθρικοτελευτωρικὰ κινήματα μὲ τὴ διπλὴ ἀντεπαναστατικὴ τακτική. Οστόσο, η ζωὴ ἔξειλοταται, οἱ λαοὶ προωχοῦν καὶ η ἐπανάσταση προοδεύει. Οἱ ἐπαναστατικοὶ λαοὶ μαδάνουν δλο καὶ πολὺ καλύτερα νὰ ἀντιτάσσονται στὴ διπλὴ ἀντεπαναστατικὴ τακτικὴ καὶ νὰ δημητροῦν στὴν ἐπιτυχία τὴν ἐπανάσταση. Τιπεριαλιστές, οεβιζιονιστές καὶ ἀντιδραστικοί, δλοι σύντο, μαζὶ μὲ δλη τοὺς τὴν πανοπλία τῆς διπλῆς ἀντεπαναστατικῆς τακτικῆς, τελικὰ θὰ οιχθοῦν ἀπὸ τοὺς λαοὺς στὸ σκοτιποτενέκε τῆς ιστορίας.

***

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς 21ης ἐπέτειον τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ, δ Εγγκελς ἔγραψε: «Οἱ ἀστοὶ γιορτάζουν τὴν 14η Ιουλίου τοὺς η τὴν 22 Σεπτεμβρίου τοὺς· η γιορτὴ τοῦ προλεταριάτου θὰ είλαν πάντοτε τὴν 18 Μαρτίου...»(1).

Σήμερα, γιορτάζοντας τὴν γιορτὴ τοῦ προλεταριάτου — τὴν 9δη ἐπέτειο τῆς ἐξέγερσης τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ — δηλαδή προμελετημένη προστάση, καὶ δημοφύλακαν πατέτηση:

Οἱ τέ σερες θάλασσες παφλαστικοὶ τῶν περιπτώσεων καὶ τῶν κανόνων την περιπτώσεων καὶ τῶν κανόνων την περιπτώσεων.

Οἱ πέντε η πειροι ξεσηση την περιπτώσεων καὶ τῶν κανόνων την περιπτώσεων.

(1) ΕΝΓΕΔΑΣ : «Ανέκδοτο ἀπόσπασμα ἐνὸς σχεδίου ἔκκλησης γιὰ τὴν 21η ἐπέτειο τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ», Παραρτηματα στὸν Εμφύλιο πόλεμο στὴ Γαλλία, 1871, Editions Sociales, Paris 1963, σ. 118.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Άνακοίνωση τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ. Βελγίου

ΝΑ ΔΙΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΝΑΤΟ, ΝΑ ΣΑΡΩΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΥΣ ΤΟΥ!

Σημαντική διαδήλωση στις Βρυξέλλες

Τὴν Κυριακὴν αὐτήν, στις 5 Ιουνίου, παραμονὴ τῆς συνόδου τοῦ Συμβουλίου "Τουργῶν τοῦ ΝΑΤΟ" μιὰ ίσχυρὴ καὶ ἀποφασιστικὴ διαδήλωση στὴν δποία μετεῖχαν πάνω ἀπὸ 1.500 δῆμοια ἔκαναν νὰ ἀντηχῆσει ἡ φωνὴ τῆς τεράστιας πλειοψηφίας τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας μας, ποὺ ἀντιτίθεται στὴν παρουσία τοῦ ΝΑΤΟ στὸ Βέλγιο.

'Η πρωτεύουσα βρίσκονταν πραγματικὰ σὲ κατάσταση πολιορκίας, πλημμυρισμένη ἀπὸ δυνάμεις τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς χωροφυλακῆς. 'Η ἀμερικανικὴ πρεσβεία ἦταν περικλιωμένη ἀπὸ ἑκατοντάδες ἀστυνομικούς, χωροφύλακες καὶ ἀπὸ θωρακισμένα ἀντοκίητα τῆς ἀστυνομίας. Κάθε ἐκδήλωση μπροστά στὴ γιάγκικη πρεσβεία, ὅπου μεταδίδονται οἱ διαταγὲς τοῦ Τζόνσον γιὰ τὴ «βέλγικη» κυβέρνηση, εἶχε ἀπαγορευθεῖ, περιφρονώντας τὰ ποὺ στοιχειώδη συνταγματικὰ δικαιώματα. Αὐτὸς ἀποδείχνει πᾶς δὲ Ντήν Ράσο, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία ἑκατοντάδων μισθοφόρων ποὺ φύλαγαν τὴν εἰσόδο τῆς πρεσβείας του, εἶναι στὴν πραγματικότητα αἰχμάλωτος τοῦ λαοῦ τῶν Βρυξελλῶν ποὺ τὸν περικύλωσε.

Ἄργους ἐκφώνησαν ὁ βαρῶνος 'Αλλάρ καὶ ὁ Ροῦντν Μπρισό, τῆς «Δράσης γιὰ τὴν Ελρήνη καὶ τὴν 'Ανεξαρτησία τῶν Λαῶν», δ 'Αρονδλντ Χῶβερτ, μέλος τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Βελγίου καὶ συντάκτης τῆς «Φωνῆς τοῦ Λαοῦ», ποὺ μπροστά ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς διαδήλωσης, ὑπογράμμισαν μὲ δύναμη τὴν ἀπόφαση τῶν διαδηλωτῶν νὰ ἀγωνισθῶν πραγματικά, ἐνεργητικά, ἐνάντια στὸν ἀμερικανικὸν ἴμπεριαλισμό, ἐνάντια στὸν πολεμικό τὸν μηχανισμό, στὸ ΝΑΤΟ, ἐνάντια στὴν παρουσία ἔνοντος διασεων, ἰδιαίτερα ἀτομικῶν στὸ ἔδαφος τῆς χώρας, ἐνάντια στὸν νέοντας κατατητές καὶ ἐνάντια στὶς κυβερνήσεις ἑθνικῆς προδοσίας ποὺ ἔχουν ἔπειτα στὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Βελγίου στὸν γιάγκητο, κληρονόμους τοῦ Χίτλερ.

Οἱ προτάσεις τῶν χρουστσοφικῶν γιὰ μιὰ συμφωνία τῆς ἀποκαλούμενης «ενδρωταϊκῆς ἀσφάλειας», καταγγέλλησαν σὰν συγκεκριμένοποίσηση, σὲ μιὰ στρατιωτικὴ συμμαχία τῆς πολιτικῆς τῆς ἀμερικανο-«σοσιετικῆς» συνεργασίας γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ κόσμου.

'Η μακρυνόντας παράταξη ἔδιπλωθηκε στὶς λεωφόρους τῆς πρωτεύουσας, προκαλώντας σὲ δύο τὸ μῆκος τῆς διαδρομῆς ποικίλες ἐκδηλώσεις συμπαράστασης, συμπάθειας καὶ ἐπευφημῶν ἀπὸ μέρους τοῦ πλήθους ποὺ ἤταν συγκεντρωμένο στὰ πεζοδρόμια.

Πλήθος ἀπὸ πανὸ καὶ πλακάτ ἐξέφραζαν καθαρὰ τὸν στόχον τῆς διαδήλωσης: «'Εξω ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ», «'Αμερικάνοι, ζέω ἀπὸ τὴ χώρα μας», «'Εξω οἱ ξένες δάσεις ἀπὸ τὴ χώρα μας», «'Εθνικὴ 'Ανεξαρτησία», «Κάτω δ ἀμερικανικὸς ἴμπεριαλισμός», «'Εξω τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τοῦ ΝΑΤΟ ἀπὸ τὸ Βέλγιο», «Νὰ φύγει τὸ ΝΑΤΟ», «Κάτω τὸ ΝΑΤΟ». Τὰ συνθήματα αὐτὰ τὰ ἐξέφραζαν μὲ δύναμη οἱ διαδηλωτὲς ποὺ φώναζαν ἐπίσης: «Δολοφόνε Τζόνσον», «Γιάγκιδες-ναῦς», «Βιετνάμ ναί, Γιάγκηδες δχι!», «Κογκό ναί, Γιάγκηδες δχι!»

Στὴν Place Rogier, χιλιάδες ἄτομα είχαν συγκεντρωθεῖ γιὰ νὰ παρευρεθοῦν στὴν τελικὴ συγκέντρωση. 'Ο βαρῶνος 'Αλλάρ, δ ἀδελάς Καρέτ, τοῦ Διεθνοῦ Κινήματος γιὰ τὴ συμφιλίωση, δ Ζώνς Ζυλιέτ ἐξ ὀνόματος τοῦ «Δράσης γιὰ τὴν Ελρήνη καὶ τὴν 'Ανεξαρτησία τῶν Λαῶν», καὶ δ Ζάν Φερδούτ, ἐξ ὀνόματος τῶν 'Επιτοπῶν Δράσης τῆς Νεολαίας, χαιρέτησαν τὸν διαδηλωτές καὶ ἐξέφρασαν τὰ συγχαρητήριά τους γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς διαδήλωσης. Οἱ διαδηλητὲς ὑπογράμμισαν κατὰ σειρὰ τὸ γεγονός πῶς δὲ δράση αὐτὴ ἔχει μιὰ πρώτης τάξεως σπουδαιότητα στὴ συνεχῆ δράση ποὺ οἱ διαδηλωτὲς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν καὶ ιδιαίτερα τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Βελγίου, εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ τὴ διεξάγουν ὡς τὴν τελικὴ νίκη, μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πάψει η κατοχὴ τῆς χώρας, μέχρι τῆς στιγμὴ ποὺ διλεῖ οἱ ξένες δυνάμεις καὶ οἱ ξένες δάσεις θὰ διωχθοῦν ἀπὸ τὴ χώρα μας.

Σὲ συνέχεια καὶ ἀφοῦ οἱ νέοι τῶν 'Επιτοπῶν Δράσης τραγούνδησαν ἀντιμεριαλιστικὰ τραγούόδια, ἐμφανίστηκε ἔνα σατυρικὸ δμόδωμα τοῦ Τζόνσον. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἐνῶ οἱ διαδηλωτὲς ἐτοιμάζονταν νὰ διαλυθοῦν, μιὰ ἀγρια ἐπίθεση ἐξαπολύθηκε ἀπὸ τὸν ἀστυνομικοὺς τοῦ Saint-Josse. Κραδαίνοντας ὄπαλα, ρίχτησαν στὸν διαδηλωτές, ιδιαίτερα στὶς γυναικεῖς, τραυματίζοντας πολλοὺς, ἀνάμεσα στοὺς διπόιους τὸν 'Αρονδλντ Χῶβερτ, ποὺ μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο. 'Η βάρβαρη αὐτὴ ἐπίθεση ἀντιμετωπίσθηκε ἀπὸ τὸν διαδηλωτές μὲ συνθήματα: «Γκεστάπο, Γκεστάπο», «Ο φασισμὸς δὲν θὰ περάσει», «Δολοφόνοι», «Αμερικάνοι, ζέω ἀπὸ τὴ χώρα μας», «'Εξω ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ», ἐνῶ οἱ μάζες ποὺ ἤταν στὰ γύρω πεζοδρόμια ἐξέφρασαν τὴν ἀποδοκιμασία τους γιὰ τὴν ἐπαίσχυντη αὐτὴ ἀστυνομικὴ ἐπέμβαση.

Τὰ ἀστυνομία ἀπόδειξε ἔτσι καθαρὰ τὴ θέληση τῆς νὰ ἐφαρμόσει τὶς διαταγὲς ποὺ δόθηκαν ἀπὸ τὴν κυβερνητικὴ έθνι-

κής προδοσίας και ίδιατερα του όπουργον Βάντερ Πρόορτεν, στούς δημάρχους των δεκαενέα διαμερισμάτων των Βρυξελλών, για την καταστολή κάθε έχθρικής εκδήλωσης για τους διμερικάνους πολίτες και στη διάρκεια της συνόδου του Συμβούλου των Τουργών του NATO. Οι επειθεῖς πιστοί Κούρεμανς, δήμαρχος P.L.P. Βρυξελλών, Ντέ Ρόνς, δήμαρχος P.S.C. Βρυξελλών, ντέ Κοντέλλ, δήμαρχος P.S.B. Saint-Josse, έδειξαν για μιά φορά ακόμα πώς το Σοσιαλιστικό Κόμμα, το P.S.C., το P.L.P. όπως και οι χρονοστασικοί είναι κόμματα διολγίηρωτικά ύποταγμένα στις διαταγές του γιάγκικου λιπεριαλισμού.

Διεσπαρμένοι από την άστυνομία, οι διαδηλωτές, κατευθύνθηκαν κατά μικρές θμάσες στις λεωφόρους και στους δρόμους των Βρυξελλών συνεχίζοντας να κραυγάζουν: «Εξω από το NATO! U.S. Go Home! Μια σύντομη, αλλά δρμητική διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στις 7 μ.μ. στην Grand-Place. Οι άστυνομοι των Βρυξελλών, δρμησαν πάλι και δρχισαν να χτυπάνε κατά δεκάδες, έφαρμοδόντας την άμερικανική διαταγή, τη γιάγκικη διαταγή των Βρυξελλών.

Αντό δὲν έπόδισε να πραγματοποιήθονταν νέες διαδηλώσεις σε διάλλα σημεία της πρωτεύουσας. Η άστυνομία των Βρυξελλών προχώρησε τότε μὲ διαισθητα σὲ μιά σειρά ἐντελῶς παρανομες συλλήψεις. Έτσι, δ Ζάκ Γκριπά, Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμονιστικού Κόμματος Βελγίου, δρίσκεται σήμερα στη φυλακή. Πιάστηκαν ἐπίσης,

δ Μισέλ Γκραντόρδ, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής και Εθνικός Γραμματέας του Κινήματος Κομμονιστικής Νεολαίας, Ζάν Φερθόρτ, ήγετης των Επιτροπών Δράσης των Νέων, Φρανσουά Πλατώ, πατέρος διοικητής του παρτιζάνικου στρατού δπως και πολλοί άλλοι νέοι διαδηλωτές.

Οι συλλήψεις αυτές, οι άγριες αυτές επιυθέσεις της άστυνομίας αποτελοῦν ένα ακόμα δείγμα τούς έκφασισμού του καθεστώτος της κυβέρνησης έθνικής πραδούσας, για την έπιβολή της άντιλακής του πολιτικής. Ή άστυνομία στην άπηρση των νέων συνεργατών πού ξεπούλησαν την άνεξαρτησία της χώρας στο γιάγκικο λιπεριαλισμό έδειξε έτσι τὸν πανικό της μπροστά στην άδυναμία της να έπιπτει να έπικρατήσει ή άμερικανική διαταγή στο Βέλγιο.

Άλλα, δπως στην Άλαμπάμα, στη Σαϊγκόν, στη Λεοπόλτεβη δπως παντού δτου οι λαϊκές μάζες έκδηλώνουν την θέλησή τους για άνεξαρτησία, δ άμερικανικος λιπεριαλισμός οι συνεργάτες του και οι μισθοφόροι του δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα για να καταπνίξουν τη φωνή των λαῶν.

Όλο και πιο θυντατά πάντοτε, δ λαδς τού Βελγίου θὰ δροντοφωνάει, στις μέρες και στις έβδομάδες πού ξοχονται, την θέλησή του να κατατήσει την έθνική άνεξαρτησία και να διώξει τὸ NATO, αντή τη πολεμική μηχανή του άμερικανικον λιπεριαλισμού ένάντια στον λαούς δλου τού κόδιμου. Τίποτα δεν μπορει να αποτρέψει τη νίκη της δίκαιας άποθεσής του!

5 Ιουνίου, 11 μ.μ.

ΟΙ ΠΟΡΤΟΓΑΛΟΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΑΛΑΖΑΡ

(*Άρακοίνωση τού Μετώπου Λαϊκής Δράσης πού ἀπευθύνεται στοὺς Πορτογάλους άντιφασίστες και στὴ διεθνῆ άντιφασιστικὴ κοινὴ γνώμην*)

Τὸ Μέτωπο Λαϊκής Δράσης, μοναδική πορτογαλική άντιφασιστική δργάνωση, πού ιπποστηρίζει την έφαρμογή τού ένοπλου άγώνα από τις λαϊκές μάζες, και πού ένας δριθμός ήγετων της έχουν φυλακισθεὶ ἀπό τη P.I.D.E., ἐφιστά τὴν προσοχὴ της άντιφασιστικῆς κοινῆς γνώμης στὰ άκόλουθα γεγονότα πού συνέβηκαν τελευταῖα:

1) Τὸ M.L.D. δὲν έχει καμιά ανταπάτη δσον ἀφορᾶ τὸ μῆσος πού προκάλεσε ή έμφανισή του στην πορτογαλική πολιτική σκηνή. Αντοί πού ἐκδήλωσαν πρὶν ἀπ' δλους τὴ λόσσα τους εἶναι φυσικά δ φασισμὸς και οι δυνάμεις καταπάτεσσιν, αντὸς ἀποδείχθηκε μὲ τὴν περίπτωση τῶν φυλακισμένων ἀγωνιστῶν τὸ Νοέμβριο 1964 καὶ δπον σὲ δρισμένους ἀπ' αὐτοὺς ἐπιβλήθηκε ποιητὴ φυλακίσεως ἀπό 4 έως 7 χρόνια μὲ μέτρα ἀσφάλειας, δηλαδὴ πολὺ περισσότερο ἀπ' αὐτὰ πού ἐπιβάλλουν συνήθως στὰ ὑπεύθυνα στοιχεῖα τοῦ ρεφορμιστικοῦ κόμματος τοῦ Κονάλ. Οἱ τελευταῖες συλλήψεις πού ἔγιναν, ἀπὸ τὸν 'Οκτώβριο 1965 μέχρι τὸ Φεβρουάριο 1966, τῶν συντρόφων Πουλίντο Βαλέντε, Σεμπαστιάνο Καπλέ, Φραντσόκο Ροντρίγκονες και Ρούν Ντ' Έσπιναύ, μέλῶν της ήγεσίας τοῦ Μετώπου Λαϊκής Δράσης, ἀποτελοῦν μέρος μιᾶς ἐπίθεσης χωρὶς προηγούμενο τῆς P.I.D.E., ἐναντίον τῆς αὔξησης τῆς δργάνωσής μας, πού ἀντιπροσωπεύει γ' αὐτὴν μιὰ σοθαρὴ ἀπειλή.

2) Η δρθόητα τῶν θέσεών μας μπορεῖ, ἀνάμεσα σὲ ἄλλους λόγους, να μετρηθεῖ μὲ τὴ διαισθητα τῆς καταπάτεσης πού ἀσκεῖται ἐναντίον τῆς δργάνωσής μας και πού η ἀπάτη τοῦ ἀγώνα τὴν κάνει ακόμα πιὸ βαρειά. Μόνο ἀνόητοι μποροῦν να ισχυρισθοῦν πῶς η P.I.D.E. δὲν καταπέτει τοὺς ἀντιπάλους ποὺ φοβάται περισσότερο. Οἱ βαρειὲς ποὺ έχουν ἐπιβληθεῖ μέχρι τώρα σὲ συντρόφους μας ἀποδείχνουν τὴ βασιμότητα τῶν ισχυρισμῶν μας.

3) Άλλα τὸ M.L.D. προκάλεσε ἐπίσης τὴ λόσσα δρισμένων φεντοεπαναστατικῶν τμημάτων τῆς πορτογαλικῆς άντιστασης. Προκάλεσε ταραχὴ στοὺς ἀστούς δημοκράτες και σὲ δλους αντοί πού ἐθελοντικὰ ἀσυνείδητα έχουν γίνει σύμμαχοι τους, ἀπαρούμενοι τὴν ἐπανάσταση στὴ χώρα μας. Χρησιμοποιοῦν δλες τὶς μεθόδους για να μᾶς πολεμήσουν, ἐκτὸς φυσικὰ ἀπὸ τὶς πιὸ τίμες, πού συνίστανται π.χ. στὴν προσπάθεια να ἀνασκευάσουν τὶς πολιτικές μας θέσεις και να δείξουν πῶς η γραμμή μας εἶναι λαθεμένη. Αντὸς φυσικὰ δὲν ἔγινε, ἀλλὰ συνέβηκε τὸ ἀντίθετο· στὴν ἀρχὴ έγινε μιὰ ἀπότειρα να μᾶς παρουσίασουν σὰν «τυχοδιώκτες», θίστερα σὰν «προδοκάτοφες» και τελικὰ διέδωσαν, μὴν έχοντας ἐπιχειρήματα, πῶς εἴμαστε δλοι «συνεργάτες τῆς P.I.D.E.!» Βέβαια, η ήλιθυότητα, ακόμα και μέσα στὸ κεφάλι ἐνδὸς ἀστού η ἐνδὸς ρεφορμιστὴ, έχει δριά, και αὐτὸς εἶναι δ λόγος για τὸν δποστά προστάτη στὴν ἀναμφισθήτητη αὔξηση και ἀνάπτυξη μας μέσα στὶς πορτογαλικές λαϊκές μάζες, προτίμους τὴ σιωπὴ πού καθιέρωσαν μετὰ τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ραδιοφ. Σταθμοῦ τοῦ ρεφορμιστικοῦ K.K.

4) Τὸ M.L.D., καταπολεμῶντας ἀμείλικτα τὶς ἰδεολογικὲς θέσεις ἀλλων τμημάτων τῆς άντιστασης, δὲν πῆρε ποτὲ μέρος στὶς συνηθισμένες φιλονικείες, πού γενικὰ δὲν εἶναι καθόλου καθαρές, στὶς δποτες ἐπιδίδονται δρισμένα ἀτομα, στὴν ἔξοδα εἰδικά, πού δρίσκουν τὸσο ἀπλὸ «ανά γίνεται η ἐπανάσταση» και ποὺ συκοφαντοῦν αντοί ποὺ ἀγωνίζονται γι' αὐτὴν. Τὸ M.L.D. θεωρεῖ πῶς εἶναι παραπάνω ἀπὸ καθηκον τὴν συμμετοχὴ του στὴν άντιφασιστικὴ ἀλληλεγγύη και γι' αὐτὴν, δλοι οἱ φυλακισμένοι άντιφασίστες ἀγωνιστές, δσο λαθεμένη κι' δην εἶναι η γραμμή πού διεραστίζονται, πρέπει να έχουν τὴν πλήρη ὑποστήσις μας. Απὸ τὸ ἀλλο μέρος, οἱ βρισιές και τὰ θνητικὰ ονδηλάσματα μὲ τὰ δποτα δρισμένα

τιμήματα τῆς ἀντίστασης θέλουν νὰ πνίξουν τὴ φωνή μας, δὲν μᾶς συγκινοῦν καθόλου. Εέρουμε πάρα πολὺ καλά πώς ή ἀστική τάξη δὲν μᾶς ἀγαπάει καθόλου, ἀλλὰ είναι σίγουρο πώς κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς υποχρεώσει νὰ τὴν ἀγαπήσουμε.

5) Όρισμένες δηναρίδες και δρυσμένες συκοφαντικές ἐπίθεσίες δὲν θὰ είχαν καμία σημασία ἂν δὲν γίνονταν προσπάθεια νὰ καλυφθούν πίσω απὸ ἕνα «ἐπαναστατικό» πώλη πρόπειρα νὰ ξεσπεστεί. Τὸ ΜΛΔ ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ σκληρύνει τὴ στάση του μπροστά σὲ δρυσμένες ἑνέργειες ποὺ ἔγιναν τὸν τελευταῖο καυό. Ἡ μιὰ απὸ τὶς ὑπόθεσεις αὐτὲς σχετίζεται ἀκριβῶς μὲ τὸ συκοφαντικὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ἐλεύθερου Σταθμοῦ τῆς Πορτογαλίας ποὺ μεταδόθηκε στὶς 28 Φεβρουαρίου. Ἡ ἔκπομπή τοῦ κόμματος τοῦ Ἀλέβρο Κοννάλ σοχίλασε στὸ ἀνακοινωθὲν αὐτὸ τὶς συλλήψεις στοιχείων τοῦ ΜΛΔ, κρίτισε τὴν δργάνωσή μας καὶ «διαμαρτυρόταν» ἐναντίον τῶν συλλήψεων.

6) Το ἀνακοινωθὲν ποὺ μεταδόθηκε καὶ δημοσιεύθηκε σὲ συνέχεια, ἀποτελεῖται ἀπὸ 40 ἀράδες συνοικιά, ἀπὸ τις δοτίες οἱ 5 ἀφειρώνονται σὲ διαμαρτυρίᾳ ἐνάντια στὶς συλλήψεις καὶ οἱ 35 διατίθενται σὲ μιὰ κακοθύουλη ἐπίδεση στὴν ὅποια νομίζουμε πώς πρέπει νὰ ἀπαντήσουμε.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ή ΘΑΝΑΤΟΣ !

Ο 'Ελευθέρος Σταύρος της Προτογαλίας, τον ρεδίζουνι-
στικού Κομμουνιστικού Κόμματος Προτογαλίας, ποὺ έχει ἐγ-
κατασταθεῖ σὲ μιὰ ενθωπαῖκή σοσιαλιστική χώρα, μετέδωσε
καὶ κυκλοφόρησε ἔνα ἀνακοινωθέν σχετικά μὲ τὶς συλλήψεις
ἔνδος δριμένου ἀριθμοῦ ἡγετῶν τοῦ Μετώπου Λαϊκῆς Δράσης
ποὺ πάλευαν στὴν παρανομία. Οἱ συκοφαντικοὶ καὶ κακοή-
θεις λοχωμοὶ αὐτῆς τῆς ὑποτιθέμενης ἐκδήλωσης «ἀλληλεγ-
γύνης» — ποὺ ἀπορρίπτουσε μὲ δύανάτηση — μεταφοράζονται
σὲ ἔνα παραλήπτη μόρια ὅθεων ποὺ ἐπιβάλλουν ἀπὸ τὴν πλευρά
μας μιὰ δρισμένη ἀπάντηση.

Δίνουμε πρώτα' ἀπ' ὅλα τὸ κείμενο τοῦ ἀνακοινωθέντος τοῦ Ἐλεύθερον Σταθμοῦ τῆς Πορτογαλίας — ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἡ σύλληψη στοιχείων τοῦ ΜΛΔ» — καὶ θὰ παρουσιάσουμε σὲ συνέχεια τὴν ἀπότινη τοῦ ΜΛΔ στὸν πορτογαλόνος ἀντιφασίστες. Αὐτὴν ἡ νέα συκοφαντία τῶν πορτογαλών φεβδιζοντων καὶ κατὰ συνέπεια τῆς σοσιαλιστικῆς χώρας τῆς Εδούάρδης δύναται εὑρακούσεται ἐγκατεστημένος διαδικτυασμός, δὲν εἶναι ἡ πρώτη. Ἐμφανίστηκε ώστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη σειρά προκλήσεων, ἀπὸ διακρίσεις στὴν ἀντιφασιστικὴ ἀλληλεγγύη μέχρι τὴν καταγγελία μὲ τὰ δογανά τους τοῦ τύπου, τῆς παρουσίας σὲ πορτογαλικὸν ἔδαφος παρένθετων ἀγνωστῶν τοῦ ΜΛΔ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸν ἐμμαςτεῖς ἀποφασισμένοι νὰ κάνουμε γνωστὲς σὲ δόλωλη τῇ διεθνῇ ἀντιφασιστικῇ κοινῇ γνώμῃ, αὐτὲς τὶς ἐπαίσχυντες μηχανορραφίες τοῦ φεβδιζοντικοῦ Κ.Κ. Πορτογαλίας.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΙΝΩΦΕΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΕΛΕΤΘΕΡΟΥ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ
ΠΟΥ ΜΕΤΑΔΟΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1966

«Ορισμένα δύτοια, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἀποκαλούμενο Μέτωπο Λαϊκῆς Δράσης, ή Μ.Δ.Δ., συνελήφθησαν. Ἡ εὐκολὴ διάλυση ἀπὸ τοὺς φασίστες τῆς ὁργανωμένης δοστηριότητας τῆς δύναμας αὐτῆς ἀντιπροσωπεύει ἔνα ἀκριβὸ δέδαγμα γιὰ τὸ πορτογαλικὸ ἀντιφασιστικὸ κίνημα. Ἀποδείχθηκε γιὰ μᾶλλον ἀκόμα πώς δὲ τυχοδικισμός, δὲ τεφρορισμός, ή ἐκομένη ἀπὸ τὶς μάζες δράσης, δὲ σεκταριαμός καὶ ὁ φραγιονισμός, δηγοῦν ἀναπόφευκτα σὲ τραγικές ἀποτυχίες. Τέτοιες μεθόδοι, δχι μόνο δὲν προσφέρουν τίτοτα στὴν ἐπίσπευση τοῦ ἐπαναστατικοῦ πρωτοές, ἀλλὰ ψρενάρουν καὶ παρεμποδίζουν πραγματικὰ αὐτὸν τὸ πρωτοές.

»Είναι καιρός να γίνει διάπολογισμός της δραστηριότητας της διμάδας αντής στα δύο χρόνια της έπαρξής της. Συνέ-σφερε καθόλου στην επίσπενση της στιγμής της ἀτελεύθερω-σης του λαοῦ μας; »Οχι, δὲν ἔκανε τίποτα για νὰ βοηθήσει πορς τὴν κατεύθυνση αὐτῆι. Σ τὴν πρώτη για τις δι-ητα, δὲν ἔκανε τη πρώτα ἐγγαντίον της

φ α σι σ τι κης δικτα τορίας. Κατέληξε νὰ διαλυθεῖ χωρὶς νὰ πράγματοποιήσει καμὰ δράση χρήσημη γιὰ τὸ λαό. Ἡ δύμαδα αὐτὴ δὲν έκανε στὰ δύο χρόνια ὑπαρξίας της τίποτα πλαρά παρὰ νὰ πολεμάει τὸ κόμμα τῆς ἀγοραϊκῆς τάξης, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Πορτογαλίας, προσταθώντας νὰ προκαλέσει προστοιβές, τὴν διάκρεος καὶ τὴν διάσπαση στις κομμουνιστικὲς γραμμὲς καὶ στὸ δημοκρατικὸ κίνημα. Δὲν έκανε τίποτα άλλο ἀπὸ τὸ νὰ στέρεψε τὴν σύγχυση καὶ τὴν συχραντία καὶ μερικὲς φορές, ν ἀ διεξάγει ει μι ἀντικει μενικά προσο ο δικαιηδο ο στηριζει τη τα. Ἔνας τέτοιος ἀπόλογισμός δράσης στὴ διάρκεια δύο χρόνων είναι ἀπόλυτα ἀνηπικός γιὰ τὶς ίδεες καὶ τὶς μεθόδους ποὺ ὑπερασπίστηκαν καὶ νιοδέτησαν.

» Πρέπει νὰ ὑπογραμμίσουμε, στὸ δῆλι βερὸ τυχοδιωκτισμὸ τοῦ Μ. Λ. Δ., τὶς εὐθὺνες τῶν ἡγετῶν τοῦ Κομμούνιστικοῦ Κόμματος Κίνας. Οἱ νέοι ἡγέτες βοήθησαν τὴν διάδαστικὴν φραιστικὴν καὶ διασπαστικὴν δραστηριότητα, τῆς ἔδωσαν πόρους, τὴν ὕθησαν στὴν πρακτικὴν τῆς «ἄμεσης δράσης», νομίζοντας πῶς θὰ μποροῦν νὰ φθάσουν σὲ νικηφόρα ἀποτελέσματα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι φανερός: ἀφοῦ ζημιὰς τὸ ἐργατικὸ καὶ δημοκρατικὸ κίνημα, ἀφοῦ προκλήσεις σὲ δρισμένα τίμημα, ἀν καὶ σὲ περιορισμένη κλίμακα, δισταγμούς καὶ ἀπορροφανατισμοῦ, ἡ δραστηριότητά της τελείωσε χωρὶς καμιὰ ἐπιτυχία.

» Ἡ φραιστικὴ δραστηριότητα τῶν στοιχεῶν αὐτῶν δὲν ξεινεῖ χωρὶς νὰ ὀφελήσει τὸ φραιστικὸ καθεστώς. Φθάνει, γ' αὐτό, νὰ ἀναζητήσουμε γιὰ λίγο τὴ συνάφεια ποὺ ὄπλαρχει ἀνάμεσα στὰ ὑπερπαναστατικὰ λόγια καὶ στὶς ἔκκλήσεις γιὰ «ἄμεση δράση» ποὺ φέγγονταν μὲ ἀκατάλληλο τρόπο σὲ μικροὺς τυχοδιωκτισμοὺς ποὺ τοὺς δόδηγησαν στὴ σύλληψη.

»Οφείλουμε νὰ βεβαιώσουμε πώς θεωροῦμε τις συλλήψεις αὐτές σάν μέρος τῆς πλατειᾶς καταπιεστικῆς δράσης τῆς φασιστικῆς κυβέρνησης ἐναντίον κάθε 'Αντίστασης. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ διαμαρτυρούμαστε ἐνάντια στὶς συλλήψεις αὐτές, δπως τὸ κάνονυμε ἐναντίον ὅλων τῶν ἄλλων συλλήψεων γιὰ πολιτικοὺς λόγους. Γ' αὐτὸ τὸ λόγο διαμαρτυρούμαστε ἐνάντιο σὲ κάθε κακὴ συμπεριφορὰ ποὺ ἀσκεῖται σὲ βάρος τῶν φυλακισμένων αὐτῶν, δπως καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίες τῆς Ρ.Ι.Δ.Ε. Είναι ὀστόσο κακὸ ποὺ ἡ δράση μας μᾶς κταπαγορεύει νὰ κάνονυμε τὸν πλήρη κριτικὸ ἀπόλογουμδὸ τῆς δράσης τοῦ ΜΑΔ τὴν ἰδία στιγμὴ ποὺ ἔνας νέος οδοτοπικὸς πυργὸς ἀριστερούστικων αὐταπατῶν γκρεμίστηκε στὴ γῆ.

»Ἄτιμα καὶ ἄδοξα τὰ στοιχεῖα αὐτά καταπολέμουσαν τὶς πορτογαλικὲς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις. Ρίχτηκαν στὶς φαιστικὲς φυλακὲς τὸ ἴδιο ἀτιμα καὶ ἄδοξα».

(Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας — Μ.Λ.Δ.)

***
'Οφείλουμε ποιν ἀπ' ὅλα νὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχὴ στὸ γεγονὸς πῶς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Σταθμοῦ διακηρύσσει ἀνοικτὰ πῶς τὸ ΜΑΔ ἔκμιδενίστηκε, διαλύθηκε. "Ετοι λέει: «Ἐδ- κολη διάλυση ἀπὸ τὸν φασιστες τῆς δργανωμένης δραστηριότητας τῆς διαδασ αὐτῆς, «τέλειωσε μὲ διάλυση», ἡ δράση τέλειωσε χωνὶς καμιὰ ἐπιτυχία» κλπ. Καταλαβαίνουμε πολὺ καλά τὸ ἄγγος τοῦ Π.Ε. Σταθμοῦ πον θέλει μὲ κάθε μέσο νὰ διαλύσει τὸ ΜΑΔ, ἀλλὰ δρείλουμε νὰ τονίσουμε πῶς ἡ P.I.D.E. πον ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πραγματικὴν καὶ ἀνα- κηρυκωτὴν διάλυσην μας, δὲν τόλμησε νὰ λοχυφούσθει στὸ ἀνα- κοινωθὲν της αὐτὸ πον οἱ ρεβιζιονιστὲς διακηρύσσουν μὲ ἐπα- σχυντο τρόπο, δηλαδὴ πῶς ἡ δργάνωσή μας ἔχει διαλυθεῖ. Καὶ μείς νομίζαμε πῶς ἡ P.I.D.E. δὴν εἶχε μὰ πραγματι- κὴ βάση γιὰ νὰ προχωθῆσε σὲ μὰ τέτοια διαβεβαίωση, δὲν θὰ δίστανε νὰ τὰ κάνει! Πολὺ καλά! 'Η ἀστυνομία τοῦ φα- σισμοῦ δὲν πιστεύει πῶς ἡ δργάνωσή μας ἔχει διαλυθεῖ, για- τὶ γνωρίζει πολὺ καλά πῶς συνεχίζουμε τὴ δράση μας, παρὰ τὰ χτυπηματα καὶ παρ' ὅλες τὶς θυσίες. Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν καὶ οἱ ρεβιζιονιστὲς καὶ οἱ «προφητεῖς» τους δὲν δείχνουν τι-

ποτε άλλο παρά τὸν πανικὸν ποὺ τὸν προκαλεῖ ἡ ίδια ἡ θηρα-
ξή μας.

Ἐπιπλέον, ἡ «τιμιότητα» τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Σταθμοῦ τῶν θεοῖς ιονιστῶν εἶναι ἀρχιαστική. Ὅταν οἱ συνεπεῖς ἀντιφασίστες βρίσκονται στὴ φυλακὴ καὶ ὑφίστανται μαρτύρια, ὅταν μὰ ἄγρια καταδίωξῃ ἀσκεῖται πάνω σὲ μὰ παράνομη δργάνωση ποὺ δουλεύει παράνομα στὴν Πορτογαλία, ὁ Σταθμὸς αὐτὸς ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ φωνάξει ἀπὸ τὰ κεραμίδια τὴν «διάλυση» μας καὶ γιὰ νὰ κάνει αὐτὸν ποὺ ἀποκαλεῖ «κρυπτὸν ἀπολογισμὸν τῆς δράσης μας, συκοφαντώντας μας ἐπαίσχυντα. Ἐτσι ἔκτος ἀπὸ τὶς πατροταραχάδοτες κατηγορίες γιὰ τὸ «τυχοδικτισμό», «τερρορισμό», «διασπασισμό», «σεκταρισμό», δηλώνει πῶς δύλωλη ἡ δράση μας εἶναι εἶναι ἀνώφελη γιὰ τὸν πορτογαλικὸν λαό, πῶς δὲν κάνει τίτοτα ἄλλο παρὰ νὰ προκαλεῖ τὴ σύγχυση καὶ τὸν ἀπορροσαπολισμό, πῶς «διεξάγει μερικὲς φροντίδες μὰ δράση ἀντικειμενικὰ προδοκατόρικη». Θὰ θέλαμε ὁ σταθμὸς τῶν θεοῖς ιονιστῶν νὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσει μὰ ἀπόδειξῃ γι' αὐτὸν ποὺ θογχίζεται καὶ νὰ τὸν ὑπενθυμίσουμε μονάχα ἐν διαθέτει κάποιο αἴσθημα ντροπῆς, πῶς τὸ δργανὸν τῶν θεοῖς ιονιστῶν «Avante» κατηγγειλε ἐδῶ καὶ λίγο καιδὸν δύν ἀγωνίστες τοῦ Μετόπου Λαϊκῆς Δράσης ποὺ βρίσκονται στὴν παρανομία (δ' ἔνας ἀπὸ αὐτῶν πάστορις καὶ βρίσκεται στὴ φυλακὴ) καὶ πῶς ἡ στάση του σχετικὰ μὲ τὴν ἔξαφάνιση τοῦ στρατηγοῦ Ντελγκάντο δὲν ήταν περισσότερο ἀψογη.

«Οἱ θραύσμοι» τοῦ Πορτογαλικοῦ Ἐλεύθερου Σταθμοῦ συνίσταται ἐπίσης, σ' αὐτὸν ποὺ τὸ ἀλάχιστο τοῦ ἀνδρισμοῦ καὶ τῆς τιμοτέτας ἀπαγορεύει στὸν καθένα, στὸ νὰ βρίζει καὶ νὰ συκοφαντεῖ ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται σήμερα στὴ φυλακὴ καὶ βασανίζονται. Μιὰ καὶ τὸ Σταθμὸς αὐτὸς θεωροῦσε σὰν ἀναγκαῖο νὰ κοιτιάρει ἀντικειμενικὰ τὸ Μ.Α.Δ., γιατὶ δὲν κοιτιάρει ποτὲ τὶς θεωρητικές του θέσεις, γιατὶ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ γιὰ νὰ τὸ λερώσει τόσο πρόστιχα; «Ο πορτογαλικὸς λαός θγάζει τὰ συμπεράσματά του γιὰ τὴν «ἀνδρεία» αὐτῶν τῶν κυρίων.

Θὰ θέλαμε ἐπίσης νὰ μποροῦμεσ πῶς, στὴ διάρκεια ποὺ οἱ σύντροφοι μας φυλακίζονται, στὴν Πορτογαλία, δταν ἀγωνίζονται στὴν παρανομία, οἱ ἥγετες τῶν θεοῖς ιονιστῶν, ἔγκατεστημένοι δίνεται στὸ ἔξωτερο, διαθέτοντας κάθε εἰδούς εἰδολίλες, τολμοῦσαν νὰ βρίζουν συντρόφους τοῦ ἀντιφασιστικοῦ ἀγώνα. Παραγνωρίζοντας τὴ σημερινὴ κατάσταση στὴν Πορτογαλία, θεωρώντας ἀνώφελο νὰ πεδαίνει κανεὶς γιὰ τὴν «Ἐπανάσταση, οἱ ἥγετες» αὐτοὶ θέτουν «θαρραλέα» σὲ ἀμφισβήτηση τὴν τιμὴ τῶν συντρόφων μας, δύως θὰ τὸ δεῖξουμε παρακάτω.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσουμε μὰ ἀνώφελη πολεμικὴ σχετικὰ μὲ τὸν μελλοντικός μας σκοπούς, γιὰ τὴν δραστηριότητά μας στὸ παρελθόν. Καταλαβαίνουμε ἀπόλυτα πῶς θὰ ἀπευθύνομαστε σὲ μὰ τέτοια περίπτωση σὲ ἀνθρώπους χωρὶς δεσμούς μὲ τὸν πορτογαλικὸν λαό καὶ πῶς αὐτὸς μονάχα ποὺ ἔχει ἐνδιαφέροντας εἶναι νὰ τὸν βάλουμε στὴν πραγματικὴ τους θέση.

Ἡ ποταπὴ γλῶσσα τοῦ ἀνακοινωθέντος ἀναδίδει, σὲ δοποιόπτητο διαβάζει τὸ ἀνακοινωθέν, μὰ γνωστὴ γενόη, δταν μιλάει γιὰ θνωστήριξη ποὺ δίνει τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας στὸ Μ.Α.Δ. Σὲ δλους αὐτοὺς ποὺ ἔχουν δεῖ τὴν διστικὴ τάξη, ἐπὶ χρόνια καὶ καιρούς, νὰ κατηγορεῖ τὸν κομμουνιστὲς δλου τὸν κόσμον μὲ λυσσασμένη μανία σὰν «πουλημένους στὴ Ρωσία, συκοφαντώντας τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα καὶ βεβαώνοντας πῶς πληρώνονται ἀπὸ τὸ περιβότο «χρυσάφι τῆς Μόσχας», προκαλεῖ ένα δριμένο εἰλωνικὸ γέλιο δταν βλέπουν μὲ ποιό τρόπο ἡ ἀστικὴ τάξη καὶ οἱ σύμμαχοι τῆς ξεσκεπάζονται τόσο γρήγορα δταν ἀρχίζουν νὰ μιλᾶνε γιὰ «πόρους» (γιατὶ ίδ Σταθμὸς τῶν θεοῖς ιονιστῶν δὲ λέει καθαρὰ ἐπὶ χρυσάφι τοῦ Πεκίνου); ποὺ οἱ κινέζοι ἥγετες προσφέρουν στὸ Μετόπο Λαϊκῆς Δράσης καὶ διαπιστώντας τὴν «ἀνανέωση» τῆς αἰώνιας ταξικῆς γλώσσας μὲ τὴν διτία ἐπιχειροῦν νὰ δυσφημίσουν τὶς πραγματικὰ ἐπαναστατικὲς διαδέξ. Ὁ Λένιν καὶ οἱ μπολσεβίκοι δὲν είχαν κατηγορηθεῖ ἀπὸ τὸν θεοφοριστὲς καὶ τὸν σοσιαλπροδότες σὰν μισθοφόρους πρακτορες τῆς Γερμανίας; Οἱ κομμουνιστὲς δλου τὸν κόσμον δὲν ἔχουν κατηγορηθεῖ σὰν πληρωμένοι πράκτορες τῆς Ρω-

σίας; Καὶ αὐτὸς δὲ σημαίνει πῶς γιὰ τὸ καθετὶ ποὺ κάνουν οἱ σημερινοὶ συνεπεῖς ἐπαναστάτες θὰ κατηγοροῦνται πῶς μισθοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ Πεκίνο; Ἐτσι, μπορεῖ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἡ Ρ.Ι.Δ.Ε. νὰ κατηγορεῖ τὸ Μέτωπο Λαϊκῆς Δράσης πῶς οἱ πόροι του προέρχονται ἀπὸ τὸν κινέζους ἥγετες στηριζόμενοι στὸ ἐπαίσχυντο αὐτὸν ἀνακοινωθέν τοῦ Σταθμοῦ τῶν θεοῖς ιονιστῶν. «Ολα αὐτὰ εἶναι εὐκαλονόητα γιατὶ ἀκριβῶς οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ μιλᾶνε τὶ συνηθισμένη γλώσσα τῆς ἀστικῆς τάξης τέξης, τῶν ἀσπονδων ἔχθρῶν τῆς Ἐπανάστασης.

Ἀφοῦ ἀφιερώνει 40 περίτον ἀράδες σὲ ἐπιθέσεις τοῦ τύπου αὐτοῦ, ὁ Σταθμὸς τῶν θεοῖς ιονιστῶν ἀφιερώνει 5 ἀράδες γιὰ νὰ «διαμαρτυρηθεῖ» μὲ ἀδύνατο τρόπο ἐνάντια στὶς φυλακίσεις ἀγωνιστῶν τοῦ Μ.Α.Δ., φροντίζοντας νὰ ὑπογραμμίσει πῶς διαμαρτύρεται ἐνάντια σὲ ὅ λει τὶς οὐλήτης καὶ νὰ προσθέσει πῶς τὸν τόρα εἶναι ἡ κατάλληλη εὐκαιρία για... νὰ κάνει τὸν «κριτικὸν ἀπολογισμὸν (ποὺ τὸν ἔκανε ήδη) τοῦ «μακαρίτικου» Μ.Α.Δ.! Κατανοοῦμε ἐπίσης πῶς οἱ σοφοὶ «ἐπαναστάτες» τοῦ Σταθμοῦ τῶν θεοῖς ιονιστῶν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κάποιο πρᾶγμα γιὰ νὰ ἀπασχοληθοῦν γιὰ ἔνα δριμένο διάστημα, ἀλλὰ τὸ «μακαρίτικο» Μ.Α.Δ. μὲ τὴν ἀδεια τους καὶ μὲ σὲ δλους τὸν τομεῖς: ἐναντίον τοῦ φασισμοῦ, ἐναντίον τῆς ἐπιφρονῆς τῆς ἀστικῆς τάξης στοὺς κόλπους τοῦ προλεταριάτου, ἐναντίον κάθε ἀπόπειρας γιὰ «ἐκδημοκρατισμὸν» τοῦ φασισμοῦ καὶ ιθά συνεχίσει τὸν ἀγώνα του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἐνεργητικότητας τῶν μαζῶν, ἐπιζητώντας καὶ νὰ τὶς ἔξοπλίσει καὶ νὰ τὶς κατευθύνει πρὸς τὴν κατάκηρη τῆς ἔξουσίας, δὲν καὶ αὐτὸς σημαίνει θυσίες ποὺ οἱ ἥγετες τῶν θεοῖς ιονιστῶν δὲν τὶς ἐπιδοκυμάζουν πιά.

Τὸ Μ.Α.Δ. δὲν θὰ μποροῦσε, οὔτε θὰ λυτηθεῖ καμιὰ θυσία γιὰ νὰ δημηγήσει τὶς μάζες· οἱ καθοδηγητές του ζοῦν καὶ θὰ ζοῦν μέσα στὶς μάζες, θὰ φυλακισθοῦν καὶ θὰ δροῦν τὸ δάνατο δπως δποιοσδήποτε συμπαθῶν, δπως δποιοσδήποτε ἔργαζομενος μέσα στὸν ἀγώνα, καὶ δχι ὅπως δριμένοι προνοιοῦχοι μέσα στὸν ἀγώνα, καὶ δχι μόνο δὲν κάνουν τίποτα γιὰ τὴν ἐπανάσταση ἀλλὰ δὲν ἀφήνουν τὸν ἄλλους νὰ κάνουν... καὶ ἐπιτέλεον τοὺς βρίζουν ἀκόμα.

Τὸ ἀνακοινωθέν τελειώνει μὲ μὰ προστυχιὰ ποὺ ἀκόμα κι' ἀν τὴν ἔγοαφε ἡ πέννα ἐνδὸς ἀστοῦ ἡ ἐνδὸς οεφομιστῆ, τὸ ΜΛΔ δὲν θὰ τὴν συγχωροῦσε. Παραδέτουμε αὐτὸνσια τὴ φράση: «Ἄτιμα καὶ ἀδοξα τὰ στοιχεῖα αὐτὰ πολέμησαν τὶς πορτογαλικὲς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις. Ρίχτηκαν στὶς φασιστικὲς φυλακὲς ἐπίσης ἄτιμα καὶ ἀδοξα».

Νομίζουμε πῶς κάθε σχόλιο εἶναι περιττό!

7) Παίρνοντας ὑπόψη δλους αὐτὰ καὶ ἀκόμα τὸ γεγονὸς πῶς δλους θνωστήριξη τὶς μάζες· οἱ καθοδηγητές του ζοῦν καὶ θὰ ζοῦν μέσα στὶς μάζες, θὰ φυλακισθοῦν καὶ θὰ δροῦν τὸ δάνατο δπως δποιοσδήποτε συμπαθῶν, δπως δποιοσδήποτε ἔργαζομενος μέσα στὸν ἀγώνα, καὶ δχι ὅπως δριμένοι προνοιοῦχοι μέσα στὸν ἀγώνα, καὶ δχι μόνο δὲν κάνουν τίποτα γιὰ τὴν ἐπανάσταση ἀλλὰ δὲν ἀφήνουν τὸν ἄλλους νὰ κάνουν... καὶ ἐπιτέλεον τοὺς βρίζουν ἀκόμα.

8) Παίρνοντας ὑπόψη πῶς τὸ Μ.Α.Δ. εἶναι ἀποφασισμένο νὰ ἔξαπολύσει ένα ἀνελέπτο καὶ ἀκατάπαυστο ἀγώνα ἐνάντια στὸν πορτογαλικὸ φασισμὸ καὶ τὸν συνενόχους του, πῶς εἶναι διατεθέμενο νὰ συντρίψει δλους αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ προδώσουν τὸν ἐπαναστατικὸ δρόμο καὶ τὸν πορτογαλικὸ λαό, δηλατεῖται μὲ τὸν ἀρχηγό του, δηλατεῖται μὲ τὸν πολιτικὸ καὶ ηθικὸ ἀνέτημα ἐνέργεια, τὸ Μ.Α.Δ. θεωρεῖ πῶς ἡ στάση αὐτὴ ἀποτελεῖ ἀντικειμενικὰ μὲ συνεργασίαν, βασανίζουν καὶ δολοφονοῦν δταν δριμένες ἀντιφασιστικὲς δργανώσεις σιωποῦν, βρίζουν τὸν ἀγώνιστες ἡ ἐπιδοκυμάζουν τὶς ἐνέργειες αὐτές.

9) Προβλέποντας πῶς τὸ Μ.Α.Δ. εἶναι ἀποφασισμένο νὰ ἔξαπολύσει ένα ἀνελέπτο καὶ ἀκατάπαυστο ἀγώνα ἐνάντια στὸν πορτογαλικὸ λαὸ δλους τὶς μανοῦδρες ποὺ θφαίνονται τὸν τομεῖον του.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ "Η ΘΑΝΑΤΟΣ!
ΖΗΤΩ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΛΑ·Ι·ΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ!
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ Μ.Α.Δ.
·Απρίλιος 1966

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΙΚΕ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΥΣΤΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ-ΛΕΝΙΝΙΣΤΩΝ (Μ.Λ.Ο.)

Στις δραστηριότητες του Κ.Κ. Βελγίου «Η Φωνή του Λαοῦ», της 17-6-66, αναδημοσιεύθηκε άρθρο της αντιφρακτικής «Κόκκινης Σημαίας», με τὸ δρόποιο ἀναγγέλλεται ἡ δημιουργία δραγάνωσης τῶν αντιφρακτικῶν μαρξιστῶν-λενινιστῶν. «Η Φωνή του Λαοῦ», δημοσιεύει ταυτόχρονα χαιρετισμὸν τοῦ Ζάκ Γριππά, Γραμματέα τῆς Κεντρικῆς Επιτροπῆς τοῦ Κ.Κ. Βελγίου. Δίνουμε παρακάτω τὰ δυνδιάλογα:

Αγαπητοί σύντροφοι,

Χαιρετίζουμε θερμά τὴ δημιουργία τῆς δραγάνωσης τῶν αντιφρακτικῶν μαρξιστῶν-λενινιστῶν (Μ.Λ.Ο.) ποὺ ἀποτελεῖ ἔνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἐμπόρους, μιὰ ποιοτικὴ ἀλλαγὴ στὴ συσταση τῶν μαρξιστῶν-λενινιστῶν τῆς χώρας σας γιὰ τὴν ἀνασύσταση ἐνὸς πραγματικὰ ἐπαναστατικοῦ μαρξιστικοῦ-λενινιστικοῦ κόμματος.

Ἐδχόμαστε νέες ἐπιτυχίες στὸν ἀγώνα ποὺ διεξάγετε γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν συμφερόντων τῶν ἐργαζομένων, ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ, τῶν ἡμεριαλιστῶν ποὺ ἔχουν σὰν ἀρχηγὸν τὸν ἀμερικάνικο ἡμεριαλισμό, ὃντ' ἀριθ. 1 ἔχθρὸν τῶν λαῶν δύον τοῦ κόσμου, ἐναντίον τοῦ σοσιαλδημοκρατικοῦ φεροφρουροῦ καὶ τοῦ σύγχρονου φεβίζιονισμοῦ, σ' αὐτὰ τὰ δύο κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ στηρίγματα τοῦ καπιταλισμοῦ, συνεργατῶν τοῦ ἀμερικάνικου ἡμεριαλισμοῦ.

Προστομάζοντας τὴν ἀνασύσταση τοῦ κόμματός σας, στὴ βάση τοῦ μαρξιστικοῦ-λενινιστικοῦ, σηκώσατε τὴν κόκκινη προλεταριακὴ ἐπαναστατικὴ σημαία, τὴ σημαία τῆς πάλης τῶν ἐργαζομένων μαζῶν ἐναντίον τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ καταπίσης, τὴ σημαία τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, τὴ σημαία τοῦ μαρξιστικοῦ-λενινιστικοῦ.

Δεχεῖτε, ἀγαπητοί σύντροφοι, τοὺς ἀδελφικοὺς χαιρετισμοὺς τῶν κομμουνιστῶν τοῦ Βελγίου.

Γιὰ τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο
τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Βελγίου
ΖΑΚ ΓΚΡΙΠΠΑ
Γραμματέας τῆς Κεντρικῆς Επιτροπῆς

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΗΣ «ΡΟΤΕ ΦΑΝΕ» (ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΗΜΑΙΑ), δραγανον τῆς Μ.Λ.Ο. Αντιφράστη.

Η οργάνωσή μας

Η Πρωτομαγιά, ή ήμέρα τοῦ διεύθυντος ἀγώνα τῆς ἐργατικῆς τάξης, εἶναι μὰ ἴστορικὴ ἡμερομηνία. Ἀλλὰ γιὰ τὸ προλεταριατὸ τῆς Αντορίας ή Πρωτομαγιὰ τοῦ 1966 ἔχει μιὰ διτλῆ σημασία. Ή συγκρότηση τῆς Μ.Λ.Ο.—τῆς δραγάνωσης τῶν μαρξιστῶν-λενινιστῶν τῆς Αντορίας—ἀποτελεῖ ἔνα σημαντικὸ βῆμα, γιὰ νὰ δρεῖ τὸ προλεταριατὸ τῆς Αντορίας ἀπὸ τὴν ἐπικινδυνὴ κατάσταση στὴν δύσια δρόσκεται σήμερα: ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀποσύνα μᾶς δραγάνωσης τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγώνα. Ή Μ.Λ.Ο δὲν ἀποτελεῖ ἀκόμα κόμμα. Όστοσο ἀνὴρ η δραγάνωση ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ συγκεντωσεῖ πάλι τοὺς συνειδητόνες μαρξιστές-λενινιστές ποὺ βρίσκονται διεσπαρμένοι καὶ ἀποδιογνωμένοι ἐξαιτίας τῶν ἡγετῶν τοῦ Κ.Κ. Αντορίας ποὺ ἔχουν γλυστρίσει στὸ φεβίζιονισμὸ—καὶ νὰ δημιουργήσει ἐτοὺς τὴ βάση γιὰ τὸ μελλοντικὸ μαρξιστικὸ-λενινιστικὸ κόμμα τῆς χώρας μας.

Τὸ πολιτικὸ καθήκον τῆς Μ.Λ.Ο εἶναι νὰ συνεχίσει τὸ ἴστορικὸ ἔργο ποὺ τὸ νέο Κ.Κ. Αντορίας εἰχε ἀναλάβει στὴν ἐποχὴ του μὲ ἀνδρεία καὶ ἀφοσίωση καὶ ἀπὸ τὸ δύοιο ἀπομακρύνθηκε καὶ ἐκφύλισθηκε χωρὶς ἐλπίδα ἐπανόδου, στὴ σοσιαλδημοκρατία.

Η δημιουργία τῆς Μ.Λ.Ο ἔγινε ἐπείγουσα ἀνάγκη μετὰ τὸ 19ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ. Αντορίας ποὺ ἔγινε ἐδῶ καὶ ἔνα χρόνο. Ή καθοδήγηση τοῦ Κ.Κ.Α συνέχισε τὴν πολιτικὴ τῆς τῆς ἐξομοίωσης μὲ τὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα καὶ αὐτὸ δχι μονάχα στὸ χρόνο αὐτό. Ανασκοπώντας τὸ παρελθόν διέπεντε κα-

θαρδὸ πῶς οἱ φίλες τοῦ φεβίζιονισμοῦ στὸ Κ.Κ.Α ἀνάγονται στὸ 1945.

Τὸ 20ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε προσέφερε στὰ καθοδηγητικὰ στοιχεῖα τοῦ κόμματος, ποὺ στὴν πραγματικότητα εἶχαν γίνει ἀπὸ πολλὸν καιρὸ φεβίζιονιστές—η ποὺ δὲν πάτησαν ποτὲ ἐπαναστάτες— τὴ δυνατότητα νὰ δείξουν ἀνοιχτὰ τὶς τάσεις τους καὶ τὶς φορές τους. Μετὰ τὸ 22ο συνέδριο τῶν σοβιετικῶν φεβίζιονιστῶν ἀπέβαλαν δριστικά κάθε δισταγμό.

Τί ἔκαναν οἱ σύντροφοι, ποὺ παρέμειναν πιστοί στὸ μαρξιστικό-λενινιστικό, οἱ πραγματικοὶ κομμουνιστές; Ἀντιτάσσονταν ἐνεργητικά στὴν διέλθομα πολιτικὴ τῶν Μάρκου, Φιούντεργκ, Μιούζι, ποὺ καὶ ἀρχίσαν νὰ δημιουργοῦν μὲ δικές τους δυνάμεις καὶ μέσα, αὐτὰ τὰ δήματα συζήτησης καὶ ἐνημέρωσης ποὺ ἡ φεβίζιονιστικὴ ἡγεσία τοὺς εἶχε δρονθῆ. Τὸ ἀναμφισθήτητο κέντρο τῶν συνειδητῶν μαρξιστῶν-λενινιστῶν στὸ Κ.Κ.Α ἔγινε ἡ «Ρότε Φάνε» (Κόκκινη Σημαία) ποὺ ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Οκτώβριο 1963.

***

«Μήν ἀφήνετε τὸ Κόμμα στοὺς φεβίζιονιστές!» —αὐτὸ δηταν ἡ ἀγωνιστικὴ κραυγὴ τῆς «Ρότε Φάνε» στὸ πρῶτο τῆς φύλλο στὶς 5 Οκτώβριου 1963 καὶ ποὺ συνεχίστηκε μὲ συνέπεια μέχρι τὸ 19ο φεβίζιονιστικὸ συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Α. Τὸ συνέδριο αὐτὸ δχι μόνο ἔνέκαινε τὶς μέθοδες, τὰ πρακτικὰ μέτρα καὶ τὶς διαγραφές τῆς καθοδήγησης τοῦ Κ.Κ.Α ἀπέναντι στὶς μαρξιστικὲς-λενινιστικὲς δυνάμεις, ἀλλὰ ἀνέβασε ἐπίσης ἀνοιχτὰ τὸ φεβίζιονισμὸ στὸ ἐπίνεδο τοῦ προγράμματος τοῦ κόμματος. «Ἐδειξε ἐπίσης χωρὶς ἀμφιβολία πὼς τὸ Κ.Κ.Α, ἀλλοτὲ ἐπαναστατικὸ κόμμα, ἐκφύλιστηκε ἀμετάκλητα, δριστικὰ ἀπὸ τοὺς ἡγέτες του σ' ἔνα σοσιαλδημοκρατικὸ κόμμα. Οἱ σύντροφοι ποὺ παρέμειναν πιστοί στὸ μαρξιστικό-λενινιστικό, ὑποχρεώθηκαν τότε νὰ διατυπώσουν τὸ σύνθημα: «Μὴν ἡ ἀφήνετε τὸ πρώτο στοιχεῖο στὸ Κ.Κ.Α!».

Τότε τέθηκε τὸ ἀκόλουθο ξήτημα: «Ηταν ἀποκλειστικὰ τὸ 19ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Α ποὺ μποροῦσε τοὺς αντιφρακτοὺς μαρξιστὲς-λενινιστὲς νὰ ἀναδοῦν καὶ νὰ ἀλλάξουν τὴν παλιὰ τους δραγάνωσης γραμμή; Δὲν τὸ νοιτζ... Ή κύρια αἰτία ποὺ δόδηγησε στὴ δημιουργία μιᾶς δραγάνωσης τῶν μαρξιστικῶν-λενινιστικῶν δυνάμεων, ποὺ τὴν ἔκανε ἀπόλυτα ἀναγκαία, δὲν ήταν μονάχα τὸ συνέδριο αὐτό, ἀλλὰ δ σύγχρονος φεβίζιονισμὸς ποὺ ἀπὸ πολλὸν καιρὸ ὑπονόμευσε καὶ κυριάρχησε στὸ Κ.Κ.Α.

Η βαθειὰ ἔξεταση καὶ ἀποκάλυψη μὲ ἴστορικὸ τρόπο τῆς γέννησης καὶ ἀνάπτυξης τοῦ φεβίζιονισμοῦ στοὺς κόλπους τοῦ Κ.Κ.Α, τῆς προέλευσης καὶ τῶν φίλων του, τῶν χαρακτηριστικῶν του καὶ τῶν ἰδεομορφῶν του, διπώς καὶ τῶν ισυγκεκριμένων μορφῶν κάτω ἀπὸ τὶς δοπεῖς ἐκδηλώθηκε στὴ διάρκεια τῶν τελεντών χρόνων, ἀποτελεῖ ἔνα ἔξαιρετικὰ σπουδαῖο καθῆκον τὸ δόπιο στέκεται μπροστά στὸν αντιφρακτικὸς μαρξιστὲς-λενινιστές... Μονάχα η ἀκριβής γνώση τῶν παραγόντων ποὺ δόδηγησαν στὸ φεβίζιονισμὸ τὸ Κ.Κ.Α, μπορεῖ νὰ δώσει τὴν ἔγγυηση πὼς η νέα δραγάνωση δὲν θὰ γλυτορήσει μὰ μέρα στὸ φεβίζιονισμό, σὲ ίδιες συνθήκες η παρόμοιες δπως ἔγινε μὲ τὸ Κ.Κ.Α.

Η δημιουργία τῆς Μ.Λ.Ο ἀποτελεῖ μιὰ ποιοτικὴ ἀλλαγή.

Εἶναι εύκολο νὰ γίνει κανεὶς ἀναγνώστης τῆς «Ρότε Φάνε», ἀλλὰ εἶναι πολὺ πολὺ δύσκολο νὰ ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα της. Παρ' ὅλα αὐτά, τὸ καθῆκον αὐτὸ μπορεῖ νὰ λυθεῖ:

δ κατά τὸ δυνατὸν πιὸ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν συντρόφων ποὺ μέχρι τώρα δὲν ἔκαναν τίποτε δἄλλο παρὰ νὰ εἶναι ἀναγνῶστες τῆς «Ρ.Φ.», διφεύλουν νὰ γίνουν μαχητές.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα —αὐτὸν ποὺ εἶναι τέτοιο, καὶ δχι αὐτὸν ποὺ δνομάζεται ἔτοι— εἶναι ἡ πρωτοπορεία τοῦ προλεταριάτου. Ἐμεῖς, στὴν Αθηναϊά, δὲν ἔχουμε ἀκόμα Κόμμα. Ἡ ΜΔΟ μέχρι ποὺ νὰ ἀποκτήσουμε κόμμα, θὰ παίξει τὸ ρόλο αὐτό. «Ολα τὰ μέλη καὶ τὰ στελέχη τῆς εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ φέρονται ἀπέναντι σ' αὐτὴν ὅπως ἀπέναντι σ' ἔνα κομμουνιστικὸ κόμμα. Ἀλλὰ δταν ἀνήκει κανεὶς στὴν πρωτοπορεία τοῦ προλεταριάτου, ἔχει μὰ σειρὰ ἀπὸ ὑποχρεώσεις, μποροῦμε νὰ ποῦμε περισσότερες ὑποχρεώσεις παρὰ δικαιώματα. Μὲ τὴ δημιουργία τῆς ΜΔΟ τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ 1966, οὐ σύντροφοι ποὺ πῆραν μέρος σ' αὐτὴν ἡ ποὺ τὴν ὑποστήριξαν, δήλωσαν πῶς εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀναλάβουν αὐτὲς τὶς ὑποχρεώσεις. Στὴν περίπτωσή μας ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ ἀπὸ τὴν ποσότητα στὴν ποιότητα.

***

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐμφανίζεται ἔνα δἄλλο πρόβλημα: τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν μελῶν τῆς ΜΔΟ ἀνήκαν (ἢ ἀνήκουν ἀκόμα καὶ σήμερα) στὸ ΚΚΑ καὶ διαθέτουν μὰ μεγαλύτερη ἡ μικρότερη δραγματικὴ πεῖρα. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχὴ ὅλων πάνω σὲ μερικὲς σημαντικὲς διαφορές!

‘Απὸ τὸ ἔνα μέρος, δλες οἱ μέθοδος καὶ μορφὲς δργάνωσης τοῦ ΚΚΑ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴ στὴ ΜΔΟ, γιατὶ δίπλα σὲ πολλὲς θετικὲς πλευρὲς ὑπάρχουν ἐπίσης μὰ σειρὰ ἀπὸ ἀρνητικές. (‘Τπάρχει ἀκόμα ἔνας ρεβιζιονισμὸς στὰ δργανωτικὰ ἤητήματα...). ‘Απὸ τὸ δἄλλο μέρος, οἱ περισσότεροι σύντροφοι ποὺ ηρθαν στὴ ΜΔΟ καὶ οἱ διμάδες τῆς σοσια-

λιστικῆς ἀριστερᾶς, δὲν ἔχουν καμιὰ πεῖρα οἰκοδόμησης μᾶς δργάνωσης, ἀλλὰ κυρίως πεῖρα συνεργασίας στὴν καθοδήγηση μᾶς ἡδη ὑπάρχουσας δργάνωσης. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν καθηκόντων ποὺ ἀντιμετωπίζουμε εἶναι ἐντελῶς νέα, γιὰ τὰ δποῖα ἡ πεῖρα μᾶς λείπει στὸ μεγαλύτερο βαθμό. Γιὰ μᾶς, ποὺ ἔναρχίζουμε, μὰ νέα ἀρχὴ εἶναι πάντοτε δύρκολη καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε αὐταπάτες, πὼς ὁ δρόμος μας θὰ εἶναι σπαρμένος μὲ ωρδά.

Κάθε σύντροφος, στὸ περιβάλλον τοῦ, στὴν ἐπιχείρησή του, μέσα στὸδ φίλους του καὶ στὴν οἰκογένειά του, στὴ συνοικία του, στὴ πόλη του, στὸ σπίτι του, πρέπει νὰ ἀγωνιστεῖ μὲ δλη τὸν τὴν καρδιά. Πρέπει νὰ προστομαστεῖ γιὰ μὰ μακρόπονη δουλειά. Δὲν πρέπει νὰ ἀφεθεῖ νὰ ἀποθαρρυνθεῖ ἀπὸ ἀναπτύφεντες ἀτονυχίες, ἀλλὰ νὰ ἔξετάξει τὶς ἀτονυχίες αὐτὲς μὲ αὐτοκριτικὸ τρόπο καὶ νὰ βελτιώνει τὴ δουλειά του.

***

“Εγινε συζήτηση στὴ διάρκεια τῆς ίδρυτικῆς διάσκεψης γιὰ τὸ δτη ἡ δουλειά μας πρέπει νὰ εἶναι μὰ διαρχῆς προσπάθεια γιὰ τὸ μελλοντικὸ μετασχηματισμὸ τῆς ΜΔΟ σὲ ἔνα μαρξικὸ-λεννινιστικὸ κόμμα καὶ αὐτὸ ἔγινε δεκτό! ‘Αλλὰ αὐτὸ σημαίνει πῶς οἱ δροὶ ποὺ εἶναι ἀναγκαῖοι γιὰ ἔνα τέτοιο μετασχηματισμό, πρέπει νὰ ἀρχίσουν νὰ πραγματοποιοῦνται ἀπὸ τώρα.

***

Αὐτὸ ποὺ ήταν τὸ ΚΚΑ στὸ παρελθόν, εἶναι ἡ ΜΔΟ σήμερα.

Γι' αὐτὸ δς στρωθοῦμε στὴν ἀπαραίτητη ἐπίπονη δουλειά χωρὶς συναισθηματισμούς.

Ι Τ Α Λ Ι Α

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΑΝΑΠΤΥΞΟΝΤΑΙ ΟΡΜΗΤΙΚΑ

“Αρθρο τῆς Συνδικαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Μαρξιστικοῦ-Λενινιστικοῦ Κινήματος τῆς Ιταλίας, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα «Νονόβρα Οδυνιά».

‘Εδῶ καὶ πολλοὺς μῆνες, δ ἀγώνας ἐκαπούμιψιών ἐργαζομένων διεξάγεται μέσα σ' ἔνα ἰδιαίτερα δξιμένο κλίμα. ‘Αστυνομικὲς βιαιότητες γίνονται σὲ δλες τὶς γωνίες τῆς χώρας, ποὺ κατευθύνονται ἀσφαλῶς ἐναντίον τῶν ἐργατῶν ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεση τῆς Ιντερζεντ-Ασάτ καὶ τῆς Κονφιντούστρια(*) καὶ τῆς κεντροαριστερᾶς ποὺ κατευθύνονται ἐνάντια στὶς συνθήκες ζωῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης.

‘Η σύγκρουση πλαταίνει καθημερινά. ‘Η ἐργοδοσία καὶ ἡ κυβέρνηση τὸ καταλαβαίνον ποὺ καλά. Στὴν ἀπότοιλα τους νὰ καθηλώσουν τοὺς μασθόν καὶ τὶς συμβάσεις, νὰ περιορίσουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, οἱ ἐργαζόμενοι ἀπαντοῦν μὲ μὰ δρμητικὴ ἀντεπίθεση.

Οἱ ὑπέροχες ἀπεργίες τῶν μεταλλουργῶν καὶ τῶν ἐργατῶν ἄλλων κλάδων γιὰ τὴν ἀνανέωση τῶν συμβάσεων ἐργασίας δεῖξαν πῶς ἡ μαχητικότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης δὲν ἔχει μειωθεῖ δπως ἴσχυοιζονται οἱ ρεφορμιστὲς κάθε εἰδούς. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποχτάει μιὰ βασικὴ σημασία τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κυβέρνηση Μόρο-Νέννι πέτει σὲ ἐνέργεια τὰ μέτρα ἐνδὸς σχέδιου μᾶς κοινωνικῆς «παναυτοροφῆς».

Μιὰ ισταθερὴ παρουσία τῶν ἐργατικῶν μαζῶν στὸν ἀγώνα αὐτό, που ἀποκαλύπτεται ἡ μπαρζή μᾶς μαχητικῆς πρωτοπορείας διατεθεμένης νὰ προχωρήσει ὥς τὸ τέλος, μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψει νέες ἔξελίξεις καὶ μπορεῖ ταυτόχρονα νὰ ἔξασφα-

λίσει μὰ συνέχεια στὴν ἐργατικὴ δράση.

‘Ολη αὐτὴ ἡ ἐκδήλωση γίνεται πάντοτε δλο καὶ ποὺ δύσκολη ἀπὸ τὴν προδοσία τῆς ἐργατικῆς τάξης. Δὲν εἶναι τυχαῖος ὃ ἀνεμος τοῦ πανικοῦ ποὺ πιάνει τοὺς ρεβιζιονιστὲς δταν οἱ δυνάμεις τῆς καταπίεσης τῶν μονοπώλων ἀρχίζουν τὴν ἐργασία τους. ‘Αντι νὰ στέκονται στὸ πλευρὸ τῶν ἐργαζομένων στὸ σκληρὸ τοὺς ἀγάντα, δὲν κάνουν τίποτε δἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τρέχουν ἀπὸ τὴν μὰ ἀκρη στὴν ἀλλή, στοὺς ὑποχρογόνους, στοὺς νομάχους, στοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ νὰ ἐκλιπαροῦν τὴ δημοκρατία. Δὲν κατακτάται μὲ ίκεσίες ὃ σεβασμὸς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας. Οἱ ἐργάτες τῶν Αλφα-Ρομέο, τῆς Ζῆμιενς καὶ τῶν ἀλλων ἐργοστασίων τὸ ἔμαθαν μὲ τὴ δική τους πεῖρα στὴ διάρκεια τῆς σταθερῆς καὶ ἀποφασιτικῆς τους δράσης.

Σήμερα, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ νέα ἐπίθεση τῆς ἐργοδοσίας καὶ τῆς κυβέρνησης, εἶναι ἐπείγουσα ἡ ἀνάγκη νὰ ἀποκρύψουμε κάθε ἀπότοιλα τῶν ρεφορμιστῶν καὶ ρεβιζιονιστῶν ἡγετῶν γιὰ νὰ συντρίψουν, μὲ τὸ συμφιλιωτικὸ παροξυσμὸ τους, τὸ ταξιδιὸ πνεῦμα καὶ τὴν ταξικὴ συνείδηση τῶν ἐργατῶν.

Οἱ ἐργαζόμενοι δφεύλουν νὰ παρεμποδίσουν τὶς «θρώμικες συναλλαγὲς» ἀπαιτώντας τὴν ἐφαρμογὴ τῆς συνδικαλιστικῆς δημοκρατίας. Οἱ ἐργαζόμενοι δφεύλουν νὰ ἀποσύρουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους ἀπὸ δλους τοὺς συνδικαλιστικοὺς ἡγετες ποὺ ἐμποτιμένοι ἀπὸ ισοιαλδημοκρατικὲς θεωρίες, προβάλλον μιὰ συμβιθωτικὴ καὶ συνθηκολόγη γραμμή, ἐπιζητώντας μονάχα νὰ διασώσουν τὸ κῦρος τὴν λαθεμένη γραμμή ποὺ συνίσταται στὴν ἀποδοχὴ μᾶς πολιτικῆς ὑποχρεώσεων, μὲ τὸ

(*) Δυὸ μεγάλα Ιταλικὰ τρόπα.

πεύθυνη πολιτική άπεναντι στήν καπιταλιστική οίκονομία αλλ. αλλ.

***

Τὸ Μαρξιστικο-Λενινιστικὸ Κίνημα Ἰταλίας δὲν θὰ λυπηθεῖ καμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ ἀνασυστῆσει τὴν πραγματικὴ ἐνότητα τῶν ἐργαζομένων, τὴν ἐνότητα στὴ δράση καὶ δχι τὴν φεύτικὴ ἐνότητα συνδικαλιστικῶν κορυφῶν καὶ δραγανώσεων.

Ἄποτελεῖ καθῆκον γιὰ κάθε μαρξιστὴ-λενινιστή, μπροστὰ στὴν δέξινη τῶν ταξικῶν ἀντιθέσεων νὰ ἀγωνίζεται στὸν τότο δουλεῖας καὶ στὸ ἑσωτερικὸ τῶν συνδικάτων σὲ δῆλη τὴν κλίμακα Δὲν αὐτὸν εἶναι δυνατό, γιὰ νὰ μὴ πληρώσει ἡ ἐργατικὴ τάξη τὶς ισυνέπειες μιᾶς σοβαρῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς κρίσης.

Πρέπει νὰ ἔσκεπαστεῖ ἀνάμεσα στοὺς ἐργαζομένους τὸ ρύθμημα τῆς «δρόθης λύσης» ποὺ προσφέρει μονάχα ἐπιφα-

νειακὰ ἔγγυησεις ἀλλὰ ποὺ στὴν πραγματικότητα, ἀποτελεῖ μιὰ αἰτία ἀνταπατῶν γιὰ τὸν ἐργάτες γιατὶ ή διεύθυνση τῆς ἐπιχειρησῆς θὰ βούσει πάντοτε μιὰ φόρμουλα γιὰ νὰ ἀποδείχνει τὴν «δρόθη» λύση τῶν ἀπολύτων. Ὁ μόνος καὶ σωστὸς δρόμος εἶναι δ ἀγώνας γιὰ μιὰ χρησιμοποίηση στὸν ἀνώτατο βαθμὸ τῆς ἐργατικῆς δύναμης, γιὰ μιὰ σταθερὴ χρησιμοποίηση στὴ βάση ἀπαιτήσεων ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑπολογισθῶν μὲ βάση τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ μηχανισμοῦ τῆς καπιταλιστικῆς παραγωγῆς.

Οφείλουμε νὰ ἀγωνισθῶμε ἔτσι ὥστε τὸ πνεῦμα αὐτὸν καὶ ἡ ἀγωνιστικότητα τῶν ἐργαζομένων νὰ μὴ διαβρωθεῖ, ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ ἔσαναχτίσουμε τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος στὸ πολιτικὸ καὶ συνδικαλιστικὸ πεδίο.

Γιὰ νὰ ἐπαναφέρουμε, ἵππι τέλους, τὰ συνδικάτα στὶς ταξικὲς θέσεις, μέσα στὴν προοπτικὴ τῆς κατάχτησης τοῦ σοσιαλισμοῦ.

K A M E R O Y N

«Ἄς σπουώσουμε ψηλά τὶς τρεῖς μεγάλες σημαίες, τοῦ μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ, τῶν ἐπαναστατικῶν παραδόσεων τοῦ λαοῦ τοῦ Καμερούν ωαὶ τῆς γενινιπῆς μαρξιστικῆς - λενινιστικῆς γραμμῆς!»

(«Ἐκθεση δράσης καὶ προσανατολισμοῦ ποὺ συζητήθηκε καὶ ριοθετήθηκε στὶς 2 Μαΐου 1966 ἀπὸ τὴ Γενικὴ Συνέλευση τῆς Πρώτης Κομμονιστικῆς Ὑμάδας τοῦ Καμερούν, ποὺ διενύθηκε μὲ στελέχη καὶ ἡγέτες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ U.P.C.»)

***

Ἡ πρώτη δλομέλεια τοῦ Γραφείου τῆς Προσωρινῆς Καθολικῆς Επιτροπῆς τοῦ U.P.C. συνήλθε ἀπὸ τὶς 20 ἔως τὶς 27 Μαΐου 1965.

Τοτερα ἀπὸ μιὰ ἀνάλυση τῆς ἑσωτερικῆς καὶ διεθνοῦς κατάστασης, ἡ δλομέλεια ἐπεξεργάσθηκε ἔνα πρόγραμμα δράσης ἀπὸ δέκα σημεῖα, ποὺ ἡ οδοία του συνίστατο στὴ συγκρότηση ἐνὸς ἐνοπλού παρτιζάνικου τμῆματος καὶ στὴ διεξαγωγὴ ἐπαναστατικοῦ ἀγώνα γιὰ τὴ δημιουργία τῆς πρώτης ἐπαναστατικῆς βάσης ἐφεύσματος σὲ μιὰ ἀγροτικὴ ξώνη τοῦ Καμερούν.

Τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1965, τὸ πρῶτο παρτιζάνικο τμῆμα, δογανωμένο ἀπὸ τὸ B.C.D. (P.) τοῦ U.P.C. καὶ καθοδηγούμενο ἀπὸ τὸν Ὀσέντε 'Αφάνα, γενικὸ γραμματέα τοῦ B.C.D. (P.) εἰσέδυνε στὸ μεγάλο Ισημερινὸ δρυμὸ ποὺ βρίσκεται στὰ νοτιοανατολικὰ τοῦ Καμερούν.

Στὶς 15 Μαρτίου 1966, δ Ὀσέντε 'Αφάνα, δολοφονήθηκε ἀπὸ τὶς δυνάμεις ἀνδρεικέλων τοῦ Ντ' 'Αχιτζού τὸ τμῆμα τοῦ ἐξαναγκάστηκε νὰ ἀποσυρθεῖ προσωρινὰ ἀπὸ τὴ χώρα.

Στὶς 2 Μαΐου, ἡ Γενικὴ Συνέλευση τῆς Πρώτης Κομμονιστικῆς Ὑμάδας τοῦ Καμερούν υἱοθέτησε μιὰ ἔκθεση δράσης καὶ προσανατολισμοῦ ποὺ ἀφοῦ ἀνασκόπησε τὴν πορεία δογάνωσης τοῦ πρῶτου ἐνοπλού παρτιζάνικου τμῆματος, τὶς ἀντικειμενικὲς συνθῆκες στὴν περιοχὴ ποὺ διεξήχθηκε δ ἀγώνας, καὶ ἀφοῦ ἔκανε μιὰ ἀντικειμενικὴ ἀνάλυση τῆς ἐπαναστατικῆς δραστηριότητας τοῦ τμῆματος, καθόρισε τὶς βασικὲς αἰτίες τῆς προσωρινῆς ἡτας τῆς ἐπαναστατικῆς στὸ Καμερούν.

«Τὸ νὰ βρίσκουμε τὶς αἰτίες, ἔχει μιὰ κεφαλαιώδη σημασία γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ κατανόηση τῆς οδίσας δλων τῶν φαινομένων, τόσο τῆς φύσης δσος τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀνθρώπινης σκέψης», λέει ἡ ἔκθεση. «Ἀνάμεσα στὶς αἰτίες ποὺ καθόρισαν τὴν προσωρινὴν ἡτα τῆς ἐπαναστατικῆς δράσης τοῦ τμῆματος, «δρέπειμε νὰ ἔχεισθούμε καὶ νὰ προβάλλουμε τὶς κύριες, ἀποφασιστικές, βασικὲς αἰτίες ποὺ καθορίζουν ἀπὸ

τὴ μιὰ μεριὰ τὶς δευτερεύουσες, δχι ἀποφασιστικές, ἀλλὰ ὠστόσο σημαντικὲς αἰτίες ἀπὸ τὴν ἄλλη».

Οἱ βασικὲς αἰτίες τῆς ἀποτυχίας τοῦ τμῆματος μποροῦν νὰ καθορισθῶν ὡς ἔξης: 1) Ἡ περιοχὴ ποὺ ἐκλέχτηκε γιὰ νὰ ἐγκαθιδρυθεῖ δὲν εἶναι διάφοροτε μορφή τὸν ἑπαναστατικὴ βάση ἐρείσματος δὲν εἶχε διποστεῖ ἀπὸ τὸν καιοδὸ τὸν δεντεροφον παγκόσμιου πολέμου καμιὰ ἀπόδοση τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος· δὲν εἶχε σημειωθεῖ σ' αὐτὴν στὴ διάρκεια δλόκληρων δεκαετιῶν διποιαδήποτε ἐξέγερση τῶν λαϊκῶν μαζῶν· καμιὰ στονδαία δογάνωση κάτω ἀπὸ διποιαδήποτε μορφὴ δὲν πνήσησε σ' αὐτὴν· ἡ πολιτικὴ συνείδηση τῶν ἀγροτῶν εἶναι ἔξαιρετα ἀδύνατη· 2) αὐτὴν ἡ περιοχὴ εἶναι σχεδόν δικατόκητη· 3) περίοδος φαινομενικῆς ἐνίσχυσης τῆς ἀντιδραστικῆς ἔξοντας σὲ πανεθνικὴ κλίμακα καὶ ἀπονοία πολιτικῆς δράσης τῶν τάξεων καὶ τῶν μαζῶν· 4) ποσοτικὴ καὶ ποιοτικὴ ἀδυναμία τῶν ἐπαναστατικῶν ἐνοπλῶν δυνάμεων. 5) Ἐλειψη δρόθης καθοδήγησης τῆς ἐργατικῆς τάξης μέσω ἐνὸς κομμουνιστικοῦ κόμματος ποὺ νὰ ἔχει δρόθη πολιτικὴ γραμμὴ καὶ στέρεη δράγμωση (θεμελειώδης αἰτία).

«Ἡ βαθειὰ καὶ δρόθη κατανόηση τῶν λόγων τῆς προσωρινῆς ἀποτυχίας τῆς ἐπαναστασῆς μᾶς ἐπιτρέπει νὰ καθορίσουμε τὸν δρόμον καὶ τὰ μέσα ποὺ θὰ δηληγήσει σὲ μιὰ νέα δνοδὸ τὸ μεγάλο καὶ ἔνδοξο καὶ πατριωτικὸ ἀγώνα τοῦ λαοῦ τοῦ Καμερούν» ἀναφέρει ἡ ἔκθεση, ποὺ ἀνασκοπεῖ τὰ διάφορα στάδια τοῦ προτούς ἀνάπτυξης τῆς δράσης καὶ ποὺ ἀντιμετωπίζει τοία βασικὰ στάδια:

1) Διαμόρφωση καὶ στήριξη πομπού τοῦ πρωτοπόρου στὸν πρωτοπόρον στοιχείων, «τῶν πιὸ ζωντανῶν, τῶν πιὸ τίμων καὶ τῶν πιὸ γνωστῶν» (Στάλιν) τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὸν ἐπαναστατικὸ λαοῦ, γιὰ τὴ διαμόρφωση μαρξιστικῶν στελεχῶν. Αὐτοὶ θὰ σφυρηλατήσουν στὸν ἀγώνα ἐνάντια στὶς μὴ μαρξιστικές καὶ ἀντιμαρξιστικές λιθολογίες, ἰδιαίτερα ἐναντίον τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ τοῦ θεμελειώδης πρέπει νὰ βρίσκεται στὴν πρώτη γραμμῇ.

2) Κατάκτηση τῶν πλατειῶν λαϊκῶν μαζῶν ἀπὸ τὴν κομμούνη πρωτοφέρων πολιτικά, πολεμαρικό, μαζικό κόμμα. Ἡ κύρια πράξις είναι στην πόλει τὰ ἀγωνισθόμενα στὸ στάδιο αὐτὸν θὰ είναι ὁ διπλωτούνισμός καὶ ὁ «άριστερός» δογματισμός, διεκταρισμός ποὺ δῆγει στὴν ἀπόσπαση ἀπὸ τὶς μεγάλες λαϊκές μάζες. "Ολες οἱ μορφές πάλης καὶ δργάνωσης (ἀνοιχτές καὶ κρυφές, νόμιμες καὶ παράνομες, οἰκονομικές, πολιτικές, κοινωνικές, κλπ. δργανώσεις), πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ νὰ ἔξειλοσσονται προχωρώντας σὲ μᾶλιστα βαθμαῖα λίμανα ἀπὸ τὶς ποὺ ἀπλές στὶς ποὺ περίπλοκες, ἀπὸ τὶς κατάτερες στὶς ἀνάτερες μορφές καὶ νὰ πάρνεται σὲ κάθε στιγμὴ ὑπόψη ὁ βαθμὸς πολιτικῆς συνελήσης καὶ ἀγωνιστικῆς πείρας τῶν μαζῶν. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα θὰ ἀναδιοργανώσει τὸ U.P.C. στὶς πραγματικές βάσεις τοῦ ἐθνικοῦ, ἀντύπεριαλιστικοῦ καὶ ἀντιφεουδαρχικοῦ μετώπου, στηριγμένου στὴ συμμαχία ἐργατῶν καὶ ἀργοτῶν καὶ θὰ τὸ θέσει κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ προλεταριάτου καὶ τοῦ κόμματός του.

3) 'Ο λαϊκὸς πόλεμος κάτω ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη αὐθοδόχη γῆση τοῦ Κομμούνη.

στικοῦ Κόμματος γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς κρατικῆς καθοδηγούσας, εγιὰ τὴν πλήρη καὶ διοκληρωτικὴ πραγματοποίηση τῶν καθηκόντων τῆς συνεποῦς ἐθνικοδημοκρατικῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς προεπιμασίας γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση.

'Η ἔκθεση πέρασε σὲ συνέχεια στὸ βασικὸ καθῆκον τῆς στιγμῆς: τὴ δημιουργία κομμουνιστικῆς πρωτοπορείας. 'Η γενικὴ γραμμὴ τοῦ σταδίου αὐτοῦ καθορίστηκε ὡς ἕξης: «ενὰ ἀποχήσουμε μᾶλιστα πολιτικὴ πανεθνικὴ ἐφημερίδα, ποὺ νὰ ἔχει σὰ σύνθητα τὸ «μαθαίνετε, προπαγανδίζετε, δργανώνετε» καὶ ποὺ νὰ πάιζει τὸ ρόλο ἐνὸς μαζικοῦ προπαγανδιστή, καθοδηγητῆ καὶ δργανωτῆ».

«Ἄς προχωρήσουμε λοιπὸν σύντροφοι, ὅλοι ἐνωμένοι στὴ δουλειὰ γιὰ τὴν πρώτη κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα καὶ γιὰ τὴ συγκρότηση μᾶλιστα πολιτικῆς πρωτοπορείας, ἐνὸς μαζεύσιτοῦ-λενινιστικοῦ κόμματος, Ισχυροῦ, σοβαροῦ καὶ ταυτόχρονα σταθεροῦ καὶ εὐλόγιστου, ίκανον νὰ διαπαιδαγωγεῖ, νὰ δργανώνει καὶ νὰ κινητοποιεῖ βαθειά, πλατειὰ καὶ ἀποφασιστικὰ τὶς μεγάλες λαϊκές μάζες καὶ νὰ τὶς διεπιλέσει γιὰ τὴν τελικὴ καὶ φιλικὴ ἔφοδο ἐνάντια στὸ φρούριο τοῦ νεοαποικισμοῦ, γιὰ νὰ δημιουργήσουμε ἔνα εἰρηνικό, ἀνεξάρτητο, ἐνιαῖο, δημοκρατικό Καμερόν σὲ μᾶλιστα πολιτικὴ καὶ ἐλεύθερη καὶ ἐνωμένη 'Αφρικὴ σ' ἔνα νέο κόσμο, χωρὶς ἴμπεριαλισμό, χωρὶς καπιταλισμὸ καὶ χωρὶς ἐψευτάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο».

Ντοκουμέντο τοῦ Κ.Κ. Ταύλανδης

Η ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Άγωνας ἐνάντια στὴ λευκὴ τρομοκρατία ποὺ ἐπέβαλαν οἱ Ἰνδονήσιοι ἀντιδραστικοὶ σὲ συνεργασία μὲ τὸν ἀμερικανικὸ ἴμπεριαλισμό: ὑποστήριξη στὸ δίκαιο ἀγώνα τοῦ Ἰνδονησιακοῦ λαοῦ γιὰ νὰ ἐπιμείνει στὴν ἐπανάστασή του καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίσει, γιὰ νὰ ἀντιταχθεῖ στὸν ἴμπεριαλισμό, τὸν ἀποικισμὸ καὶ τὸ νεοαποικισμό.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Ταύλανδης παρακολουθεῖ προσεκτικά καὶ μὲ βαθειὰ ἀνησυχία τὴν ἐπιδείνωση τῆς κατάστασης στὴν Ἰνδονησία. Τώρα, η ἀλήθεια ζηγίνε φανερὴ ἐπιτέλους.

Συνωμοτώντας μὲ μιὰ συμμορία ἀντιδραστικῶν παραγόντων, διαμερικάνικος ἴμπεριαλισμὸς μέσω τῆς Κεντρικῆς Υπηρεσίας «Πληροφοριῶν» (Κ.Τ.Π.), σκάρωσε καὶ ἔβαλε σὲ ἐνέργεια τὸ Σεπτέμβριο 1965, αὐτὸν ποὺ ἐπονομάστηκε «Συνδυόλιο τῶν στρατηγῶν», μὲ σκοπὸν τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ἰνδονησιακῆς κυβερνητικῆς. Μετά τὴν ἀποκάλυψη τῆς συνωμοσίας αὐτῆς, οἱ Ἰνδονήσιοι ἀντιδραστικοί, πάροντας σὰν πρόσοχη μα τὰ γεγονότα τῆς «30 Σεπτεμβρίου», συνέτριψαν τὴν συγκρότηση τοῦ ΝΑΣΑΙΚΟΜ, καταπίεσαν καὶ χτύπησαν τὶς Ἰνδονησιακὲς προοδευτικὲς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις γενικὰ καὶ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἰνδονησίας ελδικά. Συγκέντρωσαν τὸν δῆγκο τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοὺς γιὰ μιὰ ἀματηρὴ καταπίεση τοῦ λαοῦ καὶ μιὰ ἀνελέητη τῶν κομμουνιστῶν. Μετέτρεψαν τὴν προοδευτικὴ πολιτικὴ τῆς Ἰνδονησίας σὲ μιὰ πολιτικὴ προδοσίας καὶ προδοτικῆς ἔξυπηρτησῆς τοῦ ἀμερικανικοῦ ἴμπεριαλισμοῦ καὶ κατευθύνονται στὸ νὰ σύνθουν τὶς φλόγες τῆς Ἰνδονησιακῆς ἐπανάστασης.

Τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ ποὺ διαποδήχθηκαν ἀπὸ τὸν Ἰνδονήσιον ἀντιδραστικό, ἐνθαρρύνθηκαν καὶ ὑποστηρίχθηκαν, ἀνοιχτὰ καὶ ἀνεπιφύλαχτα ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ ἴμπεριαλισμό, ἀπὸ τὸν ἀντιδραστικὸ διαφόρων χωρῶν, μεταξὺ τῶν δοπιών καὶ τῆς Ταύλανδης, οἵτως καὶ ἀπὸ τὸν σύγχρονον τοῦ Ο.Π.Ι. Διάφέρονται δέ: «Οἱ ἀμερικάνοι ἰδύνοντες κάρηκαν μὲ τὴν ἐνεργητικὴ δρόση τοῦ Νασούτιδων καὶ τοῦ στρατοῦ τοῦ διεπολιθητικοῦ μετὰ τὶς 30 Σεπτεμβρίου ἐνάντια στὰ κομμουνιστικὰ στοιχεῖα». Στὶς 11 Οκτωβρίου 1965, διερχόμενος τοῦ ἀντιδραστικοῦ καθεστώτος τῆς Ταύλανδης, Πρόσφατα, ἐκφράστηκε μὲ ἐπίσης καθαρὰ λόγια δηλώνοντας, στὶς 13 Οκτωβρίου 1965, πῶς «οἱ συλληφεις τῶν κομμουνιστῶν ποὺ πραγματοποίησε δὲ Ἰνδονησιακὸς στρατὸς ὀφελοῦν τὶς ἀντικομμουνιστικὲς χῶρες τῆς N. A. Ασίας». Οἱ χρουστσοφικοὶ ρεβίζιονιστὲς κατηγόρησαν ἡλιθία τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἰνδονησίας γιὰ «σεκταρισμὸ» καὶ «δογματισμὸ». Ή ἐφημερίδα τους, «Πρόσθια», στὸ φύλλο

της στις 26 Οκτωβρίου 1965, έγραψε σ' ένα άρθρο της σύνταξής της: «Μιά δμάδα συνωμοτών, διάμεσα στοὺς διοίους υπῆρχαν ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἰνδονησιακοῦ στρατοῦ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀντισυνταγματάρχη Οὐντούγγη, ἀποτέλεσαν τὴ δραστήρια δύναμη τῆς ἀπόπειρας ἀνταρσίας». Ή ἐφημερίδα πρόσθετος: «ὁ πολιτικὸς τυχοδιωκτισμός, ὁ πραξικοπηματισμὸς καὶ δ σεκταρισμὸς εἶναι πράγματα ξένα πρὸς τὸ μαρξισμὸν-λενινισμό». Ή ἐφημερίδα «Ιστέστια», ἄλλο δογματικό τῶν χρονοτωρικῶν ρεβιζιονιστῶν πὸν παρουσίας σὰν στασιαστὲς τὸν ἀντισυνταγματάρχη Οὐντούγγη καὶ τὸν συνέχη Λατίφ, δήλωσε: «Τοπικὲς δυνάμεις ἔταναφρόθηκαν ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ διοίκηση ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες γιὰ νὰ κατατίξουν τὴν ἀνταρσίαν» καὶ προσθέτει: «οἱ φυγάδες πῆραν τὰ βούνα». Συνέχισε χαρακτηρίζοντας «ἀντιδραστικὸν» δυσοὺς πῆραν μέρος στὸ Κίνημα τῆς 30 Σεπτεμβρίου μεταξὺ τῶν διοίων βρίσκονταν καὶ κομμουνιστές. Αἰνέγραψε ἐπίσης πὼς «ἄλλη πιστεύουμε τὴν ἐφημερίδα «Χαριάν Ράχεζάτ», δογματικὸν τὸν Κομμουνιστικὸν Κόμματος (Ἰνδονησίας), ἡ ἀνταρσία εἶχε τὴν ὑποστήριξη τὸν λαόν». Ή κλίκα Τίτο τῆς Γιουγκοσλαβίας ἔξεφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ συνεχίσουν οἱ Ἰνδονήσιοι ἀντιδραστικοὶ τὶς ἐπιθέσεις τους ἐναντίον τὸν Κομμουνιστικὸν Κόμματος (Ἰνδονησίας).

Εἶναι λοιπὸν φανερὸν πὼς οἱ Ἰνδονήσιοι ἀντιδραστικοί, οἱ λιμενιαλιστὲς καὶ οἱ ἀντιδραστικοὶ διαφόρων χωρῶν διώσαντες καὶ οἱ σύγχρονοι φεβιζιονιστὲς συντονίζουν τὶς προσπάθειες τους γιὰ νὰ ἔξεντελίσουν δόσο μποροῦν περισσότερο καὶ νὰ κτυπήσουν τὴν Ἰνδονησιακὴ ἐπανάσταση.

Η σημερινὴ κατάσταση στὴν Ινδονησία καὶ στὸν κόσμο μᾶς δείχνει πὼς ἔκει δύο ἐμφανίζεται ἡ ἐπανάσταση συνενώνονται ἀμέσως οἱ ἀντιδραστικοὶ τῆς χώρας καὶ οἱ λιμενιαλιστὲς, σὲ πρώτη γραμμὴ καὶ ἐπικεφαλῆς οἱ ἀμερικάνοι λιμενιαλιστὲς οἱ ἀντιδραστικοὶ τῶν διαφόρων χωρῶν διώσαντες καὶ οἱ σύγχρονοι φεβιζιονιστὲς γιὰ νὰ συνοφαντήσουν, πολεμήσουν καὶ ὑπονομεύσουν τὴν ἐπανάσταση. Κατὰ συνέπεια, διάγωνας ἐναντίον τῆς ἐσωτερικῆς ἀντιδραστικῆς, διάγωνας ἐναντίον τοῦ λιμενιαλισμοῦ καὶ τῆς παγκόσμιας ἀντιδραστικῆς πατριωτικῆς καὶ ὅμοιας ἐναντίον τοῦ σύγχρονου φεβιζιονισμοῦ δὲν μποροῦν νὰ ἔχωρισθοῦν δὲν ἔνας ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Οἱ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις ἔξεπέλυσαν τὴ λευκὴ τρομοκρατία τους τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἰνδονησιακὴ ἐπανάσταση ἐφδανεῖ σὲ νέες κορυφές. τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ λιμενιαλισμός, ίδιατερα διάμερικάνοις λιμενιαλισμὸς διώσαντες καὶ οἱ Ἰνδονήσιοι ἀντιδραστικοὶ εἶχαν πανικοῦρθει· τὴ στιγμὴ ποὺ βρίσκονταν σὲ ένα ἀδιέξοδο κάφου εἶχαν χάσει προοδευτικὰ τὶς θέσεις ποὺ εἶχαν ίδιοποιηθεῖ μὲ ἀξιοκαταφρόντητα καὶ ἀρπακτικὰ μέσα· τὴ στιγμὴ ποὺ διάγωνος οικείωνιμὸς εἶχε δόσο ποτὲ ἀλλοτε ἔμεσα παρεμποτεῖ καὶ ἀπομονώθει. Ή παρακμή, ἡ πολιτικὴ ἀδυναμία τῶν ἀντιδραστικῶν τὸδ δῆγηρος νὰ καταφύγουν στὰ πιὸ αἰματηρὰ φασιστικὰ μέτρα γιὰ νὰ συντρίψουν τὴν Ἰνδονησιακὴ ἐπανάσταση, νὰ καταστείλουν τὶς Ἰνδονησιακές, πατριωτικές καὶ δημοκρατικές δυνάμεις, ίδιατερα τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα (Ἰνδονησίας), γιὰ νὰ προσατίσουν τὰ ἀνούματα πλούτη τους καὶ νὰ μετατρέψουν τὴν Ἰνδονησία σὲ μιὰ βάση ἐπιθέσεων καὶ κυριαρχίας τοῦ λιμενιαλισμοῦ καὶ τοῦ ἀποικισμοῦ στὴν Ασία.

Ωστόσο, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τὸν Κομμουνιστικὸν Κόμματος (Ἰνδονησίας), διάδοχος λαὸς δὲν θὰ ἀπαρνηθεῖ ποτὲ τὴν δρῆτη ἐπαναστατικὴ πολιτικὴ ποὺ έχει ἐπεξεγαγθεῖ τὸ ΚΚΙ καὶ τὶς ἐπαναστατικές κατακτήσεις ποὺ ἐπέτυχε μὲ τὸ αἷμα του στὴ διάρκεια σκληρῶν καὶ μακρόχρονων ἀγάνων. Δὲν θὰ ὑποχωρήσει ποτὲ οὔτε θὰ ὑποταχθεῖ στὸν ἔχθρο. Δὲν θὰ ἀφενθεῖ πὰ στὴν αὐθαίρετη βίᾳ καὶ στὴ σφαγὴ ποὺ ἀσκοῦν οἱ ἀντιδραστικοί. Στὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ Ἰνδονήσιοι ἀντιδραστικοὶ ἔξεπέλυσαν τὶς χτηνώδεις ἐπιθέσεις τους, οἱ Ἰνδονησιακές ἐπαναστατικές, πατριωτικές δυνάμεις ἀπάντησαν μαρραλέα μὲ ένα ἀγώνα ποὺ συνίσταται στὴν ἀπάντηση μὲ ἀμεσοῦ χτύπημα σὲ κάθε κτύπημα καὶ μέχρι σήμερα ἔπιμένουν στὸν ἀγώνα αὐτό.

Καθοδηγούμενος ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα (Ἰνδονησίας), διάδοχος λαὸς πού, σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἀντιστάθηκε στὴν αἰματηρὴ βίᾳ στὴ διάρκεια τῆς μακρόχρονης καὶ μαρτυρικῆς ἱστορίας τῆς ἐπανάστασής του, ἀπέκτησε πλούσια ἐ-

παναστατικὴ πεῖρα. Τὰ γεγονότα τοῦ Μάντιουμ τοῦ ἔδωσαν ἀπορεῖται διδάγματα. Οἱ Ἰνδονήσιοι ἀντιδραστικοὶ εἶχαν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπίσης, συνοφαντήσει μὲ ἄπιμο τρόπο καὶ σκοτώσει χτηνώδικα πολλοὺς Ἰνδονήσιους κομμουνιστές, δημοκράτες καὶ πατριώτες. Η Ἰνδονησιακὴ ἐπανάσταση ἔχει περάσει ἀπὸ εἰρηνικές καὶ αἱματωδαμένες φάσεις· ἔχει γνωρίσει μὰ παλλίρροια ὑστεραῖ ἀπὸ μιὰ μία ἀμπτωτη. Στὴ διάρκεια τοῦ προτατέα αὐτοῦ, προχώρησε βῆμα ποτὲ βῆμα συσσωρεύοντας δόλο καὶ μεγαλύτερες δυνάμεις. Η πεῖρα τοῦ παρατεταμένου ἀγώνα πῆς Ἰνδονησίας μᾶς δείχνει γιὰ νὰ συνοψίσουμε πὼς γιὰ νὰ φθάσουμε στὴ νίκη, πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε μὲ σταθερότητα τὸ δόρυ τοῦ ἔπιπλου ἀγώνα.

Τὸ Ταῦλάνδη γνώσις ἐπίσης κατὰ διαστήματα μὰ περιορισμένη δημοκρατία ποὺ ἐναλλάσσονται μὲ ένα διολκηρωτικὰ φασιστικὸν καθεστώς. Πολλοὶ ἀπὸ τὸν ἐπαναστάτη μας καὶ τὸν πατριώτη μας ἔχουν πιαστεῖ, φυλακισθεῖ, βασανισθεῖ καὶ δολοφονηθεῖ. Φθάσαμε στὸ συμπέρασμα πὼς πρέπει νὰ πάρουμε τὰ βόλια, νὰ διακινδύνευσουμε νὰ σκοτωθοῦμε ἀπὸ τὸν ἔχθρο, πὼς μόνο μὲ τὴν προσφυγὴ στὸ δύπλα ὃ διπλάσιον τὸν ἀνθρώπων καὶ πὼς δὲν ἔχθρος ὁρχίσει νὰ σφάξει τὸ λαό, θὰ κρειασθεῖ νὰ ἀπαντήσουμε μὲ τὸν ἕδιο τρόπο. «Οταν κρατᾶμε σταθερὰ τὰ δύπλα στὰ χέρια μας, μποροῦμε δχι μόνο νὰ ἔπιοδίσουμε μαζικές σφαγές λαὸν τὸν ἔχθρο, ἀλλὰ θὰ μπορέσουμε ἐπίσης νὰ ἀπεραστίσουμε τὴν ἐπανάσταση καὶ νὰ τὴν συνεχίσουμε νὰ ἀπεραστίσουμε τὴν ἐπανάσταση τὸν τέλος. Τὸ δνοιγμα ἐνὸς ἐπαναστατικοῦ δρόμου σὲ κάθε χώρα τῆς Ασίας, τῆς Αφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Αμερικῆς ἔξαρται, σὲ τελευταία ἀνάλυση, ἀπὸ ἔκατομμαρία καὶ ἔκατομμύρια δεξιοπλισμένων ἀνθρώπων ποὺ νὰ υλοθετοῦν τὴ μορφὴ τῆς ἔνοπλης πάλης στὴν βίαιη ἐπανάσταση τους μέχρι ποὺ νὰ κατατήσουν τὴν τελικὴ νίκη.

Η σημερινὴ διεθνῆς κατάσταση εἶναι ἔξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐπαναστάσεις καὶ ἐπαναστατικοὺς πολέμους. Ο ἀνατολικὸς ἀνευος εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸ δυτικὸν ἀνευο. Οἱ ἐπαναστατικές δυνάμεις δῶλαν τῶν λαῶν κερδίζουν σὲ πλάτος. Στὴν Ασία, στὴν Αφρική καὶ στὴ Λατινική Αμερική —τὸν πιὸ ἀδύνατο κρύπτο τῆς λιμενιαλιστικῆς κυριαρχίας— δύο συγκεντρώνονται πολλὲς ἀντιθέσεις, δὲν ἔνοπλος ἀγώνας ἔστυλγεται σὲ μιὰ σειρὰ χῶρες καὶ ἐπεκτείνεται σὲ δύο τὰ μέρη τῶν ἡπείρων αὐτῶν. Ο λιμενιαλισμὸς εἶναι διαιρεμένος ἀπὸ τὶς ἀξεπέραστες ἐσωτερικές ἀντιθέσεις ποὺ ἐπιδεινώνονται ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ο ἀμερικάνικος λιμενιαλισμός, δωργὸς τῆς παγκόσμιας ἀντιδραστικῆς, εἶναι ἔξαιρετικὰ ἀπομονωμένος. Εἶναι περικυλωμένος ἀπὸ παντοῦ. Η πολεμική τοῦ δύναμα ποὺ τὴ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ διέσχει μοντέρνους πολέμους ἔχει υποστεῖ σοβαρὰ πλήγματα στὸν ἐπιθετικὸν τοῦ πόλεμο, ίδιατερα στὸ Νότιο Βιετνάμ. Στὶς ΗΠΑ, οἱ λαϊκοὶ ἀγώνες γιὰ τὴ δημοκρατία καὶ τὴν κοινωνικὴ πρόόδο, ἐναντίον τῶν ἐπιθετικῶν πολέμων τῆς κυβέντησης καὶ ἐναντίον τῆς φασιστικῆς καταπίεσης ἔφθασαν σὲ ένα δύφος χωρὶς προσγόνομενο καὶ διάμερικάνικος λιμενιαλισμὸς εἶναι ἀνίκανος νὰ τὸν καταπίξει ἢ νὰ τὸν σταματήσει. Οι σύγχρονοι φεβιζιονιστές, πράκτορες τοῦ λιμενιαλισμοῦ, εἶναι ἔξεπετάστης τῆς κατάστασης ἀπομονώνονται. Μιὰ γενικὴ βίᾳ ποτὲ πόλεμος ποτὲ παθαρὰ πὼς οἱ ἐπαναστατικοὶ ἀγώνες τῶν λαῶν, μαζὶ καὶ ἐκεῖνοι τῶν λαῶν τῆς Ταῦλάνδης καὶ τῆς Ινδονησίας, ἔχουν λαμπτὸς προσποτικές πρέπει νὰ στεφθῶνται μὲ τὴν τελικὴ νίκη παρὰ τὸ γεγονός πὼς μπορεῖ νὰ περάσουν ἀπὸ περιπτέτεις καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν δυσκολίες καὶ νὰ ἀπαιτηθοῦν θυσίες.

Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα Ταῦλάνδης καταδικάζει ἐνεργητικὰ τὴ λευκὴ τρομοκρατία ποὺ ἀσκοῦν οἱ Ἰνδονήσιοι ἀντιδραστικοί σὲ συνεργασία μὲ τὸν ἀμερικάνικο λιμενιαλισμὸν στὴν ἀπάντηση τοὺς διάρκεια την Ἰνδονησιακὴ ἐπανάσταση. Δηλώνουμε καταγορηματικὰ πὼς οἱ κομμουνιστές τῆς Ταῦλάνδης καὶ δὲ λαὸς τῆς Ταῦλάνδης ὑποστηρίζουν σταθερὰ τὸν Ἰνδονησιακὸν λαὸν στὸ δίκαιο όντα του, ποὺ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα (Ινδονησίας, γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἐπανάστασης καὶ τὴν καταπολέμηση τοῦ λιμενιαλισμοῦ, τὸν ἀποικισμὸν καὶ τὸ νεοαποικισμό). Εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ πάρουμε δῶλα τὰ δυνατὰ καὶ πρακτικὰ μέτρα γιὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξουμε. Επιπλέον, θὰ θέλαμε νὰ

ἀπευθύνουμε μιὸς ἔκληση σὲ δόλους τοὺς προοδευτικοὺς καὶ ἐπαναστάτες τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ πάρουν πρακτικὰ μέτρα σώματα μὲ τὴς ὑπάρχουσες δυνατότητες στὶς περιοχές του γιὰ τὴν κοινὴ ὑποστήριξη τοῦ δίκαιου ἀγώνα τοῦ Ἰνδονησιακοῦ λαοῦ.

‘Η νίκη άνήκει στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ‘Ινδονησίας!

Ζήτω η ἐπανάσταση του Ἰνδονησιακοῦ λαοῦ!

28 Μαρτίου 1966

ΜΥΝΗΜΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Ι. (Κομμουνιστικού Κόμματος Ίνδονησίας) ΣΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΝΕΑΣ ΖΗΛΑΝΔΙΑΣ

Απαντώντας στήν έκκληση πού διηρέθησε το 'Εθνικό Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Νέας Ζηλανδίας, ή αντιπροσωπεία της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ινδονησίας ἀπευθύνει μὲ τὴν ἐπιστολὴν αὐτῇ, τὸν πολὺ ἔγκαρδον κομμουνιστικὸν χαιρετισμὸν στὴν Κεντρική 'Επιτροπὴ του Κομμουνιστικού Κόμματος Νέας Ζηλανδίας καὶ μέσω αὐτῆς, σὲ ὅλους τὸν ἀντιπροσώπους τοῦ συνεδρίου ὅπως ἐπίσης καὶ στὰ μέλη τοῦ κόμματός σας.

Είμαστε πεποιημένοι πάδες το συνέδριο αυτό ότι ένισχύει την ήγεια του Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Νέας Ζηλανδίας στὸν ἄγωνα τοῦ προλεταιάκου καὶ τῶν ἐργάζομένων τῆς Νέας Ζηλανδίας ἐναντίον τῆς ἐκμετάλλευσης τῶν μονοπωλίων, για τὴ δημοκρατία, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ σωστασισμό.

Γνωρίζουμε τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Νέας Ζηλανδίας σὰν ἔνα μαρξιστικὸ λενινιστικὸ κόμμα ποὺ βρίσκεται στὶς πρώτες γραμμὲς τοῦ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ ζητεριαλισμοῦ, τοῦ ἀποικισμοῦ καὶ τοῦ νεοαποικισμοῦ ποὺ κατευθύνεται ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ ζητεριαλισμό, διὸς ἐπίσης σὰν ἔνα κομμουνιστικὸ κόμμα ποὺ συνεισφέρει σταθερῶς στὸν ἀγώνα τῶν καταπιεζομένων ἑθνῶν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους. Γνωρίζουμε τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Νέας Ζηλανδίας σὰν ἔνα μαρξιστικὸ λενινιστικὸ κόμμα ποὺ κρατάει ψηλὰ τὴ ιηματία τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ ποὺ ὑπερασπίζεται μὲ ἀποφασιστικότητα τὴν καθαρότητα τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ τοῦ στὸ ἑθνικὸ δόσο καὶ στὸ διεθνὲς πεδίο, ποὺ πολεμάει τὸ σύγχρονο φεβίζιονισμὸ ποὺ ἀποτελεῖ βασικὸ κίνδυνο τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος. Μὲ τὴ στάση του, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα

Νέας Ζηλανδίας προσφέρει μιὰ τεράστια συνεισφορά στὴν ὑπόθεση τῆς ἐνίσχυσης τῆς μαρξιστικο-λενινιστικῆς ἐνότητας τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κυρήματος.

Σήμερα, ποὺ οἱ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις τῆς Ἰνδονησίας, καταδιώκονταν, βασανίζονται καὶ σκοτώνονται τοὺς κομμουνιστές, τοὺς συντρόφους, τοὺς πατριῶτες, τὸ κόμμα σας διαμαρτυρήθηκε ἐνεργητικὰ ἐνάντια σ' αὐτές τις βάρβαρες πράξεις καὶ ἔξεφορε τὴν ἀλληλεγγύην του στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἰνδονησίας καὶ σ' δῆλους τοὺς πτροοδευτικούς. Ἐκτιμοῦμε πολὺ τὴ στάση σας ποὺ εἶναι σύμφωνη μὲ τὸν προλεταριακὸ διεύθυνσιό καὶ ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ μεγάλη βοήθεια γιὰ τὸν ἄγρωνας.

‘Η κατάληψη τῆς ἔξουσίας ἀπὸ μιὰ μιλιταριστικὴ-φασιστικὴ κλίνα στὴν Ἰνδονησία, ἔφερε τὸν ἄγωνα τοῦ Ἰνδονησιακοῦ λαοῦ, ποὺ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὸ Κ.Κ. Ἰνδονησίας, σὲ μιὰ νέα βαθμόλια ἐνὸς μακρόχρονου καὶ περίπλοκου ἄγωνα, γεμάτου ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον κινδύνους. Τὰ γεγονότα τῆς Ἰνδονησίας μᾶς ἔξειν, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, πῶς δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀντιδραστικὴ δύναμη ποὺ νὰ ἀνέχεται τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις.

★ ★ ★

Αλλά δ ἀγώνας τοῦ Ἰνδονησιακοῦ λαοῦ γιὰ τὴ δημοκρατία καὶ τὴν πλήρη ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει. Τὸ Κομιουνιστικὸ Κόμμα Ἰνδονησίας, πρωτοπορεία τοῦ Ἰνδονησιακοῦ λαοῦ, ποτὲ δὲν θὰ ἀφανισθεῖ. Σήμερα, τὸ ΚΚΙ, πρωτοπορεία τοῦ Ἰνδονησιακοῦ λαοῦ, συνεχίζει τὸν ἀγώνα, δργανώνει καὶ κατευθύνει τὸν ἀγόνα στοὺς κόλπους τῶν μαζῶν, μὲ βάση τις νέες συνθῆκες. Τελικά, θὰ ἔρθει δὲ καιρὸς ποὺ δ ἀγώνας αὐτὸς θὰ δικαιωθεῖ καὶ θὰ συντρίψει τὴν ἀντιδραστικὴ ἔξουσία στὴν Ἰνδονησία. Τὸ ΚΚΙ, διωδήποτε, θὰ ἀναλάβει τὶς εὐδῆνες τοῦ ἀπέναντι στὸ διεθνὲς πολεμακόματο.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόδμα Ἰνδονησίας, μαζὶ μὲ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόδμα Νέας Ζηλανδίας καὶ διὰ τὰ μαρξιστικά λενινιστικά κόδματα, θὰ ἐντείνουν τὸν ἀγώνα τους ἐναντίον τοῦ ἡπειρωτισμοῦ, ἐναντίον του σύγχρονου φεβιζιονισμοῦ, γιὰ τὴ ποσπαλισμὸν καὶ τὸν κομμουνισμό.

Χαιρετίζουμε, γιατί άλλη μιά φορά τὸ συνέδριο σας και σᾶς ενχώμαστε νὰ έχετε πάντοτε όλο και πιὸ μεγάλες ἐπιτυχίες στὸν άγνωνα σας.

Zήτω τὸ ἔνδοξὸ Κομιουνιστικὸ

(1) ΜΑΡΞ: «Ο εμφύλιος πόλεμος στη Γαλλία, 1871», Editions Sociales, 1963, σ. 264.

(2) ΜΑΡΞ: «Δόγμα γιὰ τὴν Κομμούνα», «Ο ἀμφύλιος πόλεμος στὴ Γαλλία, 1871», Editions Sociales, Paris, 1962, σ. 114.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ Ε-ΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΤΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΙΔΑΝΗΣΙΑΣ.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟΥ-ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ^(*)

«Η Νέα Οδύμαντέ», δργανο του Γαλλικού Μαρξιστικού-Λενινιστικού Κομμουνιστικού Κίνηματος, άνακονώσε:

Στις 25 και 26 Ιουνίου 1966, ή 'Ομοσπονδία των Μαρξιστικών-Λενινιστικών Κύκλων συγκάλεσε, στην αίθουσα Λαγκρύ, στη Παρίσι, το πρώτα συνέδριο του Γαλλικού Μαρξιστικού-Λενινιστικού Κομμουνιστικού Κίνηματος.

Παρόλ τις συνεχείς δυσκολίες διέσπιτας της άπεργίας της S.N.C.F. παραδέχθηκαν περίτον εκατό πενήντα άντιτροφούς που ήθελαν από όλα τα σημεία της Γαλλίας.

Τοτερα μάτι πλατειές συζητήσεις, πού κράτησαν δυο ήμέρες, το Συνέδριο ινστέτησε δύοφωνα ένα ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ Α.Π.Ο ΔΕΚΑ ΣΗΜΕΙΑ και άποφάσισε να μετατρέψει την 'Ομοσπονδία Μαρξιστικών-Λενινιστικών Κύκλων σε Γαλλικό Μαρξιστικό-Λενινιστικό Κομμουνιστικό Κίνημα μέσα σε μια άτμος φαιρά υπέροχου ένθουσιασμού, καθορίστηκαν δύο βασικοί σκοποί:

- ή συγκεκριμένη άναλυση της κατάστασης των κοινωνικών τάξεων στη Γαλλία, και
- ή δημιουργία ένδος γαλλικού, μαρξιστικού-λενινιστικού Κομμουνιστικού Κόμματος, στην πλούτη της οικονομικής διεκδικήσεις.

Ο πρόεδρος 'Εμμέρο Χότζα άπηρθηνε στο Συνέδριο ένα μακρό μήνυμα έξι δύναμιτος του Κόμματος 'Εργασίας 'Αλβανίας.

'Από την άλλη πλευρά, ή νέα καθοδήγηση του Γαλλικού Μαρξιστικού-Λενινιστικού Κομμουνιστικού Κίνηματος πού έκλεχτηκε δύοφωνα από το Συνέδριο, άνηγγειλε πώς το κεντροκό δραγανό του, ή «Νέα Οδύμαντέ» από μηνιαίο που ήταν μέχρι τώρα, θα μετατραπεῖ σε έβδομαδιαίο από τον προσεχή 'Οκτώβριο.

***

Το κόμμα μας χαιρετίζει το συνέδριο αντό πού πραγματοποίησαν οι σύντροφοί μας μαρξιστές-λενινιστές της Γαλλίας. Εύχεται θερμά και άδελφικά, στη «Νέα Οδύμαντέ», στο Γαλλικό Μαρξιστικό-Λενινιστικό Κομμουνιστικό Κίνημα, σε όλους τούς μαρξιστές-λενινιστές της Γαλλίας, νέες και μεγάλες έπιτυχιες στὸν άγρια ένάντια στὸν ίμπεριαλιστὲς ποὺ έχουν έπικεφαλῆς τὸν ίμπεριαλισμό, όπ' ἀριθ. Ι ἔχθρο τῶν λαῶν όλου τοῦ κόσμου, καὶ ένάντια στὸ σύγχρονο φεβιζιονισμὸν, πολιτικὸν στήριγμα τοῦ καπιταλισμοῦ, τοῦ ίμπεριαλισμοῦ, φεβιζιονισμὸν ποὺ έχει σὰν κέντρο τὴ χρονιστωφικὴ καθοδηγητικὴ διάδαστον σφεροίστηκε τὴν έξουσία στὴ Σοβιετικὴ 'Ενωση καὶ σὰν πρωτοπορεία τὴν κλίκα Τίτο, τὸ φεβιζιονισμὸν αντό πού έχει σὰν πολιτικὴ τὴν άμερικανοοβιετικὴ συνεργασία γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ κόσμου ένάντια στὸν λαόν καὶ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὶς χῶρες ποὺ ηποδούλωνει.

Τὸ κόμμα μας εὐχεταί θερμά καὶ άδελφικά σὲ όλους τοὺς μαρξιστές-λενινιστές της Γαλλίας νέες καὶ μεγάλες έπιτυχιες στὸν άγρια γιὰ τὶς οικονομικὲς διεκδικήσεις, γιὰ τὴν ίπεράσπιση τῶν δημοκρατικῶν έλευθεριῶν.

Τὸ κόμμα μας εὐχεταί θερμά καὶ άδελφικά στὸν συντρόφον μας Γάλλους νέες καὶ μεγάλες έπιτυχιες στὶς προσπάθειες τοὺς γιὰ τὴν άνασθαση τοῦ Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος στὴ βάση τοῦ μαρξιστού-λενινισμοῦ, αντὸν τοῦ έπαναστατικοῦ κόμματος, πρωτοπορείας τῆς έργατικῆς τάξης, τῶν έργαζομένων μαζῶν, τοῦ Κόμματος αντού ποὺ εἶναι άπαραιτητο γιὰ νὰ δηδηγηθεῖ ὡς τὴ νίκη καὶ νὰ φθάσει ὡς τὸ τέλος ὁ άγριας γιὰ τὴν έθνικὴ άνεξαρτησία, τὴ λαϊκὴ δημοκρατία καὶ τὸ σοσιαλισμό.

«Διαγεύδουν φῆμες» ἢ διοχετεύουν φῆμες;

Σχόλιο τῆς «ΛΑΪΚΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ», 19 Ιουλίου 1966

Ο δυτικορρεός καὶ υπονοργός δέξιων Τσέν Γι άπεκάλυψε δεδού στις 10 Ιουλίου τὴν σοβιετομερικανὴ συνεργασία στὰ σχέδια γιὰ «έκβιασμὸν τῶν εἰρηνικῶν συνομιλῶν μέσω τῶν βομβαρδισμῶν ένάντια στὸν Βιετναμέζικο λαό. Στις 14 Ιουλίου τὸ σοβιετικό πρακτορεῖο ΤΑΣΣ δημοσίευσε μιὰ έπισημη δήλωση μὲ τὴν δούτην δητούθεται πᾶς διαφεύδει φῆμες. Σ' αὐτή τὴ δήλωση τὸ ΤΑΣΣ διαφεύδει μὲ πεῖσμα τὸ γεγονός διτὶ οἱ ΗΠΑ είχαν πληροφορήσει προκαταβολικά τὴν Σοβ. Ένωση γιὰ τὴν άποφασή τοὺς νὰ βομβαρδίσουν τὸ 'Αντιπρόδερο Τσέν Γι. Αὐτή ή αφρύσικη συμπεριφορὰ τοῦ ΤΑΣΣ μὲ τὴν κατάληψή του ἀπὸ μανία ἀποδείχνει ἀκριβῶς διτὶ ή ἀποκάλυψη τοῦ 'Αντιπροέδρου Τσέν Γι χτύπησε τὴν σοβιετικὴ φεβιζιονιστικὴ ήγειτικὴ κλίκα ἀκριβῶς καὶ μὲ δύναμη στὴν 'Αχιλλεια πτέρωνα τῆς.

Τὸ ΤΑΣΣ προσπαθεῖ νὰ κάνει τὸν κόσμο νὰ πιστέψει διτὶ ή έπισημη δήλωση τῶν ΗΠΑ, διτὶ ή Σοβ. Ένωση ήξερε προκαταβολικὰ πῶς οἱ ΗΠΑ είχαν σκοπὸν νὰ βομβαρδίσουν τὸ 'Αντι καὶ τὴ Χαϊφόνγκ, δὲν ήταν παρὰ ένα «κατασκευασμένο φεῦδος». Επίσης προσπαθεῖ νὰ κάνει τὸν κόσμο νὰ πιστέψει

διτὶ «αὐτὸν χρησιμοποιήθηκε ἐλαφρῷ τῇ καρδίᾳ» ἀπὸ τὴν Κίνα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ «έξεινηρητηθεῖ» δικτεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ.

Αλλὰ μιὰ ματία στὴ σειρὰ τῶν γεγονότων θὰ μᾶς πεῖ διτὸ τὸ ΤΑΣΣ «διαφεύδει φῆμες» ή στὴν πραγματικότητα διαδίδει φῆμες.

Οι Η.Π.Α. βομβάρδισαν αὐθαίρετα τὸ 'Ανοί καὶ τὴν Χαϊφόνγκ στὶς 29 Ιουνίου. Τὴν ίδια μέρα δὲ έκπρόσωπος τοῦ άμερικανικού Σταϊρτ Ντιπάρτμεντ Μάρσαλ Ράιτ δήλωσε σὲ μὰ πρές κόμφερανς διτὶ οἱ ΗΠΑ είχαν πληροφορήσει «δριούμενες» βασικὰ ένδιαφερόμενες κυβερνήσεις γιὰ τὴν άποφασή τοὺς νὰ βομβαρδίσουν τὸ 'Ανοί καὶ τὴν Χαϊφόνγκ» καὶ διτὶ ή Σοβ. Ένωση εἶναι «μιὰ κυβέρνηση βασικὰ ένδιαφερόμενη». Εἴτε διτὶ οἱ ΗΠΑ βούσκοντάν σὲ «συνεχῆ ἐπαφὴ» πάνω «σὲ διέσ τὶς πλευρὲς τοῦ άγριας στὸ Βιετνάμ μὲ διέσ τὶς «βασικὰ ένδιαφερόμενες κυβερνήσεις» συμπεριλαμβανόμενης τῆς Σοβ. Ένωσης καὶ τῆς Βορεαννίας. Πρόσθετε πᾶς «έχουμε ἀποσαρηνίσει καὶ θὰ συνεχίσουμε νὰ ἀποσαρηνίσουμε στὴ Σοβ. Ένωση τὴν περιορισμένη φύση τῶν έπιχειρήσεων μας στὴ Νοτιοανατολικὴ Ασία». Ο ἀμερικανὸς ἀνταποκριτής Ούλλιαμ Λ. Ράιταν έδηγαζε στὶς 29 Ιουνίου τὸ συμπέρασμα διτὶ «οἱ έξειλέεις έχονται μετὰ ἀπὸ προσεκτικὲς προσεγγίσεις ἀνάμεσα στὶς ΗΠΑ καὶ στὸ σοβιετικὸ μπλόκ.

Στὶς 30 Ιουνίου τὸ Πρακτορεῖο «Νέα Κίνα» μετέδωσε τὴ δήλωση τοῦ Μάρσαλ Ράιτ. Στὶς 5 Ιουλίου, ή «Λαϊκὴ Ή-

(*) 'Αναδημοσιεύεται ἀπὸ τὸ δργανο του Κ.Κ. Βελγίου, «Η Φωνὴ του Λαοῦ», τῆς 8.7.66.

μερησία όπου δημοσίευσε ένα δρόφιο αποκαλύπτοντας την άμερικανο-σοβιετική συνεργασία στά σχέδια για τὸν εἰκονισμὸν τῶν ελ-ερηνικῶν συνομιλιῶν μέσω θρησκευτικῶν». Τὴν ἔδια ἀκριβῶς μέρα, δὲ Ράιτ βγῆκε βιαστικὰ νὰ ἀρνηθεῖ ὅτι εἶχε πεῖ πᾶς ἡ Σοβιετικὴ «Ἐνωση» ἡταν μιὰ «ἄπὸ τὸς τις βασικὰ ἐνδιαφερόμενες κυβερνήσεις ποὺ οἱ ΗΠΑ εἶχαν πληροφορήσει προκαταβο-λικὰ γιὰ τὴν ἀπόφασή τους νὰ θρησκευτικῶν τὸν Ανδὶ καὶ τὴν Χαϊφόνγκ.

Στὶς 10 Ἰουνίου, δὲ Ἀντιπρόεδρος Τοὲν Γι ἀποκάλυψε τὴν άμερικανο-σοβιετικὴ συνεργασία στά σχέδια. Στὶς 11 Ἰ-ουνίου δὲ ὑφυπουργὸς τῶν ΗΠΑ Τζέωτς Μπάλλ εἶπε πολὺ βιαστικὰ μιὰ δήλωση ὅτι οἱ ΗΠΑ «δὲν εἶχαν ἐπικοινωνία μὲ τὴν Σοβ. «Ἐνωση» προκαταβολικά». Τὴν ἔδια ὥμέρα, ἡ σο-βιετικὴ ἐφημερίδα «Πρόβδων δημοσίευσε ένα μικρὸ φῦρο ποὺ ἔλεγε πᾶς δὲ τὸ δέ Ράιτ εἶχε πεῖ στὶς 29 Ἰουνίου ἡταν τὸν εἰκονισμὸν τῶν ΗΠΑ πληροφορήσει προκαταβολικά γιὰ τὸν ἀπότολον τοῦς καὶ ἀπότολον τῆς Επινόησης. Πρεῖς μέρες ἀργότερα, τὸ ΤΑΣΣ «διέψευσε τὴν φήμην ἐκ μέρους τῆς Σοβιετικῆς Κυ-βέρνησης».

Ἀπὸ τὴν παραπάνω σειρὰ τῶν γεγονότων, βρίσκει κανεὶς κάτι πολὺ περίεργο, δηλαδὴ ὅτι ἡ κυβέρνηση τῶν ΗΠΑ ποὺ κατὰ τὸ ΤΑΣΣ ανθαίρεται «μηχανεύτηκε» τὸ «ψεῦδος» κατὰ τῆς Σοβ. «Ἐνωση», βγῆκε τότες φρόνες μὲ πολὺ μεγαλύτερην προσδυμίᾳ ἀπὸ τὴν Σοβ. «Ἐνωση» νὰ διαφεύξει τὸ «ψεῦδος» ποὺ «μηχανεύτηκε» ἐνῶ ἡ σοβιετικὴ κυβέρνηση, δὲ στόχος τῆς «συκοφαντίας», ἀκολούθησε μόνο τὴν κυβέρνηση τῶν ΗΠΑ λέγοντας κακομοίρικα τέτοιες λέξεις ὡπως «Ἐπινόηση», «ψεῦ-δος» καὶ πλ. Αὐτὸς εἶναι στὸν ἀλήθεια ένα σπάνιο καὶ περίεργο φαινόμενο.

Στὴν πραγματικότητα, δὲν ὑπάρχει τίποτε περίεργο σ' αὐτά. Ὁμολογώντας ἀπόδοσετα τὴν πραγματικότητα γιὰ τὴν άμερικανο-σοβιετικὴ συνεργασία, δὲ Μάρσαλ Ράιτ πιάστηκε καὶ ἔσκεπτοστηκε. «Ἄν οἱ ΗΠΑ δὲν ἀρνιώντουσαν ἐπίσημα αὐτὰ ποὺ εἶχε πεῖ, δὲν θὰ ἔδειχγαν τὰ πραγματικὰ χρώματα τῆς Σοβ. «Ἐνωσης» σὰν συνένοχου στὰ σχέδια τῶν ΗΠΑ γιὰ «ἔξαναγκασμὸν σὲ εἰρηνικὲς συνομιλίες μέσω τῶν θρησκευτικῶν»; Δὲν θὰ καθιστοῦσε αὐτὸς ἀδύνατη τὴν συνέχιση τῆς κοινῆς σοβιετο-αμερικανικῆς παράστασης;

Οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες δὲν μποροῦν πραγματικὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο τους, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν μὲ καθαρὴ συνείδηση νὰ «ἀρνηθοῦν τὸ ψεῦδος». Νὰ ἀρνηθοῦν ὅτα κάπει σοβιετικὸ ρόλο στὶς μανούθρες τῶν ΗΠΑ γιὰ «ἔξα-ναγκασμὸν σὲ συνομιλίες εἰρήνης μέσω θρησκευτικῶν»;

Ἄλλα πῶς μποροῦν νὰ ἔξηγήσουν τὴν δήλωση τοῦ 'Αλεξέϊ Ροσίτον, σοβιετικὸν ἀντιπρόσωπον στὴ διάσκεψη ἀφοτολισμοῦ στὴ Γενεύη, στὶς 30 Ἰουνίου ὅτι ὁ θρησκευτικὸς τοῦ 'Ανδὶ καὶ τῆς Χαϊφόνγκ ἀπὸ τὶς ΗΠΑ δὲν θὰ ἐπηρέασε τὴν προσέγ-γιση σὲ μιὰ συμφωνία γιὰ ἀφοτολισμὸν ἀνάμεσος τὶς ΗΠΑ καὶ στὴ Σοβ. «Ἐνωση; Μπορεῖ ἡ σοβιετικὴ κυβέρνηση νὰ ἔξε-περάσει καὶ» αὐτὸς ισάν ψέμα; Μετὰ ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸν τοῦ 'Ανδὶ καὶ τῆς Χαϊφόνγκ, ἡ Ἰνδὴ πρωθυπουργὸς κυρία «Ιν-τιρα Γκάντι, μιὰ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους εὐνοούμενους τῶν ἀφεντικῶν τῆς Γουάλ Στρήτ, πῆγε πρόθυμα στὴ Μόσχα μὲ μιὰ λεγόμενη πρόστατη εἰρήνης γιὰ σύγκληση τῆς διάσκε-ψης τῆς Γενεύης. Πίσω ἀπ' αὐτὴν πῆγε καὶ ὁ πρωθυπουρ-γὸς Οὐλέσον τῆς Βρετανίας, σύμμαχος τῶν ΗΠΑ. 'Ο Οὐ Θάντ, γενικὸς γραμματέας τῶν Ηνωμ. 'Εθνῶν, ποὺ εἶναι δραγανό τῶν ΗΠΑ, σχεδιάζει ἐπίσης ένα ταξίδι στὴ Μόσχα. 'Η σοβιετικὴ πρωτεύουσα γίνεται ἀμέσως τὸ κέντρο ἐργαδι-κῆς δραστηριότητας ἔνων ἐξοχοτήνων, ἡ μᾶλλον ένα μαῦρο παζάρι γιὰ μεσίτες ποὺ σερβίρουν τὴν φρόμουλα γιὰ «εἰρήνη» τῶν ΗΠΑ. Τί θὰ ἔλεγε γι' αὐτὰ ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνηση; 'Έχει τὸ κουράγιο νὰ κάνει μιὰ «διάψευση» γιὰ δλες αὐτὲς τὶς ἀμαρτωλές κινήσεις;

ἌΞΙΩΤΙΜΟΙ κύριοι τῆς ήγετικῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίκας τῆς Σοβ. «Ἐνωση!» Ξεχουμε ἀπλῶς δείξει ένα ἀναμφισβήτητο γε-γονὸς καὶ δὲν σᾶς ἀδικήσαμε καθόλου ὅταν εἴταμε ὅτι προσ-φέρατε τὶς ὑπηρεσίες σας στὰ σχέδια τῶν ἴμπεριαλιστῶν τῶν ΗΠΑ γιὰ «ἔξαναγκασμὸν σὲ συνομιλίες εἰρήνης μέσω τῶν θρησκευτικῶν». Τὰ σχέδια τῶν ΗΠΑ νανάγησαν χάρη στὴν ἀντίσταση τοῦ Βιετναμέζικου, τοῦ Κινέζικου καὶ τῶν ἄλλων λαῶν τοῦ κόσμου, καὶ δὲν φτάτε ἐσεῖς καθόλου γι' αὐτό. Κάνατε μιὰ μεγάλη προσπάθεια αὐτὴ τῇ φορά. «Ἄν καὶ αὐτὸς τὸν ντούντο ἀπέτυχε, γιατὶ ἀποκαλύψθηκατε καὶ ξεφυλιστή-κατε μόνοι σας, φάνεται δὲν δὲν συμβιβαστήκατε μὲ τὴν ἀ-ποτυχία καὶ θὰ συνεχίσετε τὶς προσπάθειές σας ἀπὸ ἑδῶ καὶ ἐμπρός.

«Οσον ἀφορᾶ τὸ δὲν προσφέρει ὑπηρεσίες δὲν Κινέζικος λαὸς στὸν ἴμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ, γι' αὐτὸς ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ κρίνει μόνος του καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸ συζητήσει μὲ τὸ ΤΑΣΣ. Είναι τελείως ἀποτοῦ νὸν γίνεται προσπάθεια νὰ μετα-φεύγει ἡ ταμπέλα τῆς σοβιετικῆς ρεβιζιονιστικῆς ἡγετικῆς κλίκας πάνω στὸ Κινέζικο λαό. 'Η ἀκατονόμαστη συκοφαντία ποὺ διαδόθηκε ἀπὸ τὸ ΤΑΣΣ ἐνάντια στὸν Κινέζικο λαό δει-χνει τὸ διαιφεύδοντας φῆμες» δὲν κάνει ἀλλο παρὰ νὰ πά-ζει τὸ ρόλο τοῦ χαλκέιου φημῶν.

Τὸ κείμενο μιᾶς δήλωσης τοῦ βιετναμέζικου πρακτορείου εἰδότεων ποὺ ἔγινε μὲ ἔξου-σιοδότησην τῆς Κυβέρνησης

«Pekin Information», ἀριθ. 29)1966

Σύμφωνα μὲ τὴν εργάσιμην ἀπὸ τὸ 'Ανδὶ, τὸ Βιετναμέζικο Πρακτορεῖο Ἐλέδησεν (A.V.I.), ἔδωσε σὲ δημοσιότητη, στὶς 19 Ἰουνίου, μιὰ δήλωση ἔπειτα ἀπὸ ἔξουσιοδότηση τῆς κυ-βέρνησης μὲ τὴν δποία ἀντικορούει τὶς κατασκευασμένες εἰδή-σεις ποὺ ἔχουν μεταδώσει διοισμένα δυτικὰ πρακτορεῖα εἰδή-σεων, σύμφωνα μὲ τὶς δποῖες ἡ ἀποστολὴ σοβιετικοῦ πολεμι-κοῦ ὑλικοῦ στὸ Βιετνάμ παρεμποδίζεται κατὰ τὴν μεταφορά του μέσω τῆς Κίνας.

Παραδέτομε τὸ πλῆρες κείμενο τῆς δήλωσης αὐτῆς:

Τελευταῖα, δρισμένα δυτικὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων Ισχυρί-ζονται πᾶς τὸ ὑλικὸ τῆς σοβιετικῆς στρατιωτικῆς βοήθειας ποὺ προορίζεται γιὰ τὸ Βιετνάμ συναντάει τώρα δυσκολίες καὶ ἐμπόδια κατὰ τὴν μεταφορά του μέσω τῆς Κίνας. Τὸ Βιετ-

ναμέζικο Πρακτορεῖο Είδήσεων ἔξουσιοδοτήθηκε νὰ κάνει τὴν ἀκόλουθη δήλωση:

Ἡ κυβέρνηση τῆς Λ.Δ. Βιετνάμ, ἔχει σὲ πολλές περιπτώ-σεις διαβεβαιώσει πῶς ἡ μεταφορά μέσω Κίνας ὅλου τοῦ ὑλι-κοῦ ποὺ προόρχεται ἀπὸ τὴν βοήθεια τῆς Σοβιετικῆς «Ἐνωσης δπως καὶ ἀπὸ ἑκάτην τῶν ὅλων ἀδελφῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν τῆς 'Ανατολικῆς Ειδώπωπης, ἔξαναγκασμὸν μὲ τὴν διο-φορίωση βοήθεια τῆς Κίνας καὶ γίνεται σύμφωνα μὲ τὸ προβλε-πόμενο σχέδιο.

Οἱ πληροφορίες γιὰ τὶς δποῖες γίνεται λόγος δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἐντελῶς ψεύτικες ἐπινόησεις καὶ ἐμπνέονται ἀπὸ ἀξιο-περιφρόνητες προβοκατόρικες προθέσεις.

Ποιός είναι ό όφευρός της φύπτης

Στις 16 'Ιουλίου το άμερικανικό πρακτορεῖο είδήσεων, «γιουνάιτεντ πρές ίντερνασιοναλ», μετέδωσε ότι σύμφωνα μὲ κομμουνιστικές πηγές, μεγάλα φροτία Σοβιετικῶν προμηθειῶν βοήθειας πρός τὸ Βιετνάμ καθυστεροῦν στὰ Σινο-Σοβιετικὰ σύνορα ἐπειδὴ η Κίνα ἀπατεῖ τὴν πληρωμὴ τῶν ναύλων καὶ τῶν τελωνειακῶν φόρων σὲ εἶδος ἀντὶ γιὰ δολλάρια ἡ χρυσός, καὶ ότι η Κίνα ἔχει κατακρατήσει ἑνα ἀμιθόδιον ταῦτα φοροποιικῶν πυραδῶν καὶ τημπάτων καὶ ἀνταλλακτικῶν τῶν δεροφοριῶν Μίνγκ σαν ναύλους, κλπ. Ὡς ἐφημερίδα «Ιντιαν 'Εξπρές» την ἴδια μέρα καὶ ἡ βρετανικὴ «Νταίλην Τέλεγκραφ» στις 17 'Ιουνίου πρόσθαταν ἀνάλογες εἰδήσεις. Μὲ προσποιητὴ τιμιότητα πρόσθεταν ότι η Σοβιετικὸς ἀξιωματοῦχοι ἔκαναν ἔντονες διαμαρτυρίες πρός τὴν Κίνα γιὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ καὶ ότι η Βιετναμικὴ πλευρὰ ἔκανε ἐπίσης διαδήματα στὴν Κινέζικη πλευρά.

Στις 19 'Ιουνίου, τὸ πρακτορεῖο εἰδήσεων τοῦ Βιετνάμ σε μὲ ἐπίσημη ἀνακοίνωση δήλωνε ότι ἡ φήμη αὐτὴ εἶναι καθαρὴ φευδολογία ποὺ ἔχει τὸν σκοπὸν νὰ πετύχει κακό-βούλα προσοκατόρικα ἀποτελέσματα.

Ποιός είναι λοιπὸν ὁ ὄφευρός της τῆς φήμης;

Εἶναι πασίγνωστο ότι μόνο τρεῖς χῶρες ἔχουν ἀνάμιξη στὴν μεταφορὰ τῶν σοβιετικῶν προμηθειῶν στρατιωτικῆς βοήθειας πρός τὸ Βιετνάμ. Ὡς Βιετναμικὴ πλευρὰ ἔχει διαγεύσει τὴν φήμη καὶ ἡ Κινέζικη πλευρὰ φυσικὰ δὲν θὰ διέδινε μιὰ τέτοια φήμη ἐνάντια στὸν ἀετό της. Σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες εἶναι καθαρὸς ἀπὸ ποὺ προέρχεται ἡ φήμη. Ὡς «Κομμουνιστικὴ πηγὴ» ποὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸ Γ.Π.Ι. δὲν εἶναι ἀλλη ἀπὸ τὴν ἡγετικὴ φεβιζιονιστικὴ διάδα τῆς Σοβιετικῆς Ενώσεως.

Ἄπο τὴν πτώση τοῦ Χρουστσόφ οἱ Σοβιετικοὶ φεβιζιονιστὲς ἡγέτες παίζουν τὸ παιχνίδι τῆς δῆθεν ὑποστήριξης γιὰ τὸ Βιετνάμ ἀλλὰ τῆς προδοσίας αὐτῆς τῆς χώρας στὴν πραγματικότητα, ἀλλούσαν τὴν παλιὰ πολιτικὴ τους τῆς μὴ ἀνάμιξης μὲ τὴν παροῦσα πολιτικὴ τῆς ἀνάμιξης καὶ, κάτω ἀπὸ τὸ κάλυψμα τῆς «βοήθειας στὸ Βιετνάμ κατὰ τῶν ΗΠΑ» πραγματοποιοῦν ἀντικινέζικες δραστηριότητες ἐφευρίσκοντας φέματα. Ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1965, δόπτε η Σοβ. «Ἐνώση ξήτησε ἀπὸ τὴν Κινέζικη πλευρὰ βοήθεια στὴ μεταφορὰ τῶν σοβιετικῶν στρατιωτικῶν προμηθειῶν ποὺ περνοῦσαν γιὰ τὸ Βιετνάμ, ἡ σοβιετικὴ φεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ διάδα ἔχει διαδόσει μέσα ἀπὸ διάφορες διόδους φεύδη στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ μὲ τὸν ισχυρισμὸ δήτι η Κίνα ἐμποδίζει τὴν διέλευση τῆς στρατιωτικῆς βοήθειας πρός τὸ Βιετνάμ.

Αὐτὰ τὰ φεύδη ἔχουν διαδοθεῖ πλατειὰ μέσα στὸ Σοβιετικὸ Κόμμα καὶ τὴν Σοβ. «Ἐνώση καὶ μέσα σὲ ἀλλὰ κόμματα καὶ χῶρες ποὺ ἔχουν φεβιζιονιστικὲς διάδας στὴν ἡγεσίᾳ· ἀλλά, ἔχουν δημοσιεύσθεται στὸν σοβιετικὸ τόπο καὶ ἔχουν ἀνοιχτὰ ἔστομισθεῖ ἀπὸ Σοβιετικοὺς ἀξιωματοῦχους σὲ μεγάλο βαθμὸ γιὰ νὰ προμηθεύσουν τὸν ἡμεριαλισμὸ ποὺ ἔχει ἐπικεφαλῆς τὶς ΗΠΑ μὲ πυρομαχικὰ ἐνάντια στὴν Κίνα. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1965 τὸ Σοβιετικὸ περιοδικὸ «Ἡ ζωὴ στὸ ἐσωτερικὸ» στὸ τεῦχος τοῦ ἀριθ. 50, δημοσίευσε ἔνα συκοφαντικὸ δῆρμο ποὺ κατηγοροῦσε τὴν Κίνα δήτι ξήτοντες ἀπὸ τὴν Σοβ. «Ἐνώση νὰ πληρώσει σὲ ἀμερικάνικα δολλάρια τὸν ναύλους γιὰ τὴν προμηθειαν ποὺ περνοῦσε στὸ Βιετνάμ. Στὶς 21 'Απριλίου τοῦ 1966 ἔνας Σοβιετικὸς Κυβερνητικὸς ἀξιωματοῦχος μὲ μεγάλο βαθμό, ὁ ὑπονομῆς 'Αμύνης Μαλινόφσκυ σὲ ἔνα λόγο τον στὴν Ονγγαρία συκοφάντησε ἀνοιχτὰ τὴν Κίνα δήτι ἐμποδίζει τὴν λεγόμενη Σοβιετικὴ βοήθεια πρός τὸ Βιετνάμ.

Τὰ φεύδη ποὺ μηχανεύτηκαν ἀπὸ τὴν Σοβιετικο-φεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ διάδα καὶ διαδόθηκαν πλατειὰ ἀπὸ τὰ ἀμερικάνικα καὶ τὰ ἀλλὰ δυτικὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων ἔχουν γίνει ἀκόμα ποὺ ἀπίθανα καὶ φιλαττά. Στὴν ἀρχὴ ισχυρίζονται συκοφαντικὰ δήτι η Κίνα ἐμπόδιζε τὰ φροτία τῆς Σοβιετικῆς στρατιωτικῆς βοήθειας στὸ Βιετνάμ, ξεπειτα κατηγοροῦσαν τὴν Κίνα δήτι ξήτοντες ἀπὸ τὴν Σοβ. «Ἐνώση δολλάρια γιὰ πληρωμὴ τῶν τελῶν διέλευσης, καὶ τόρα προσάλουν τὴν συκοφαντικὴ δήτι η Κίνα ἔχει ἀπατήσει τὴν πληρωμὴ τῶν τελῶν διέλευσης σὲ εἶδος καὶ ἔχει κατακρατήσει Σοβιετικὴ στρατιωτικὴ βοήθεια ἀντὶ γιὰ τέλη διέλευσης. Ὡς Σοβιετικὴ φεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ διάδα μηχανεύτηκε αὐτὲς τὶς φήμες, ποὺ δώθηκαν σὲ παγκόσμια κυκλοφορία ἀπὸ τὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων τῶν ΗΠΑ καὶ δημοσιεύτηκαν σὲ τέτοια σοβιετικὰ περιοδικὰ σὰν τὸ «Ἡ ζωὴ στὸ ἐσωτερικό». Παρατηρεῖστε παρακαλοῦμε τὴν τέχνη καὶ τὴν στενὴ συνεργασία ἀνάμεσα στοὺς δύο.

«Ἡ Κινέζικη πλευρὰ ἔπιμονα καὶ ἔντονα διέφευσε τέτοια φέματα παρουσιάζοντας τὰ γεγονότα. Ὡς ἀλήθεια είναι δήτι η Κίνα ἔχει συμφωνήσει νὰ βοηθήσει τὴν μεταφορὰ ὅλης τῆς στρατιωτικῆς βοήθειας ποὺ η Σοβιετικὴ πλευρὰ θέλει νὰ προμηθεύσει καὶ η Βιετναμέζικη πλευρὰ συμφωνεῖ νὰ δεχτεῖ καὶ δὲν ἔχει ποτὲ ἐμποδίσει αὐτὴ τὴν μεταφορά· η σοβιετικὴ στρατιωτικὴ βοήθεια σφράνεται στὸν Κινέζικο σταθμὸ τῶν συνόρων, Κινέζικοι σιδηροδρόμοι τὴν μετέφερον ἀμέσως μὲ στρατιωτικὸ μεταφορικὸ ἐξπρές. Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καθυστέρηση ἢ ἐμπλοκὴ στὶς μεταφορές· οἱ Κινέζικοι σιδηροδρόμοι ἔχουν μεταφέρει ὅλη τὴν στρατιωτικὴ βοήθεια δωρεάν, η Σοβιετικὴ κυβέρνηση δὲν ἔχει ποτὲ χρεωθεῖ οὔτε ἔνα ροῦβλο οὔτε ἔνα δολλάριο οὔτε ἔνα κόκκινο χρυσόν, καὶ δές ἀφήσουμε κατὰ μέρος τέτοια πράγματα σὲ εἶδος σὰν τὸν ἀντιαεροπορικὸν πυρά-βλον.

«Ἡ Σοβιετικὴ φεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ διάδα τὰ ξέρει αὐτὰ τελείως καλά. Παραμερίζοντας τὴν ἀλήθειαν ἔχουν φτιάξει ἀτέλειωτα, ἀφάνταστα φέματα, ἀπλῶς γιὰ νὰ ἔξαπατήσουν τὸν κύρωμο, γιὰ νὰ σπειρουν ἀνθαίρετα τὴν ἀμφιβολία στὴν ἀγωνιστικὴ φιλία ἀνάμεσα στὰ δύο κόμματα, στὶς δύο χῶρες καὶ ἀνάμεσα στὸν δύο λαοὺς τῆς Κίνας καὶ τὸ Βιετνάμ, καὶ νὰ ὑπονομεύσουν τὸν ἄγώνα τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ ἐνάντια στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ γιὰ τὴν ἔθνικὴ σωτηρία —πνηγετώντας τὸν Λιμεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ.

Γιὰ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς ἀνάγκες τοῦ Λιμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ ἐφευύσκει η Σοβιετικὴ φεβιζιονιστικὴ διάδα φέμματα κατὰ τὴν Κίνας. «Ἡ παγκόσμια ἔξαπλωση αὐτῶν τῶν φεύδων ἀπὸ τὸν ἀμερικάνικο Λιμεριαλισμὸ ἔξυπηρτεῖ ἐπίσης τὶς ἀνάγκες τῆς Σοβιετικῆς φεβιζιονιστικῆς ἡγετικῆς διάδας. Αὐτὸν δὲν είναι σὲ καμμία περίπτωση τυχαίο. 'Αντανακλά τὴν στενὴ συνεργασία καὶ τὸν ἀμφατώλῳ συντονισμὸ ἀνάμεσα στὴν Σοβιετικὴ «Ἐνώση καὶ στὶς ΗΠΑ. Πάνω στὸ ξήτημα τοῦ Βιετνάμ, ἀντανακλά η ψυχὴ τῆς ἐνωμένης δράσης, δηλαδή, τῆς ἐνωμένης ἀντίθεσής τους στὴν Κίνα, τὸ ἐνωμένο σαμποτάρισμα τῆς φιλίας καὶ τῆς ἐνότητας τοῦ Κινέζικου καὶ Βιετναμέζικου λαοῦ καὶ τὸ ἐνωμένο σαμποτάρισμα τοῦ ἀγώνα τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ ἐνάντια στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ γιὰ τὴν ἔθνικὴ σωτηρία του.

«Οσο περισσότερο τερατώδη είναι τὰ φέμματα, τόσο γρηγορότερα θὰ δυσφημιστοῦν. Αὐτὸν ποὺ ἔναντιθέτουν τὴν υπάρξη τους στὴ διασπορὰ φημῶν δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν γιὰ πολὺ καὶ θὰ ἔχουν κακὸ τέλος.

ΟΙ Η.Π.Α. ΔΕΝ ΒΑΖΟΥΝ ΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΜΑΣ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΕΙ ΟΡΙΑ

'Από τις 29 Ιουνίου, οι ήμεριαλιστές των ΗΠΑ έχουν έξαπολύσει μαζικές έπιδρομές με βομβαρδισμό του 'Ανοι, πρωτεύοντας της Λαοκρατικής Δημοκρατίας τούς Βιετνάμ και της Χαϊφόνγκ νέυτερης μεγάλης σύλης. Αντή είναι μάτι βάροβαρη και άπαισια πολεμική ένέργεια του ήμεριαλισμού των ΗΠΑ. Σ' όλο τὸν κόσμο οι λαοί πρέπει νὰ άνεβάσουν στὸν άνωτατο βαθὺ τὴν ἐπαγρύνηση τους και νὰ συντοίκουν ἀποφασιστικὰ τὰ φρενιασμένα πολεμικὰ ἀποτολμήματα τῶν ήμεριαλιστῶν τῶν ΗΠΑ.

'Η κυβέρνηση τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Κίνας δημοσίευσε μιὰ δήλωση στὶς 3 Ιουλίου ἐκφράζοντας μὲ τὸν πὸ αὐτηρῷ τρόπῳ τὴν καταδίκη τῆς ἀποτρόπαιης ἐπιθετικῆς και φιλοπόλεμης ένέργειας τοῦ ήμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ και ἡ παναλιμάνοντας τὴν ἀδιάλλακτη θέση τὸν 700 ἐκαπομψώνων τοῦ Κινέζικου λαοῦ γιὰ βοηθεία στὸ Βιετνάμ στὴν ἀντίστασή του στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ. 'Ο λαὸς τῆς χώρας μας ὑποστηρίζει σταθερὰ ἀντὴ τὴ δήλωση τῆς κυβέρνησης μας και ή δογή τοῦ γιὰ τὴ βάροβαρη ἐπίθεση τοῦ ήμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ ἐνάντια στὸν πὸ στρατού ἀδελφικὸ σοσιαλιστικὸ γείτονα είναι ἀπεριόριστη. Εἴναι ἔτιμος κάθε συγκῆ νὰ ἀναλάβει κάθε ἀναγκαῖα δραστηριότητα γιὰ νὰ βοηθήσει τὸν ἀδελφὸ Βιετναμέζικο λαὸ σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντα και τὶς ἀπαιτήσεις του.

Μὲ τὴν ἐπίθεσή του ἐνάντια στὸ Βιετνάμ δι ήμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ έχει παραβιάσει ἀπὸ πολὺ καιρὸ πολὺ καιρὸ τὶς συμφωνίες τῆς Γενεύης. 'Απὸ τὴν ημέρα ποὺ ἔρχεται τὶς πρώτη του βόμβα πάνω στὸ Β. Βιετνάμ, κατάστρεψε τὴν διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα στὸ Βόρειο και στὸ Νότιο Βιετνάμ. Καὶ τώρα βομβαρδίζοντας τὴν πρωτεύοντας τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ, ἔσπρωξε τὸν ἐπιθετικὸ του πόλεμο σὲ ἔνα νέο και ἀκόμα πολὺ βαρὺ στάδιο. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο έχει διλοκληρωτικὰ ξεσκίσει τὶς συμφωνίες τῆς Γενεύης, ἔτοι ποὺ δὲ πόλεμος, τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἀλλή φορὰ δὲν έχει σύνορα.

'Ἐνῶ στὴν πράξη κλιμακώνει τὸν ἐπιθετικὸ πόλεμο ἐνάντια στὸ Βιετνάμ βομβαρδίζοντας τὸ 'Ανοί και τὴν Χαϊφόνγκ, ή κυβέρνηση Τζόνσον προθάβει πάλι τὶς παραχρησιμοποιημένες βλακεῖς ποὺ ἐμφανίζουν τὴν ὑποστήριξη τοῦ Β. Βιετναμέζικου λαοῦ στὸν συμπατριῶτες του στὸ Νότο σὰν «ἐπίθεση» και τὸν βομβαρδισμὸ τῆς Γενεύης, ἔτοι ποὺ δὲ πόλεμος, τώρα περισσότερο καὶ διπλάσια στὸ Β. Βιετνάμ ἀπλές «ἐπιθεσίες-ἀντίπονα» και δχι «ἐπίθεση» ή «πολεμικὲς ένέργειες». 'Τοποτηρίζει δὲτοὶ οἱ «στόχοι» τῶν ΗΠΑ στὸ Βιετνάμ είναι περιορισμένοι και δὲτοποτελοῦν ἀσκηση «στρατιωτικὸ περιορισμὸν». 'Η φανταστικὴ φύση αὐτῶν τῶν ψευδολογιῶν είναι φανερή.

'Η λογικὴ τοῦ ήμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ είναι πέρα γιὰ πέρα λογικὴ γκάγκοστερο. Περίπου 300.000 στρατιῶτες έχουν ἀποσταλεῖ ἀπὸ τὶς ΗΠΑ περνώντας τὸν ὄκεαν στὸ Βιετνάμ ποὺ ἀπέχει χιλιάδες μίλια, γιὰ νὰ κάψουν και νὰ σκοτώσουν. 'Αν δὲν είναι ὥστε «ἐπίθεση», είναι «ἐπίθεση» δὲ ἀγώνας τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ στὸ ἔδαφός του γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς πατρίδας τους; Οἱ ἀμερικαῖοι πειρατὲς τοῦ ἀέρα βομβαρδίζουν χωρὶς διακρίσεις τὸ Β. Βιετνάμ ἀπὸ τὸ 170 παράλληλο μέχρι τὰ Κινεζοβιετναμικὰ σύνορα μαζὶ και τὴν πρωτεύοντα τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ. 'Αν δὲν είναι αὐ-

τὸ «πολεμικὴ ένέργεια», τὶ πρέπει νὰ γίνει ἀκόμα γιὰ νὰ ταιριάζει δι χαρακτηρισμός; Πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται σὲ σᾶς νὰ κάνετε ἐπίθεση ἐνάντια στὸν ἄλλονς ἐνῶ δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται στὸ Βιετναμέζικο λαὸ νὰ βοηθάει τοὺς ίδιους τοὺς συμπατριῶτες τους; Πρέπει νὰ σᾶς ἐπιτρέπεται ἐσάς νὰ κλιμακώνετε ἀπεριόδιστα τὸν ἐπιθετικὸ σας πόλεμο, ἐνῶ πρέπει οἱ ἄλλοι νὰ ὑπόκεινται σὲ περιορισμοὺς διταν ἀντιτεκόντας στὸν ἐπιθετικὸ σας πόλεμο; Θέλετε νὰ κλιμακώνετε, νὰ βομβαρδίζετε και νὰ περιορίζετε τὸν ἄλλονς ὅπως σᾶς ἀρέσει —πῶς είναι δυνατὸ νὰ ἐπιτίξετε νὰ σᾶς περάσει τὸσ ενδοκαλού; 'Ἐσεῖς, ἐπιθετιστὲς τῶν ΗΠΑ, πρέπει νὰ ξέρετε δὲτοὶ οἱ μέρες ποὺ ἔσεις οἱ ήμεριαλιστές μπορούσατε νὰ πραγματοποιεῖτε τὶς ἐπιθέσεις σας χωρὶς νὰ ἐπιτρέπετε στὸν ἄλλονς νὰ σᾶς ἀνταποδώσουν τὰ χτυπήματα, πέρασαν γιὰ πάντα.

'Ο πρόεδρος Μάο ζει τονίσει: «ὅταν λέμε «οἱ ήμεριαλισμὸι εἰναι διγοιοζ, ἐννοοῦμε δὲτοὶ ή φύση του δὲν θὰ ἀλλάξει ποτέ, δὲτοὶ οἱ ήμεριαλιστές δὲν θὰ ἀφήσουν ποτὲ κάποια τὰ χαστομάχαιρά τους, δὲτοὶ δὲν θὰ γίνουν ποτὲ καλοὶ βούδες μέχρι τὴν καταστοφή τους». Αντὴ είναι μιὰ ἀδιαφορούνηκη ἀλήθεια. 'Τπάρχει πλήθος ἀποδείξεων δὲτοὶ δι ήμεριαλισμὸς δὲν βάζει δρια στὰ ἐπιθετικά του σχέδια. 'Απὸ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο, θφαρμόζοντας μιὰ παγκόσμια ἀντεπανατολή στρατηγική δι ήμεριαλισμὸι τῶν ΗΠΑ ζητήξει τὰ νύχια του σὲ δέλες τὶς ἀκρες τοῦ κόσμου γιὰ νὰ καταπλέσει τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα τῶν λαῶν και διέρραξε δλων τῶν εἰδῶν τὰ ἐγκλήματα. 'Έχουμε δεῖ καθαρὰ τὴν ὁρπαχτική, ἐπιθετική φύση τοῦ 'Αμερικάνικου ήμεριαλισμοῦ ἀπὸ πολὺ καιροῦ.

Μὲ τὸν ἐπιθετικὸ του πόλεμο ἐνάντια στὸ Βιετνάμ δι ήμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ ἐλπίζει νὰ κατακτήσει τὸ Νότιο Βιετνάμ γιὰ πάντα και νὰ τὸ μετατρέψει σὲ μιὰ βάση γιὰ ἐπίθεση ἐνάντια στὸ Βόρειο Βιετνάμ, ἐνάντια σ' διλοκληρη τὴν 'Ινδοκίνα, ἐνάντια στὴν Κίνα και ἐνάντια σ' διλοκληρη τὴν 'Ασία. 'Ολες οἱ κραυγές του γιὰ τὴν «περιορισμένη φύση τῶν ένεργειῶν του, γιὰ τὴν «ἀνάσχεση» και γιὰ τὰ «ἄντιπονα» είναι προπέτασμα κατονοῦ, είναι συνώνυμα τῆς ἐπέκτασης τῆς ἐπίθεσης, τῆς κλιμάκωσης, τῆς ἀγριας ἐπίθεσης. Δὲν μποροῦν οδύτε στὸ ἐλάχιστο νὰ συγκαλύψουν τὴν ἐπίθεση και τὸν πόλεμο ποὺ είναι μέσα στὴ φύση τοῦ ήμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ.

Θέλουμε νὰ προειδοποιήσουμε τοὺς ἐπιθετιστὲς τῶν ΗΠΑ μὲ πολὺ καθαρὰ λόγια: ἀφοῦ μὲ τὶς ἐπιθετικές σας ἐνέργειες έχετε ἐξαλείψει τὰ δρια πολέμου, διλοκληροῦ δι Βιετναμέζικο λαὸς έχει πάψει τὸν ὄποιουσδήποτε περιορισμὸν δι ήμεριαλιστῶν τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ ἐνάντια στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ έχουν ἐπίσης πάψει νὰ ὑπόκεινται σὲ ὄποιουσδήποτε περιορισμόν. Δὲν είναι στὸ δέριο σας νὰ ἀποφασίζετε πῶς δὲ διεξαγχεῖ δι πόλεμος ἀπὸ δέδω και ἐμπόρος. 'Αφοῦ ἔσεις έχετε έσθιει ἀπὸ τὸ οὐρανὸν και τὶς θάλασσες γιατὶ δὲν μποροῦν οἱ ἄλλοι νὰ προχωρήσουν στὸ δέδαφος;

Οι λαοὶ τοῦ κόσμου καθαρὰ δὲτοὶ δι ήμεριαλισμὸς

τῶν ΗΠΑ είναι δὲ ἐπιτιθέμενος, δὲ Βιετναμέζικος λαὸς είναι τὸ θῆμα τῆς ἐπίθεσής του.¹ Οὐ πόλεμος ποὺ γίνεται στὸ Βιετνάμ είναι ἔνας ἐπιθετικὸς πόλεμος τοῦ ἡμεριαλισμοῦ καὶ τῶν συνενόχων του ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ καὶ ἔνας πόλεμος ἐνάντια ἐνάντια στὴν ἐπίθεση ὀδόκλητον τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ.² Οποιαδήποτε μέτρα ποὺ θὰ πάρει δὲ Βιετναμέζικος λαὸς γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τὴν πατρίδα του, διοιαδήποτε μέτρα ποὺ θὰ πάρει δὲ λαὸς στὸ Βρέτον Βιετνάμ γιὰ νὰ ὑποστηρίξει τὰ ἀδέρφια του στὸ Νότο, είναι δίκαια καὶ δίκαιος ὁ σκοπός τους.³ Οποιαδήποτε μέτρα ποὺ θὰ πάρουν δλεῖς οἱ χῶρες καὶ οἱ λαοὶ ποὺ ἀντιστέκονται πραγματικὰ στὸν ἡμεριαλισμὸν τῶν ΗΠΑ γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸν πόλεμο ἀντίστασης τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ ἐνάντια στοὺς ἐπιθετικὲς τῶν ΗΠΑ καὶ γιὰ τὴν ἐθνικὴν σωτηρία είναι δίκαια καὶ δίκαιος ὁ σκοπός τους.

Οὐ πρόδερος Μάρο ἔχει πεῖ: «ὅλοι οἱ ἀντιδραστικοὶ είναι χάρτινες τίγρεις. Ἐπιφανειακά, οἱ ἀντιδραστικοὶ είναι τρομεροί, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν είναι τόσο δυνατοί».

Μὲ τοὺς βομβαρδισμοὺς τοῦ 'Ανοί καὶ τῆς Χαϊֆόνγκ δὲ ἡμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ ἔχει πάρει μιὰ ἐμφάνιστ ἀγέρωχης μεγαλοπέπειας, ποὺ στὴν πραγματικότητα είναι μιὰ ἐκδήλωση τῆς ἀπελπιστικῆς ἥττας του στὸν ἐπιθετικὸν πόλεμον στὸ Βιετνάμ, τῶν δυσκολιῶν του στὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας του καὶ στὸ ἐξωτερικό, τῶν προσπαθειῶν του νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν ἀπομόνωση σὰν σκύλος ποὺ στρώμαχτηκε στὴν γωνὰ—μιὰ ἐδήλωση τοῦ γεγονότος διὰ τὸ ἡμεριαλισμὸν τῶν ΗΠΑ ἔχει φτάσει στὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ κάτω ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ χτυπήματα τοῦ ἀδολλωτοῦ καὶ ἡρῷοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ μιὰ ἐκδήλωση τοῦ γεγονότος διὰ τὸ ἡμεριαλισμὸν τῶν ΗΠΑ περνάει δὲ καὶ πὸ σκληρὲς δρεῖς μιὰ ἄλλη ἀποκάλυψη τῆς φύσης του σὰν χάρτινης πίγοης, ποὺ είναι ἰσχυρὴ ἐξωτερικὰ ἀλλὰ ἀδύνατη οδοιποικία, σὲ ποὺ μεγάλη κλίμακα. Οἱ ἐπιθετικὲς τῶν ΗΠΑΙ θυδίζουν δὲ καὶ πὸ βαθεῖα στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸν τοῦ Βιετναμέζικου λαϊκοῦ πολέμου καὶ τὰ πλευρεκτήματά τους σαρώνονται σὲ δὲ καὶ μεγαλύτερο ἀριθμό. 'Η μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη δλῶν τῶν εἰδῶν οἱ ἀπάτες τῶν «συνομιλιῶν εἰρήνης» ποὺ δοκιμάστηκαν ἀπὸ τὴν κυβέρνησην τοῦ Λ. Τζόνσον ἔχουν σάσσει σὰν «σαπονύφουσκες». Δὲν μπορεῖ νὰ κερδίσει τὸν πόλεμο καὶ οἱ ἀπάτες τῆς δὲν φέρουν ἀποτέλεσμα. Προσπαθήστας νὰ δροῦν διεξόδῳ ἀπὸ τὸ δίλημμά τους μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, οἱ ἐπιθετικὲς τῶν ΗΠΑ χορηγοποιοῦν τὸν βομβαρδισμὸν σὰν ἐκβιασμὸν γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν τὸν Βιετναμέζικο λαό νὰ σταματήσει τὴν πάλη του ἐνάντια στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ γιὰ νὰ ἐκβιάσουν μιὰ κατάσταση σὲ «συνομιλιῶν εἰρήνης». «Ολαὶ αὐτὰ είναι πραγματικὰ «ενδεσθεῖς πόθεν».

Οἱ δηλώσεις τοῦ Λύντον Τζόνσον τὶς τελευταῖς μέρες ἀποτελοῦν τὴν πὸ ἀποκαλύπτη δύολογία ποὺ ἔχει γίνει μέχρι σήμερα γιὰ τὴν πολιτικὴ ποὺ ἐφαρμόζει πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ἐκφοβισμοῦ τοῦ λαοῦ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν στρώξει στὴν συνθηκολόγηση. 'Απὸ τὴν μιὰ μεριά, προσπαθεῖ νὰ τρομακεῖ τὸ λαὸ τοῦ Βιετνάμ μὲ τὴν κραυγὴ διὰ τὰ συνεχίσουμε τὰ δὲ ἀνεβάσουμε τὸν ἐπιθετικὸν πόλεμο ἐνάντια στὸ Βιετνάμ σὲ δύοιοδήποτε ἐπίπεδο. 'Απὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἔστενε τὴν ἀναπνοή του, μιλώντας γιὰ «συνομιλίες εἰρήνης» μὲ τὶς παρατηρήσεις του διὰ εἶτομος νὰ στείλει «τοὺς πὸ στενοὺς καὶ ἔμπιστους συνεγράτες μους σὲ διοιαδήποτε συνάντηση μέσα σὲ λίγες δὲ. Οἱ δῆθλοι καὶ ἀλλίδιοι ἡμεριαλιστὲς τῶν ΗΠΑ διτοιμοῦν ἐντελῶς τὴν σταθερογενὴ ἀπόφαση τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ νὰ καταπολεμήσει τὴν ἐπίθεση, ὑποτιμοῦν ἐντελῶς τὴν παντοδύναμη ἴσχυ τῆς ὑποστηρίξης γιὰ τὸν Βιετναμέζικο λαὸ στὴν ἀντιστασιακὴ πάλη του ἐνάντια στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ ἐκ μέρους τοῦ Κινέζικου λαοῦ καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν λαῶν δλου τοῦ κόσμου. 'Ο ἡρῷος Βιετναμέζικος λαὸς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ λυγίσει κάτω ἀπὸ τὴν πλεση, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐκφοβιστεῖ. 'Ο ἡμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ διεξάγει τὸν πόλεμο στὸ Βιετνάμ ἐφτὰ χρόνια τώρα χορηγοποιῶντας μέσα πὸ ἀπάνθρωπα καὶ πὸ κτηνῶδικα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ χορηγοποιήσει δὲ Χότλερ, δύμως δὲν κατάφερε νὰ φοίσει τὸ Βιετναμέζικο λαό. Μπορεῖ δραγεῖ νὰ τὸν φοίσει μ' αὐτὰ ποὺ κάνει τώρα;

Οὐ πρόδερος τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ Χό

Τοῦ μίγνη δήλωσε ἐπίσημα τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1965: «Τὸ Βιετνάμ είναι ἔνα, δὲ Βιετναμέζικος λαὸς είναι ἔνας. Σὰν γιοὶ καὶ θυγατέρες τῆς ἴδιας πατρόθας, δὲ λαὸς μας στὸν Βορρᾶ είναι ὑποχρεωμένος νὰ δώσει τὴν ὀλόψυχη ὑποστηρίξῃ τον στὸν πατριωτικὸν ἀγώνα ποὺ διεξάγεται ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ Νότου ἐνάντια στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ. Παρόμοια, δὲ λαὸς μας στὸ Νότο ἔχει τὸ διαδῆκτον νὰ πολεμήσει μὲ δλες τον τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ συμβάλει στὴν δύμνα τοῦ βόρειου μέρους τῆς πατρόθας τον». Καὶ πρόσθετε: «εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ μὴν ἐνδώσουμε στὴν ἐπίθεση τῶν ἡμεριαλιστῶν τῶν ΗΠΑ» καὶ «δὲ λαὸς μας είναι ἀποφασισμένος νὰ ἐπιμείνει στὸν ἀγώνα, καὶ νὰ ὑπομείνει θυσίες γιὰ 10 καὶ 20 χρόνια, καὶ ἀκόμα πειριστέρο, μέχρι τὴν τελικὴ νίκη». Αὐτές οἱ δηλώσεις τοῦ προέδρου Χό Τολ-Μηνγκ ἐκφράζουν καθαρὰ τὴν ἀδιάσειστη δέληση καὶ ἀποφασιστικήτητα δλόκησην τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ γιὰ ἀντίσταση στὴν ἡμεριαλιστικὴν ἡμεριαλιστικὴν ἐπίθεση.

Οι τωρινὲς βομβαρδιστικὲς ἐπιδρομὲς τῶν ἡμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ στὸ 'Ανοί καὶ στὴν Χαϊφόνγκ είναι παράγωγο τῆς βρώμικης πολιτικῆς συναλλαγῆς ποὺ ἔχει κλειστεῖ ἀνάμεσα στὶς ΗΠΑ καὶ στὴν Σοβ. «Ἐνωση, ποὺ δουλεύουν δίπλα-δίπλα. 'Η κυβέρνηση Τζόνσον διολόγησε διάφορος κυβερνήσεις ποὺ ἔχουν ἀμεσο ἐνδιαφέρον» γιὰ τὴν ἀπόφασή της νὰ βομβαρδίσει τὸ 'Ανοί καὶ τὴν Χαϊφόνγκ, καὶ διὰ τὴν Σοβιετικὴ «Ἐνωση ἔχει μιὰ ἐνδιαφερόμενη κυβέρνηση». 'Επιπρόσθετα, παραδέχτηκε διὰ τὸ βοισκόταν σὲ «συνεχὴ ἐπαφή» μὲ τὴν Σοβιετικὴ «Ἐνωση καὶ ἄλλες χῶρες πάνω «εἰς διέσεις τὶς πλευρὲς τοῦ ἀγῶνα στὸ Βιετνάμ». Πρόσθετε διὰ τὸ ἔγιναν προσεκτικὲς ἐπαφὲς» ἀνάμεσα στὶς ΗΠΑ καὶ τὴν Σοβ. «Ἐνωση.

Στὶς 30 Ιουνίου, μιὰ μέρα μετὰ τὸν πρώτο βομβαρδισμό, δὲ Ροστούν, δὲ σοβιετικὸς ἀντιπρόσωπος στὴν διάσκεψη ἀπολογισμὸν στὴν Γενεύη δῆψε νὰ φανεῖ διὰ οδοποιικὲς ἐπιδρομὲς τῶν ΗΠΑ δὲν θὰ ἐπιδράσουν στὴν προσπάθεια τῆς Σοβιετικῆς «Ἐνωσης καὶ τῶν ΗΠΑ νὰ φτάσουν σὲ μιὰ συμφωνία γιὰ τὸν ἀφοπλισμό. Σὲ ἀπάντηση μᾶς ἐρώτησε ποὺ ἔγινε διὰ δημοσιογράφο δήλωσε κυνικά: «ἄν δὲν θεωρούσαμε πῶς ὑπάρχει μιὰ τέτοια πιθανότητα δὲν θὰ βοισκόμαστε ἔδω».

Ἄπτα παραμερίζουν τὸ παραπέτασμα μπρὸς ἀπὸ τὴν βόυνη καὶ ἐγκληματικὴ συνεργασία ἀνάμεσα στὶς ΗΠΑ καὶ στὴν Σοβ. «Ἐνωση καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ πληροφοριῶν πάνω στὸ Βιετνάμ. 'Ο ἔνας βομβαρδίζει καὶ δὲ λαός πιέζει, καὶ τόσο οἱ βομβαρδισμοὶ δοῦνασι τὸν πόλεμον καὶ δὲ λαός πιέζει τὸν έδιο ἐγκληματικὸν στοπὸ νὰ «ἐκβιάσουν τὶς συνομιλίες εἰρήνης μέσω τῶν βομβαρδισμῶν».

Γιὰ νὰ θολώσει τὶς ἐπανθύντες ἐνέργειες της, δὲ Σοβιετικὴ κυβέρνηση δημιούρεισε μιὰ δήλωση ποὺ προστοιεῖται διὰ καταδικάζει τὶς βομβαρδιστικὲς ἐπιδρομὲς τῶν ΗΠΑ. «Ομως δὲ σεβιζονιστικὴ ἡγετικὴ κλίμακα τῆς Σοβιετικῆς «Ἐνωσης ἀφίνει τὴν γάτα ἔξω ἀπὸ τὸ σακκί διὰ τὸν στὸν ίδια αὐτὴν δήλωση λέει—γιὰ σκοποὺ ποὺ δὲν διέτενον τὸ φῶς τῆς ήμέρας—«δόρμος γιὰ τὴν εἰρήνη στὸ Βιετνάμ περνάει μέσα ἀπὸ τὸν τερματισμὸν στὴν ἔνη ἐπίθεση καὶ ἀνάμειξη τὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ». Ποιοί ἔχει ἐπίθεση καὶ ἀνάμειξη δηλώσει στὸ Βιετνάμ, ἄλλη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ δισκεύται ἀπὸ τὸν ἡμεριαλισμὸν τῶν ΗΠΑ; Αὐτὴ δὲ δήλωση τῆς θεοβιζονιστικῆς κλίμακας τῆς Σοβ. «Ἐνωσης δὲν ᔁρεῖ μόνο τὸν στοπὸ νὰ εξεπλύνει τὸν ἡμεριαλιστικὸν στοπὸ νὰ «ἐκβιάσουν τὶς συνομιλίες εἰρήνης μέσω τῶν βομβαρδισμῶν».

Συνεργαζόμενη μὲ τὸν ἡμεριαλισμὸν τῶν ΗΠΑ, δὲ κλίμακα τῶν σοβιετικῶν θεοβιζονιστῶν ἡγετῶν τὴν μεγάλη συνομοσία τῆς επιβολῆς τῶν συνομιλίῶν εἰρήνης μέσω τῶν βομβαρδισμῶν σὰν συνέχεια τῆς πραγματικὴς σοβιετικῆς πολιτικῆς τῆς δῆθεν βοήθειας καὶ τῆς πραγματικῆς προδοσίας στὸ Βιετνάμ. 'Επιφανειακά, κάνονται μερικὲς ὑπολογισμένες μικρὲς ἀντι-ἡμεριαλιστικὲς χειρονομίες γιὰ νὰ φέρουν στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ νὰ κερδίσουν πολιτικὰ ὑφέλη. Στὴν πραγματικότητα, έχουν ἀναμεχθεῖ στὴν προδοσία σὲ μεγάλη κλίμακα καὶ δηπτηρετοῦν ἐνεργά τὴν ἡμεριαλιστικὴν πολιτικὴ τῶν ΗΠΑ τοῦ πολεμικοῦ ἐκβιασμοῦ. Ποντάρουν στὴν ψφεση καὶ τὸν ἀφοπλισμὸν στὴν Εδράπη γιὰ νὰ

έλευθερώσουν τὰ χέρια τῶν ΗΠΑ γιὰ τὴν ἐπίθεσή τους στὸ Βιετνάμ καὶ τὴν καταπίεση τῶν ἑδνικο-ἀπελευθερωτικῶν κινημάτων στὴν Ἀσία, Ἀφρική καὶ Λατινικὴ Ἀμερική. Ὁταν οἱ ΗΠΑ ἐπεκτείνουν ἀσύνδοτα τὸν ἐπιθετικὸν πόλεμο στὸ Βιετνάμ αὐτοὶ κατηγοροῦν μὲ κάθε τρόπο τὴν Κίνα σὰν «φιλοπόλεμη». Παντοῦ διαδίδουν τὴν συνοφραγία, ποὺ ἀποτελεῖ ἐπαίσχυντη ἐπινόηση, διτὶ η Κίνα ἐμποδίζει τὴν διέλευση τῆς βοήθειας πρὸς τὸ Βιετνάμ, ἔχοντας σὰ στόχῳ νὰ διασπάσουν τὴν ἀγωνιστικὴν ἐνότηταν ἀνάμεσα στὸ Κινέζικο καὶ τὸ Βιετναμέζικο λαό καὶ νὰ ὑπονομεύσουν τὸν Βιετναμέζικο λαϊκὸν πόλεμο ἀντίστασης στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς πατρίδας. Ἐρχονται σὲ συνεννόηση μὲ τὶς ΗΠΑ καὶ βυθίζονται στὴν «εἰνότητα δόσησης μὲ αὐτὲς ἐνῶ ἐπιθετικούς δέντρους στὴν Κίνα στὸ δυνομα τῆς «ἐνότητας δράσης». Στὴν πραγματικότητα δὲ λόγος ποὺ μᾶς πολεμοῦν εἶναι γιατὶ δὲν τὸν ἀκολουθοῦμε, γιατὶ δὲν πονιλύμαστε καὶ μεῖς στὸν ἡμεριαλισμὸν τῶν ΗΠΑ. Ἔτσι ἐνθαρρύνουν τὴν κυβερνηση Τζόνσον νὰ ἐπεκτείνει τὶς πολεμικὲς ἐνέργειες τῆς καὶ ταυτόχρονα τὴν βοηθᾶν νὰ προσθήσει τὴν ἀπάτη τῆς τῶν «συνομιλιῶν εἰρήνης». Εἶναι δὲν ὁ π' ἀριθ. 1 συνένοχος τοῦ ἡμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ στὸ σαμποτάρισμα τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἄγρων τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ.

‘Ο ἡμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ εἶναι δὲ δρκισμένος ἔχθρος τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ. Πάσι μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστεῖ πῶς δὲ Βιετναμέζικος λαὸς θὰ κάνει συνομιλίες εἰρήνης μὲ τοὺς ληστὲς καὶ κασάπηδες τῶν ΗΠΑ ποὺ ἐπισείουν τὸ μαχαίρι ἀπάνω του; ‘Οσο ἔστω καὶ ἔνας στρατιώτης τῶν ΗΠΑ παραμένει πάνω στὸ Βιετναμέζικο δέδαφος, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνει ἐρήνη στὸ Βιετνάμ. ‘Οταν προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνει τὸν Βιετναμέζικο λαό νὰ δεχεται τὶς συνθηκολόγες «συνομιλίες εἰρήνης» ή σοβιετικὴ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα τὸν προσβάλλει μὲ τὸν βαρύτερο τρόπο.

Ποιὸ σατανικὸ σχέδιο ἔχει αὐτὴ η κλίκα στὸ μυαλό της δταν ὑπηρετεῖ τὶς «συνομιλίες εἰρήνης» μὲ τόσο ἔξιλο; Γιὰ νὰ μαλήσουμε καθαρά, θέλει νὰ ἐντάξει τὸ ἡγητημα τοῦ Βιετνάμ μέσα στὴν τροχιὰ τῆς ἀμερικανο-σοβιετικῆς συνεργασίας γιὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία; θέλει νὰ ἔξποιλήσει τὸ Βιετνάμ μὲ κάνταλλαγμα μὰ «εἰρήνη» ποὺ νὰ ἔξυπνρετει τοὺς ἀφέντες τῶν ΗΠΑ. Οἱ βομβαρδισμοὶ τοῦ Ἄνοι καὶ τῆς Χαϊφόνγκ ἀπὸ τὴν κυβερνηση Τζόνσον καὶ τὸ ἐγκληματικὸ τῆς σχέδιο νὰ «ἐκβιβάσει συνομιλίες εἰρήνης μέσω τῶν δομβαρδισμῶν, ἀποτελοῦν μὰ ἀδύνατην ἀποκάλυψη τόσο τοῦ ἐπιθετικοῦ χαρακτῆρα τοῦ ἡμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ δύο καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀποστάτη τῆς σοβιετικῆς ρεβιζιονιστικῆς ἡγετικῆς κλίκας.

‘Ο πρόδεδρος Μάρο ἔχει πεῖ: «Ιστορικά, ὅλες οἱ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις στὸ χείλος τῆς καταστροφῆς κάνουν ἔνα τελευταῖο ἀπελπιζόμενο ἄγρων ἐνάντια στὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις, καὶ μερικοὶ ἐπαναστάτες είλαν δυνατὸ νὰ ἔγειραστούν γιὰ λόγο ἀπὸ αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς ἐξεπεικῆς δύναμης ἀλλὰ ἐστερεωτῆς ἀδυναμίας, ἀποτυχάνοντας νὰ πάσουν τὸ ονσιαστικὸ γεγονός διτὶ δὲ ἔχθρος πλησιάζει τὴν καταστροφὴν ἐνῶ οἱ ἴδιοι πλησιάζουν τὴν νίκην.

Τράχοχουν ἀνθρώποι στὸν κόσμο ποὺ θέλουν τὴν εἰρήνην, καταπολεμοῦν τὸν ἡμεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ καὶ τρέφουν συμπάθεια γιὰ τὸν Βιετναμέζικο λαὸ ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ ἀντισταθεῖ στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ νὰ σώσει τὴν κώδικα του. Αὐτὴ η στάση τοὺς πρέπει νὰ χαιρετιστεῖ. ‘Ομως, νὰ ἀντερτιμέται η δύναμη τοῦ ἡμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ καὶ τῶν συνενόχων του καὶ νὰ ὑποταμέται η δύναμη τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ καὶ τῶν λαῶν δύον τοῦ κόσμου, νὰ φοβάται κανεὶς τὴν ἐπέκταση τοῦ πολέμου στὸ Βιετνάμ καὶ νὰ ἐλπίζει πάντα στὶς «συνομιλίες εἰρήνης» σημαίνει νὰ ταλαντεύεται μπροστὰ στὸν πολεμικὸ ἔκβιασμὸ τοῦ ἡμεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ καὶ νὰ πέφτει στὴν παγίδα τῆς ἀπάτης τῶν «συνομιλιῶν εἰρήνης». Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο νὰ ὀψελθεῖ η ἡμεριαλιστικὴ ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ ἐνάντια στὸ Βιετνάμ καὶ νὰ ἔξιγκωθεῖ η πολεμικὴ δυναμικότητα τῆς κυβερνησης Τζόνσον.

Σήμερα, διὰ τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη καὶ λαοὶ στὸν κόσμο ἔχουν βρεθεῖ ἀντιμέτωποι στὸ πρόβλημα: πρέπει νὰ πα-

ραιμέσουν ὅλες τὶς αὐταπάτες γιὰ τὸν ἡμεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ, ὅλες τὶς αὐταπάτες γιὰ τὴν ρεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ κλίκα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης, νὰ ἔχουν ἐμπιστοπούνη στὴ δύναμη τῶν μαζῶν καὶ νὰ βασίζονται σ' αὐτή, καὶ νὰ σταθοῦν ἀποφασιστικὰ στὰ πόδια τους καὶ νὰ μποῦν στὴ μάχη. Μόνο ἔτσι μποροῦν νὰ πετύχουν τὴν ἀπελευθέρωση τους. Δὲν ὑπάρχει διλῆη ἐκλογή.

‘Ο ἀγώνας τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ γιὰ τὴν ἀντίσταση στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ τὴ σωτηρία τῆς πατρίδας του εἶναι σήμερα τὸ κέντρο τῆς παγκόσμιας πάλης. Τὶ στάση κρατᾶς ἀπέναντι στὸν πόλεμο τὸν Βιετνάμ είναι τὸ κριτήριο δὲν εἴσαι πραγματικὸς η δῆθεν ἐπαναστάτης, πραγματικὸς η δῆθεν ἀντιμεριαλιστής, ἀν δεν εἴσαι ὑπὲρ η κατὰ τὴν ἐπαναστασης, Μαρξιστής-Λενινιστής η ρεβιζιονιστής. ‘Ολες οἱ πραγματικὲς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις ποὺ καταπολεμοῦν τὴν ἡμεριαλιστικὴ ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ θὰ χρησιμοποιήσουν ἀσφαλῶς κάθε μέσο καὶ τρόπο γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸν ἀγώνα τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ γιὰ ἀντίσταση στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ σωτηρία τῆς πατρίδας του.

‘Ο Κινέζικος λαὸς καὶ η Κινέζικη κυβερνηση ἔχουν πάντα ὑποστηρίξει τὸν Βιετναμέζικο λαὸ στὴν πάλη του γιὰ ἀντίσταση στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ τὴ σωτηρία τῆς πατρίδας του. Τοῦ ἔχουμε δώσει σταθερὰ κάθε ὑποστήριξη, πολιτική, ηθική, ὑλική καὶ διλῆη, καὶ θὰ συνεχίσουμε νὰ τοῦ δίνουμε ωμαλές ὑποστήριξη μέχρι οἱ ἀμερικάνοι ἐπιθετιστὲς νὰ διωχτοῦν ἀπὸ τὸ Βιετνάμ.

Σήμερα, ὅταν δὲ οἱ ἡμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ ἔχει πρωθήσει τὸν ἐπιθετικὸ τὸν πόλεμο στὸ Βιετνάμ, σὲ ἔνα καινούργιο καὶ ποὺ βαρύ στάδιο, ὑμεῖς, μὰ σοσιαλιστικὴ κώδικα, δὲδοφοὶ γείτονες τοῦ Βιετνάμ δεμένοι μαζὶ τοῦ δυτικοῦ τοῦ κείλου μὲ τὸ δόντια, θὰ πάρουμε ἀσφαλῶς δύοπις μέτρα θεωρήσουμε ἀναγκαῖα κάθε φορά, σὲ ἀντιστοιχία μὲ τὰ συμφέροντα καὶ τὶς ἀπατήσεις τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ. ‘Ο ἡμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ δὲν βάζει όρια στὴν ἐπέκταση τοῦ ἐπιθετικοῦ του πολέμου ἐνάντια στὸ Βιετνάμ. Καὶ η βοήθεια τῆς Κίνας στὸ Βιετνάμ ἐνάντια στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ δὲν θὰ ἔχει οὔτε αὐτὴ δριμή.

‘Η Κινέζικη κυβερνηση καὶ δὲ πρωθυπουργὸς Τσοον ‘Εν-λάϊ ἔχουν δηλώσει σταθερὰ σὲ πολλὲς εὐκαιρίες διτὶ δὲ οἱ Κινέζικος λαὸς αὐτὸ ποὺ λέει τὸ κάνει, διτὶ η Κίνα εἶναι ἔτοιμη, καὶ διτὶ δὲν δὲ πόλεμος εἰσπάσεις δὲν θὰ ἔχει σύνορα. Κάθε κώδικα ποὺ πέφτει στὸν θεωρήσεις τοῦ ἡμεριαλισμοῦ ποὺ ἔχει ἐπικεφαλῆς τὶς ΗΠΑ, εἴτε τὸ Βιετνάμ εἴτε δυοιαδήποτε ἀλλή κώδικα στὴν Ἀσία, ‘Αφρική καὶ Λατινικὴ Ἀμερική η σ' διοιδήποτε διλῆη μέρος τοῦ κόσμου, θὰ ἔχει ἀσφαλῶς τὴν ὑποστήριξη καὶ βαήσεια τῆς Κινέζικης κυβερνησης καὶ τοῦ κινέζικου λαοῦ. ‘Αν μὰ τέτοια δίκαια πράξη θὰ κατέληγε σὲ μὲλανής της ἐπίθεσης τῶν ΗΠΑ ἐνάντια στὴν Κίνα, θὰ ἀνταποδόσουμε ἀποφασιστικὰ τὸ κτίτωμα χωρὶς κανένα δισταγμό. ‘Ο σουσιδήποτε ἀνδρες καὶ νὰ στείλουν οἱ ἀμερικάνοι ἐπιθετιστὲς μπροστοῦν ἀσφαλῶς νὰ τοῦς σαρώσουμε καὶ θὰ τὸ κάνουμε ἀποφασιστικὰ, διλοκήρωτικὰ καὶ μέχρι τὸ τέλος.

‘Ο ἡρωϊκὸς Βιετναμέζικος λαὸς κέρδισε μεγάλες νίκες στὸν ἀγώνα του γιὰ ἀντίσταση στὴν ἐπίθεση τῶν ΗΠΑ καὶ σωτηρία τῆς πατρίδας του. Χρησιμοποιήσαν τὴν παντοδυναμία τοῦ λαϊκοῦ πολέμου. Στὸ Νότο κοντὰ 300.000 ἐπιθετικὰ στρατεύματα τῶν ΗΠΑ χτυπῶνται ἀγρια καὶ περισσότερες ἀπὸ 50.000 ἔχουν ηδη σαρωθεῖ. Στὸν Βορρᾶ, περισσότερες ἀπὸ 1.000 δεσποτάλανα ἔχουν καταρριφθεῖ στὴ διάρκεια σκληρῶν μαχῶν γιὰ τὸν ἀμερικάνος πειρατὲς τοῦ δέρα. Μιὰ ἔξαιρητη κατάσταση ἔχονται εὑρίσκει στὸ Βιετναμέζικο λαό. Στὸ Βιετνάμ, στὴν Ἀσία καὶ σὲ δύο τὸν κόσμο δὲ ἡμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ εἶναι τώρα ἀπομονωμένος δύστοπος διάλογος καὶ ἔχει διαρριφθεῖ σὲ μὲλανής της ἀποφεύγεται κατάσταση. Μιὰ νέα καὶ ὀπόμα μεγαλύτερη ἀντιαμερικάνικη θύελλα ξεσηρώνεται. Δὲν εἶναι μακρὰ η μέρα ποὺ δὲ οἱ ἡμεριαλισμὸς τῶν ΗΠΑ θὰ θαψτεῖ.

‘Ο Βιετναμέζικος λαὸς ἀναπόφευκτα θὰ νικήσει! ‘Ο ἡμεριαλισμὸς ἀναπόφευκτα θὰ νικήσει!

Οἱ λαοὶ δύον τὸν κόσμον ἀναπόφευκτα θὰ νικήσουν! ‘Ο ἡμεριαλισμὸς ἀναπόφευκτα θὰ νικήσει!

ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

στήν άρχή του και στήν έξέλιξή του

To ū BEN XAO

(Συνέχει απ' τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

‘Η συνεχιζόμενη αὐξηση τῶν ἀμερικάνικων δυνάμεων στὸ Νότιο Βιετνάμ (τῶν δοπίων ἡ συνολικὴ δύναμη ἔπειρασε στὶς 8 Μαΐου τὶς 50.000 ἄνδρες ἐκ τῶν δοπίων 5.000 ἀξιωματικοί).

Τὰ ἀμερικάνικα στρατεύματα ποὺ στάθμευαν στὸ Ντά Νάγκκ καὶ στὸ Τσού-Λάι ἔξαπελυσαν πολὺνάριθμες ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν ἐλευθέρων περιοχῶν καὶ ἀκόμη «ἐπιθέσεις καμένης γῆς». Σ' αὐτῇ τῇ περιόδῳ δὲ Τοσ ἀμερικάνικος στόλος πήρε ἀμεσα μέρος σ' αὐτὲς τὶς ἐπιθέσεις καὶ βομβδίσεις ἐλεύθερων περιοχές. ‘Η ἀποστολὴ ἐνὸς Ανδρασταλέξικου τάγματος ἐνισχύσεων στὸ Νότιο Βιετνάμ καὶ ἡ ἀνακοίνωση διτὶ ἡ Νέα Ζηλανδία ὃ ἀποστείλει μιὰ πυροβολαρχία. Έκτὸς ἀπὸ αὐτά, ἡ Ταϊλάνδη καὶ ἡ Νότιος Κορέα ἐτοιμάζονται νὰ στείλουν περισσότερο κρέας γιὰ κανόνια καὶ οἱ ἀρχὲς τῶν Φιλιππίνων λέγοντι καὶ αὐτὲς ἐπίσης ὃ ἀποστείλουν δυνάμεις ἔχοντες στὸ Ν. Βιετνάμ.

‘Η προοδευτικὴ ἐπέκταση τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν, ἐτοὶ ποὺ τὰ ἀμερικάνικα δεροτάλανα εἰσέρχονται ὅλο καὶ περισσότερο συχνότερα στὶς περιοχὲς ποὺ βρίσκονται πρὸς βορρᾶν τοῦ 20οῦ παραλλήλου καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἔως τὰ προάστεια τοῦ ‘Ανδροῦ.

“Ολεὶ αὐτὲς οἱ πολεμικὲς ἐνέργειες εἰχαν σὰν σκοπὸν νὰ ἐκφοβίσουν τὸ βιετναμέζικο λαὸν γιὰ νὰ ἐγκαταλείψει τὸν ἀντιαμερικάνικο ἀγώνα του καὶ νὰ δεχθεῖ τὸ statu quo τῆς ἀμερικάνικης κατοχῆς στὸ Νότιο Βιετνάμ. ‘Εντούτοις, ἡ ἀμερικάνικη «εκλιμάκωση» ἔκαμε τὸ λαὸν τοῦ Βορείου καὶ Νοτίου Βιετνάμ περισσότερο ἀποφασισμένο παρὰ ποτὲ νὰ διεξάγει ὡς τὸ τέλος τὸν ἀντιαμερικάνικο ἀγώνα του. ‘Ενωμένοι καὶ ἀλόγιστοι ξέδωσαν μὰ σταθερὴ ἀπάντηση στὸν ἀμερικάνους προδοκάτορες τοῦ πολέμου.

Μέχρι τὶς 5 Ιουνίου, 315 ἀμερικάνικα δεροτάλανα εἰχαν καταρριφθεῖ στὸ Βόρειο Βιετνάμ. Στὸ Νότιο 45.259 στρατιώτες τοῦ ἔχθρου ἐκ τῶν δοπίων 1.127 ἀμερικάνιοι εἰσβολεῖς τέθηκαν ἐκτὸς μέχης, στὴν διάρκεια τοῦ πρώτου τομῆνον τῆς χρονιᾶς. Τὸ σύνολο σ' αὐτὸς τὸν τρεῖς μῆνες εἶναν πιὸ πάνω ἀπὸ αὐτὸν τὸν πρώτου ἔξαμινον τοῦ 1964 (42.000 στρατιώτες τοῦ ἔχθρου ἔξιονταί καὶ σ' αὐτῇ τὴν περίοδο).

‘Η καπηλεία τῆς «εἰρήνης»

‘Ετοὶ ἡ κυβέρνηση Τζόνσον δρισκόταν σὲ μὰ δύσκολη κατάσταση. ‘Ο ἔκβιασμὸς γιὰ πόλεμο δὲν πέτυχε νὰ ἐκφοβίσει τὸν διπτάλον. Τὸ φάρμακο τῆς γενικῆς ἡττας ἐπεκτείνεται δοῦλο καὶ περισσότερο στὸ πεδίο τῆς μάχης τοῦ Νοτίου Βιετνάμ. Αὐτὸν εἶναι δριστικό; ‘Η Οδάσιγκτων δὲν μπορεῖ νὰ παραδεχθεῖ αὐτῇ τὴν ἴδεα. ‘Πιασμένοι στὰ δίχτυα ἐνὸς δλήματος, οἱ ἀμερικάνοι ἐπιδρομεῖς ἔχουν σοθαρὴ ἀνάγκη γὰ πάρουν ἀνατυνοῦ. Θὰ ήθελαν ἔὰν εἶναι δυνατό, νὰ πετύχουν μὲ τὶς διαπραγματεύσεις τὸν ἐπιθετικὸν τὸν σκοπούν ποὺ δὲν μπροστεῖν νὰ πετύχουν στὸ πεδίο τῆς μάχης. Γ' αὐτὸ τὸ λόγο, δ Τζόνσον καὶ οἱ συνεργάτες του καὶ οἱ πολιτικοὶ αὐλοκόλακες τῆς Οδάσιγκτων δοκίμασαν πολλοὺς δόλους «εἰρήνης».

Στὸ διάστημα τῶν τελευτῶν μηνῶν, τὰ γεγονότα ἀπέδειξαν διτὶ κάθε φορὰ ποὺ δ Τζόνσον ἔκαναρχίζει τὸ τροπάριον τὸν τῆς «εἰρήνης» θυθίζεται περισσότερο στὸν πόλεμο. ‘Ενω μιλῶσε γιὰ «διαπραγματεύσεις ἀνευ δρῶν» ἐπὶ τὸν βιετναμέζικον προβλήματος δ Τζόνσον ἔθεσε τὸν δρό διτὶ οἱ ΗΠΑ «δὲν σ' ἀποσύρθον ἀπὸ τὸ Νότιο Βιετνάμ οὔτε ἀνοιχτά, οὔτε μὲ τὸ πρόσχημα μᾶς συμφωνίας χωρὶς σημασίᾳ» (Λόγος στὶς 7 Απριλίου στὴ Βατιμόδη). ‘Ετοὶ ἡ λογικὴ τῆς ἀμερικάνικης πονηριᾶς τῶν διαπραγματεύσεων ἀνευ δρῶν» μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ αὐτῇ τοῦ διαρήκτη, ποὺ ἀφοῦ μπῆκε μὲ διάρηξη

μέσα σ' ἔνα σπίτι ἔβαλε φωτιὰ καὶ σκότωσε, εἶπε σὲ συνέχεια σηκώνοντας τοὺς δώμους: «Ωδαῖα, τώρα δις συζητήσουμε, ἀλλὰ μὲ κάθε τρόπο θὰ μείνω ἔδω».

‘Αλλὰ οἱ λαοὶ τοῦ Βιετνάμ καὶ διοὺ τοῦ κόσμου εἶδαν καθαρὰ τὸ παιγνίδι τοῦ Τζόνσον. ‘Η θέση τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ εἶναι σταθερὴ καὶ σαφῆς.

‘Ο πρόεδρος Χό - Τσε - Μίνχ δήλωσε:

«Γιὰ νὰ λυθεῖ τὸ νοτιο-βιετναμέζικο πρόβλημα, οἱ ΗΠΑ πρέπει νὰ φύγουν πρῶτα δὲ τὸ Βιετνάμ, ν' ἀφήσουν τὸν νοτιοβιετναμέζικο λαὸν ν' ἀποφασίσει δὲ τὸν διοίσις γιὰ τὶς δικές τουν ἀποδέσεις καὶ διοὺ τῶν διάλογον τέλος στὶς προκλητικὲς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ» (ἀπάντηση σὲ ἀνταποκριτὴ τῆς ‘Ακαχάτα στὶς ἀρχὲς ‘Απριλίου).

Τὸ ‘Εθνικὸ ‘Απελευθερωτικὸ Μέτωπο βεβαίωνε στὴ δήλωσή του στὶς 22 Μαρτίου:

«Κάθε διαπραγμάτευση, αὐτῇ τῇ στιγμῇ, μὲ τοὺς ἀμερικάνους ἡμεριαλίστες δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀχρηστη, ἐφ' ὅσον δὲν δὲν ἀπούσορον ἀπὸ τὸ Νότιο Βιετνάμ δὲλα τοὺς τὰ στρατεύματα καὶ διοὺ τὸ πολεμικό τους ὄλικο καὶ τὰ στρατεύματα τῶν δορυφόρων τους, ἐφ' ὅσον δὲν καταστέφουν ὅλες τους τὶς πολεμικὲς δάσεις στὸ Νότιο Βιετνάμ, ἐφ' ὅσον τὰ ἱερὰ δικαιώματα τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ δημοκρατίας τοῦ νοτιοβιετναμέζικου πληθυσμοῦ δὲν ἔξαπολουθοῦν νὰ προσφέρονται ἀπὸ τὸν διού βιετναμέζικος πρόδοτες στοὺς ἀμερικάνους ἡμεριαλίστες καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ‘Εθνικὸ ‘Απελευθερωτικὸ Μέτωπο τὸν Νοτίου Βιετνάμ — διοναδικὸς αὐθεντικὸς ἐκπόδσωπος τῶν 14 ἐκπομπών Νοτίο-Βιετναμέζων — δὲν δὲν ἔχει ἀποφασιστικὴ ψῆφο σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο».

Πολὺν πρόσφατα, ή σύνοδος τῆς ‘Εθνικῆς Συνέλευσης τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὶς 8 ἐως τὶς 10 Απριλίου ἐψήφισε πρόταση ἀπὸ τέσσερα σημεῖα ποὺ διατυπώθηκε ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ γιὰ τὴν λύση τοῦ βιετναμέζικου προβλήματος.

‘Η παραπάνω ἀπλὴ ὑπενθύμιση τῶν γεγονότων δείχνει πολὺ καθαρὰ ποὺ δρισκεται η βασικὴ αἵτια τοῦ βιετναμέζικου προβλήματος. Οἱ ΗΠΑ ἔξοχισαν τὶς συμφωνίες τῆς Γενεύης τοῦ 1954, ἔξαπέλυσαν ἔνα ἐπιθετικὸ πόλεμο ἐναντίον τοῦ Νοτίου Βιετνάμ καὶ ἐπέκτειναν τὸν πόλεμό τους στὸ Βόρειο Βιετνάμ.

Εἶναι λοιπὸν φανερὸ διτὶ τὸ μόνο μέσο γιὰ τὴν λύση τοῦ νοτιοβιετναμέζικου προβλήματος εἶναι νὰ σταματήσουν οἱ ΗΠΑ διοὺ τῆς ἐπιθετικές τους ἐνέργειες στὸ Βιετνάμ καὶ νὰ ἀπούσορον διοὺ τῆς ἐνόπλες δυνάμεις τους ἀπὸ τὸ Νότιο Βιετνάμ. Ν' ἀναγνωρισθεῖ τὸ ‘Εθνικὸ ‘Απελευθερωτικὸ Μέτωπο δὲν δόμος νόμιμος ἐπικράτεσσος τοῦ Νοτίου Βιετνάμ καὶ τὰ προβλήματα τοῦ Βιετνάμ πρέπει νὰ λυθοῦν ἀπὸ τὸν διοί τὸ βιετναμέζικο λαό. Μόνο ἔτοι μπορεῖ ν' ἀνοιχθεῖ ἔνας δόμος γιὰ εἰρηνικὴ διευθέτηση τοῦ βιετναμέζικου προβλήματος ἡ δοπία δὲν ἀνταποκρίνεται ἐπακριβῶς στὶς συμφωνίες τῆς Γενεύης.

Σήμερα, σ' δὲλο τὸν κόσμο ἀναπτύσσεται ἔνα κίνημα ὑποστήριξης τοῦ βιετναμέζικον λαοῦ. ‘Ένα τέτοιο μαζικὸ κίνημα ποὺ ποτὲ δὲν είχε τὸ διμούριο τὸν διώκει τὸ διώδειμο τῶν ἀμερικάνων ἐπιδρομέων ἀναπτύσσεται συνεχῶς.

‘Ο Λόντον Τζόνσον, διπος καὶ διορκάτοχός του, μπορεῖ ἐπίσης ν' ἀναρωτεῖται ποὺ τελειώνει ἡ σήραγγα! ‘Αλλὰ οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου γνωμῶσον πολὺ καλά ποὺ δόμηγετ δὲποφασιτικὸς ἀγώνας στὸ Βιετνάμ. Οἱ ἀμερικάνοι ἐπιδρομεῖς δὲν ἔκδιωχθοῦν ἔὰν ἀρνηθοῦν νὰ φύγουν. Τὸ Βιετνάμ δὲν νικήσει! Οἱ ΗΠΑ δὲν ητ-ηθοῦν!

Τ Ε Λ Ο Σ